

வண்டப்பள்ள
ஷப்ரைத் த்துக்க
ஞாகுத்தியம்

அ. மார்க்ஸ்

இராதா பதிப்பகம்

தென்னாறு நிலை

படைப்பாளி வாழ்க்கை இலக்கியம்

280. விலை - 10 ரூபாய்

உதவை தாங்கள்
நோக்கும் என்றும் அதே
ஒரேஒரு முறையில் சொல்லும்

ஏனையானால் என்றும்
நீங்கள் நீங்கள் என்றும்
ஒரேஒரு முறையில்
ஏனையானால் என்றும்

அ. மார்க்ஸ்

படைப்பாளி

வாழ்க்கை

இலக்கியம்

○

உரிமை : ஆசிரியருக்கே

○

முதற்பதிப்பு : டிசம்பர் 1986

○

வெளியீடு :

இராதா பதிப்பகம்

70/2, விழாம் காலனி

புதுக்கோட்டை - 622 001

○

அச்சும் அமைப்பும் :

வாக்ஸ் பாப்ளி திரின்டர்ஸ்

கீரணார் - 622 502

புதுக்கோட்டை

ஓவியம் : மங்களா

○. பக்கம் 26+130

விலை : ரூ. 15/-

●

இந்தக் கட்டுரைகள் எழுதப்படுவதற்குக் காரணமாயிருந்த தோழர் சமயவேல், எழுத்தாளர்களிச்சான் குஞ்சு ஆகியோருக்கும் 'அன்னம் விடுதூதில்' பாரதி பற்றிய கட்டுரையை வெளியிட்டும், கி.ரா. மணிவிழாவில் கட்டுரை வாசிக்க வாய்ப்பு அளித்துப் பின்னர் 'ராஜநாராயணியத்தில்' கட்டுரையை வெளியிட்டும் உதவிய மீரா அவர்களுக்கும் என் நன்றிகள் உரித்தாகின்றன.

கி.ரா. பற்றிய கட்டுரை அன்னம் வெளியீடாகிய ராஜநாராயணியத்திலும் இந்த நூலிலும் ஒரே சமயத்தில் வெளியாக நேர்ந்துவிட்டதற்குப் பொருத்தருள் வேண்டுகிறேன்.

14. மே. 1986.

12/28, அம்மாலயம் சந்து
தஞ்சாவூர்-9.

அ. மார்க்ஸ்

பொருளடக்கம்

- 1 ஸி. ராவின் முப்பதாண்டு கால
இலக்கிய வாழ்க்கை - ஒரு பார்வை 1 - 45
- 2 கரிச்சான் குஞ்சு என்னும்
படைப்பாளி 46 - 92
- 3 டானியலின் நாவல்களில்
வெளிப்படும் அழப்படை வர்க்க
உள்ளியல் 93 - 121
- 4 பாரதி - புரிந்து கொள்ளவேண்டிய
ஒரு புதிய அம்சம் 122 - 130

கி.ரா வின்
முப்பதாண்டு கால
இலக்கிய வாழ்க்கை
- ஒரு பார்வை

கு. அழகிசாமி, கி. ராஜநாராயணன்,
ஸுமணி, பா. செய்ப்பிரகாசம் என்று கரிசல்
மன் ஈன்றெற்றுத்த எழுத்தாளர் பட்டியல்
நீண்கிண்றது. ஸுமணி, பா. செய்ப்பிரகாசம்
போன்றவர்களுக்கும் கி.ரா வுக்கும் சில
துல்லியமான வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன.
கி. ரா வையும் அவரது இலக்கியக்
கொள்கையையும் விளங்கிக்கொள்வதற்கு
இந்த வேறுபாடுகளை விளங்கிக்கொள்வது
அவசியம்.

கரிசல் மண்ணையும், அந்த மண்ணின் மக்களையும் அவர்களின் வாழ்க்கையையும் வாசகர்களின் நெஞ்சில் மறுபடைப்புச் செய்து காட்டுவதில் கி.ரா. எல்லோரையும் விஞ்சி நிற்கின்றார். சிறுகதையே ஆயினும் அதைப் படித்த வாசகனுக்கு அந்த மண்ணில் அந்தக் கதாபாத்திரங்களுடன் சிலகாலம் வாழ்ந்த ஒரு அநுபவத்தை ஏற்படுத்தி விடுவது கி.ரா வின் மகத்தான் சாதனை. கரிசல் மண்ணின் வகை மாதிரியாக விளங்கும் அவரின் கதாபாத்திரங்கள் ரத்தமும், சதையுமாய் நீண்ட நாட்கள் நம் நெஞ்சில் உலவுவர். ஒரு மாலை நேரத்தில் சாலை ஒராத்தில் நடந்து செல்லகையில் கீழே கிடந்து கண்ணை உறுத்தும் புளியந்தோட்டை எடுக்கக் குனிகையில் ‘இப்படித்தான் தூங்காநாயக்கரின் வேட்டி கிழிந்தது’ என நம் உதடுகள் முனுமுனுக்கும். ஏதேனும் ஒரு ஊர்ச்சாவடியில் ஒடுங்கிக் கிடக்கும் வங்கிழட்டுத் தம்பதியரைப் பார்க்கும் போது பப்புத்தாத்தாவும், பப்புப்பாட்டியும் நம் மனக்கண் முன் நிழழாடுவதை நாம் தவிர்க்க முடியாது. ஒரு அழகு நிறைந்த வினோதமான பறவையைப் பார்க்கும் போது திருவேதி நாயக்கரும், வெங்கடேசம் உடனடியாக நம் மனத்திரையில் வந்து குவிவர்.

இந்த மண்ணின் மீதும், மக்கள் மீதும், வாழ்க்கையின் மீதும், நேயமும் பற்றும் நம்மில் விதைக்கப்படுகின்றன. இவற்றினாடியாக விளங்கும்; பொதுவான மனிதாயப் பண்புகள் மீதும், மனித ஜீவிதத்தின் மீதும், நம் அக உலகு ஈர்க்கப்படுகின்றது. நம்மடம் இயல்பாய் இருக்கிற மானுட எதிர்மறைப் பண்புகள் தீய்ந்து நாம் மனிதாயப்படுத்தப் படுகிறோம். இவ்வாறு விடுதலையை நோக்கிய மனித யத்தனத்தில் மேலும் ஒரு படியை நாம் எடுத்து வைக்கின்றோம்.

ஆனால் கி.ரா வின் படைப்புக்கள் அத்தனையுமே இந்தப் பணியைச் சரிவர நிறைவேற்றுகின்றனவா? சுமார் முப்பதாண்டு கால கி.ரா வின் இலக்கிய வாழ்க்கை முழுவதிலும் அவரது இலக்கியக்கொள்கை ஒரே சீராக இருந்து வந்திருக்கிறதா? கி.ராவின் மணி விழா ஆண்டில் அவரது சாதனைகள் அனைத்தையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் போது எழுகின்ற இந்தக்கேள்விகள் மிக முக்கியமானவை. இந்தக் கேள்விகளுக்கான பதில் தேடுமேன் கலாச்சார நடவடிக்கைகள்களுக்கும் மனித விடுதலைக்குமிடையேயான தொடர்பை விளங்கிக் கொள்ளுதல் அவசியம்.

○

கலை இலக்கியங்கள் உள்ளிட்ட கலாச்சார நடவடிக்கைகள் அனைத்தின் இறுதிக் குறிக்கோள் மனித விடுதலையே. மனிதன் தோன்றிய நாள் முதல் இன்று வரை தனது விடுதலையை மேலும் மேலும் அதிகப் படுத்துவதை மையமாக வைத்தே தனது செயல் பாடுகளை வகுத்துக் கொள்கிறான். இது நாளையும் தொடரும். மனிதன் தோன்றிய பொழுது அவனைச் சுற்றியுள்ள இயற்கை திருத்தப்படாமல் கிடந்தது. அவன் வயப்படாமல் இருந்தது, அதாவது மனிதனைச் சுற்றியுள்ள இயற்கை மனிதாயமற்றி ருந்தது. அவனது விடுதலை கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. தனது இருப்பை நிலைப்படுத்தி மகிழ்ச்சிகர மாக்கிக் கொள்வதற்கேற்ப தன்னைச் சுற்றியுள்ள இயற்கையை அவன் மனிதாயப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. எனவே அவன் இயற்கை மீது செயற்படத் தொடங்குகிறான் இதையே நாம் மனிதனின் பொருளாயத் நடவடிக்கை என்கிறோம்.

இவ்விடத்தில் மனிதனுக்கும் மிருகத்திற்குமிடையே யான ஒரு முக்கிய வேறுபாட்டைப் புரிந்து கொள்வது அவசியமாகின்றது. மனிதன் மிருகங்களைப் போல தானாகவே இயற்கைத்துண்டல்களால் செயற்படுவது இல்லை. அவனது இயற்துண்டல்களும் (instincts) உணர்வெழுச்சிகளும் (emotions) அவனது பொருளாயத் நடவடிக்கைகளுக்குத் தக்காற்போல இயைபு படுத்தப்பட வேண்டியிருக்கின்றன. இந்தப்பணியைக் கலாச்சார நடவடிக்கைகள் நிறைவேற்றுகின்றன. இவ்வாறு மனிதன் அகஉலகிலும் மனிதாயப்படுத்தப் படுகின்றான். அதாவது அவனது மிருகப் பண்புகள் அவனிடமிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விலகத் தொடங்கி அவன் அக அளவில் விடுதலையைகிறான். இவ்வாறு மனிதனின் பொருளாயத் நடவடிக்கைகள் மற்றும் அவற்றின் ஓரங்கமாக விளங்கும் கலாச்சார நடவடிக்கைகள் ஆகியவற்றின் ஒரே குறிக்கோள் மனித விடுதலையே என்றாகின்றது. இந்தக் குறிக்கோளை நிறைவேற்றத் தவறுகிற எதுவும் கலை இலக்கியங்கள் எனப்படமாட்டா.

இயற்கையைக் கட்டுப்படுத்தும் மனித நடவடிக்கை களின் போது தவிர்க்க இயலாமல் மனிதர்களிடையே உறவுகள் ஏற்படுகின்றன. வர்க்கங்களாகப் பிளவுண்ட சமுதாயங்களில் இந்த உறவுகளும் பெரும்பாலான மக்களின் விடுதலையைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன. எனவே மனித விடுதலையை அதிகரிக்கும் மனிதனின் செயற்பாடுகளிலும் அதற்கு எதிரான உறவுகளையும் எதிர்த்து அவன் போராட வேண்டியிருக்கிறது. சொல்லப்போனால் வர்க்க சமுதாயங்களில் இயற்கைக்கு எதிரான போராட்டங்களைக் காட்டிலும் இதுவே முதலிடம் பெறுகின்றது. இதுவும் பொருளாயத் நடவடிக்கைகளின் ஓரங்கமாகிறது.

இவற்றிற்குத் தக்கவாறும் மனிதமனம் இயைபு படுத்தப்பட வேண்டியதாகிறது. வர்க்க சமுதாயங்களில் இதுவே கலை இலக்கியங்களின் முதற் குறிக் கோளாகின்றது. மனிதவாழ்க்கையின் மீது அளவற்ற நேயத்தையும், நம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்துவது; சமீதங்கள் மீதும், சற்றுச் சூழல் மீதும் நமது வாழ்வியல் நடவடிக்கைகள் மீதும் ஆழ்ந்த பற்றை விளைவிப்பது; மனிதவிடுதலைக்கு எதிரான அம்சங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கும் அவற்றிற்கு எதிரான போராட்டங்களில் மனித மனத்தை இயைவுசெய்வதற்கும் துணை செய்வது ஆகியனவே கலை இலக்கியங்களின் பணியாகின்றன. எனவே மனிதவிடுதலையைக் கட்டுப்படுத்துகிற பொருளாயதக் காரணிகளையும் சமூக உறவுகளையும் படைப்பாளி மிகச்சரியாக விளங்கிக் கொள்வது அவசியமாகின்றது.

இவ்வாறு கலை இலக்கியங்களை அவற்றின் பயன்பாட்டு மதிப்பீட்டின் (functional value) அடிப்படையிலேயே நாம் விளங்கிக் கொள்கிறோம். மனிதவிடுதலையை நோக்கிய மாணுடக் செயற்பாடுகளுக்குத் தக்காற் போல மனித மனத்தை மனிதாயப் படுத்துவதே கலையின் குறிக்கோளும் பயன்பாடுமாகின்றன. கலைகளின் தோற்றத்தை விஞ்ஞான பூர்வமாக ஆராய்ந்து இத்தகைய பயன்பாட்டு மதிப்பீட்டின் அடிப்படையிலான வரையறையே கலை இலக்கியங்களுக்கான சரியான வரையறையாகும் என்பதைப் பேராசிரியர் ஜார்ஜ் தாம்சன், கிறிஸ்டோபர் - காட்லெல் போன்றோர் நிறுவியுள்ளனர்.*

* கட்டுரையாசிரியரின் “எது கவிதை” என்னும் நூலில் இக்கோட்பாடுகள் விரிவாக ஆராயப் பட்டுள்ளன.

“என்னைப் பாதித்தவைகளைத்தான் நான் எழுதமுடியும்” என்கிற குரலை கலையின் பயன் பாட்டு மதிப் பீட்டைப் பற்றிய தவறான கண்ணோட்டமுடையவர் களிடமிருந்து நாம் அடிக்கடி கேட்க நேர்கிறது. ரொம்பச்சி; நாங்கள் அதை மறுக்கவில்லை. உங்களைப் பாதித்தவைகளையே நீங்கள் எழுதுங்கள். மனித விடுதலைக்கான “அவசியங்கள் பற்றிய பிரக்ஞை கொள்தலே விடுதலை” என்பர்.** அவசியங்கள் பற்றிய பிரக்ஞை தவறும் போது நீங்கள் விடுதலையை இழக்கிறீர்கள் என்பதை மட்டும் நினைவில் கொள்ளுங்கள். மனத்தளவில் நீங்கள் விடுதலைப் பட்ட ஐன்மமாக இருக்கும் பட்சத்திலேயே மனித விடுதலையை மையமாகக் கொண்ட அம்சங்கள் உங்களைப் பாதிக்கும்.

விடுதலை பற்றிய சரியான பிரக்ஞை இல்லாத போது படைப்பாளியின் விடுதலை தடைப் படுகிறது. விரைவில் அவன் படைப்பாற்றல் சிதைகிறது; விரக்தி முற்றுகிறது; தனி மனிதன் மீதும், மனிதாயத்தின் மீதும் நம்பிக்கை குறைகிறது. அதி மனிதன் (super man) ஒருவன் தோன்றித்தான் இந்த மனித குலத்தைக் காப்பாற்ற முடியும் என்று ஏங்குவதோ அல்லது கழனிப் பானைக்குள் விழுந்த மெத்தப் படித்த மூன்கு குறைப்போல சங்கர வேதாந்தத்தில் விழுந்து அமிழ் வதோ அவனது விதியாகிறது.

இவ்விடத்தில் கலை இலக்கியம் பற்றிய இன்னுமொரு முக்கிய அம்சத்தைக் கூறி நாம் ராஜநாராயணனுக்குள் நுழையலாம். மனித விடுதலையைப் பற்றிய சரியான கண்ணோட்டம் மட்டும் இருந்து விட்டால் அது கலைப்படைப்பாகி விடாது. அது வாசகமனத்தை மனிதாயப்படுத்த வேண்டும். இயற்துண்டல்களையும்

** Freedom is the Conscious of necessity—Engels.

உணர்வெழுச்சிகளையும் வயப்படுத்துவதன் மூலமே இது சாத்தியம் ஆகின்றது. எனவே கலைப்படைப்பு வாசக உணர்வுகளுடன் உறவாட வேண்டும். இந்தப் பணியில் தவறி வெறும் வரட்டு கோஷங்களை முன் வைப்பவை கலைப்படைப்பு ஆகமாட்டா.

கலை இலக்கியம் பற்றிய இந்தச்சரியான புரிதலுடன் நாம் கி. ராவை அனுகும் போது எல்லாக் காலங்களிலும் கி. ராவின் இலக்கியக்கொள்கைகளும் மனித விடுதலை பற்றிய பிரக்ஞாயும் ஒரே சீராக இருந்த தில்லை என்பது தெளிவாகின்றது. இந்த அடிப்படையில் அவரது இலக்கிய வாழ்வை மூன்று கால கட்டங்களாகப்பிரித்துப் பார்ப்பது அவசியமாகின்றது.

புத்தகமாக வெளிவந்த கி. ராவின் படைப்புகள் அனைத்தையும் நாம் தொகுத்துப் பார்க்கும் போது 1958 லிருந்து அவர் எழுதிய கதைகள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. 1958 முதல் 1965 க்கு இடைப்பட்ட காலகட்டத்தை நாம் முதற் கட்டமாக வரையறுக்கலாம். மாயமான், தத்துவம், ஜினாஸ், மனிதம், நெருப்பு, குடும்பத்தில் ஒரு நபர், சினேகம், ஜெயில், அவத்தொழிலாளர்கள், கோமதி, கரண்டு, பலாப் பழம், சாவு முதலிய சிறுகதைகள் இக்காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்டவை. இவையாவும் 'சரஸ்வதி', 'தாமரை', 'சாந்தி' போன்ற இதழ்களிலேயே வெளிவந்துள்ளன. இரண்டே இரண்டு கதைகள் 'கலைமகள்', 'அக்' போன்ற இதழ்களில் வெளி வந்துள்ளன. 'சரஸ்வதி', 'தாமரை', 'சாந்தி' போன்ற இதழ்கள் மக்கள் இலக்கியப் பணியில் குறிப்பிடத்தக்க சாதனங்கள் புரிந்து கொண்டிருந்த காலகட்டம் அது. இன்றைய அளவிற்கு திரிபுவாதத்தின் உச்சத்தில் "முற் போக்கு" இதழ்கள் சீரமிந்து போகாத காலம் அது.

எனினும் அதற்கான விதைகள் அப்போதே தூவப்பட்டு விட்டன என்பதையும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். இந்தக்கட்டபத்தில் கி. ரா. பெரும்பாலும் இத்தகைய இதழ்களிலேயே எழுதி வந்தமையும், வியாபாரப் பத்திரிகைகளை முற்றாகப் புறக்கணித துள்ளமையும் கவனிக்கத்தக்கன.

கி. ராவின் மிகச்சிறந்த மனித நேயமிக்கைமுத்துக்கள் பலவும் இந்தக்கால கட்டத்திலேயே படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதிகார வர்க்கத்தின் பொறுப்பற்றதன்மைகள், அரை நிலப்பிரபுத்துவச் சாரதாயம் ஒன்றில் அரசால் விவசாயம் அலட்சியப்படுத்தப் படுவதால் சிறு விவசாயிகளின் வராய்வில் ஏற்படும் அவலங்கள், கரிசல் மண்ணில் வறுமையின் உச்சம், கண்ணத்திரே நடக்கும் அநீதியை எதிர்த்து உயிர் கீழும் மனித வீரத்தையும், தியாகத்தையும் உண்ணதப் படுத்தும் பண்பு, சிறு குழந்தைகளை வெறுப்புற வைக்கும் நமது கல்வி அமைப்பின் மீது வெறுப்பு, வறுமைக்கொடுமையின் மத்தியிலும் கணவன், மனைவியரிடையே நிலவும் அண்ணின் உச்சம், பிச்சைக்காரி ஒருத்தியின் மனித நேயம்க்க தியாகம், அலிமனம் ஒன்றின் உணர்வுகளை மனித நேயத்துடன் அணுகுவது, இந்தச் சமுதாயத்தில் மரணம் ஒரு மனைவியின் வாழ்வில் ஏற்படுத்தும் அவலம் போன்றவை களை அழகு கண்றாமல் கி. ரா வின் இக்கால கட்டத்துப் படைப்புகளில் உள்ளடக்கமாகியிருக்கின்றன. அரசு, அதிகார வர்க்கம் ஆசியவற்றின் செயற்பாடுகள் மனித விடுதலைக்கு எதிராக அமைவது கி. ரா வை வெகுவாகப் பாதித்திருக்கிறது. இவை அந்த மன்னின் மக்களின் வாழ்வில் ஏற்படுத்தும் அவலங்களை மிகநுண்மையாகப் படும் பிடித்துக் காட்டிக் கதா-

பாத்திரத்தின் உணர்வுகளுடன் நம்மை இயைபு படுத் துவதன் மூலம் நாம் மனிதாயப் படுத்தப்படுகிறோம். விடுதலைக்கு எதிரான அம்சங்களுக்கு எதிராக நமது உணர்வுகள் இயைபு படுத்தப்படுகின்றன. கி.ரா.வின் அபாரமான எழுத்தாற்றலும், மனித நேயமும் இந்தப் பணியை வெற்றிகரமாக்குகின்றன.

அழகியல் ரசனையையும், வாழ்க்கையை ரசித்து அநு பவிப்பதையும் முதற்குறிக் கோளாகக் கொள்ளும் அவரது பின்னாலைய இலக்கியப் பார்வையின் அடிப் படையிலான படைப்புகள் இக்கட்டத்தில் முனை விடத் தொடங்குவதையும் நாம் கவனிக்கலாம். அழகிய உருவத்துடன் நல்ல பண்புகளையும், அழகற்ற உருவத்துடன் இரக்கம் அற்ற பண்புகளையும் இணைத்துப் பார்க்கும் 'மனிதம்' கதையும், மனநிலையில் தற்காலிகமாக ஏற்படும் இறுக்கங்களையும், நெகிழ்ச்சிகளையும் பிரமாதப் படுத்தி எழுதிய 'மின்னல்' கதையும் இப்போக்கிற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றன. எனினும் இந்தக்கதைகள் கூட அடிப்படையில் மனிதனேயத்திற்கு விரோதமாக இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. முற்போக்கு இதழ்களைத் தவிர சிறு பத்திரிகைகளின் பால் கி.ரா வுக்கு நாட்டம் செல்லத் தொடங்கியுள்ளது கவனிக்கத்தக்கது.

1965 முதல் 1974 க்கு இடைப்பட்ட கால கட்டத்தை கி.ரா வின் இலக்கிய வாழ்வின் இரண்டாம் கட்ட மாகப் பிரித்துக் காண்பதற்கான அடிப்படைகள் உள்ளன. பேதை, ஒரு காதல் கதை, ஒரு சிறிய தவறு, கிடை, கறிவேப்பிலைகள், நாற்காலி, வந்தது, ஜீவன், எங்கும் ஓர் நிறை, சந்தோஷம், வேட்டி, மகாலட்சுமி, புறப்பாடு, விளைவு, தான், வேலை, வேலையே-

வாழ்க்கை, கண்ணிமை ஆகிய சிறுக்கதைகளும் குறுநா வலும் இக்காலத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன. 'தாமரை', 'சாந்தி', 'கண்ணதாசன்', 'கசடதபற்', 'அக்', 'கணையாழி', 'சோதனை', 'வேள்வி', 'தீபம்', 'கதிர்', 'சுதேசமித்திரன்' ஆகிய இதழ்களில் இக்கதைகள் வெளி வந்துள்ளன. 'தாமரையிலும்', 'சாந்தியிலும்' நான்கு கதைகள் மட்டுமே வெளிவந்துள்ளன. மக்கள் இலக்கியத்தை வெளியிடுவதை முதன்மையாகக் கொண்ட இதழ்களிலிருந்து விலகி அழகியலையும், உருவத்தையும் பிரமாதப்படுத்துகின்ற சிறு பத்திரிகைகளிலும் கி. ரா இக்காலத்தில் எழுதத் தொடங்கி மிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நகம் முளைத்த நாள் முதலரய் உழைத்து ஓடாகிப்போனாலும் முதுமையில் பசிக் கொடுமையினால் ஈரத்துணியை வயிற்றில் போட்டுக்கொண்டு முடங்கிக்கிடக்க நேர்ந்த கிழுட்டுத் தம்பதியரின் அன்பு, அரைநிலப் பிரபுத்துவத்தில் நிலவும் சாதி இறுக்கம், ஓரளவு சாப்பாட்டிற்குக்கண்ட மல்லாத குடும்பத்தில்கூட முதுமை என்பது கழித்துக் கட்டப்பட வேண்டிய சுயமயாகிப்போன அவலம், ஊழை மனத்தின் ஏக்கங்கள் ஆகியவற்றைச் சித்த ரித்து வாசகனை மனங்கசிய வைக்கும் நேர்த்து மிக்க கதைகள் மனிதநேயமிக்கவை என்பதில் ஐயமில்லை. வாசக மனத்தை மனிதாயப் படுத்த இவை துணை புரியும் என்பதில் கருத்து மாறுபாடில்லை. ஆனால் முதற் கட்டத்தில் வெளி வந்துள்ள இத்தகைய கதைகளில் இத்தகைய கொடுமைகளுக்குக் காரணமான, அதாவது மனித விடுதலைக்கு எதிரான காரணிகள் அடையாளம் காட்டப் பட்டது போல, இவைகளில் அடையாளம் காட்டப் படவில்லை. செறிவுமிக்க குறுநாவலாக விளங்கும் 'கிடையில்' நிலப் பிரபுத்துவ சாதி இறுக்கத்தின் விளைவாக மனம் கசக்கி எறியப்

பட்ட ஒரு தாழ்த்தப் பட்ட சிறுமியின் அவலத்திற்குக் காரணமான நிலப் பிரபுத்துவ ஆதிக்க சக்திகளிடம் படிக்கும் வாசகனுக்கு ஆத்திரம் ஏற்படுவதற்குப் பதி லாக அவர்களின் நடவடிக்கைகள் ரசனைக்குரியதா கவே படைத்துக் காட்டப் படுகின்றன. கரிசல் மண்ணையும் பக்களையும் நுணுக்கமாகப் பதிவு செய்யும் கி. ரா வின் கலைத் திறன் இதற்குத் துணை புரிகின்றது. தாழ்த்தப்பட்ட சிறுமியும், உயர்ஜூதி இளைஞரும் காட்டில் மேய்ச்சலுக்குப் போன இடத் தில் மயங்கி முயங்கும் காட்சியை விரசமின்றி ஆனால் அதே சமயத்தில் படிக்கும் வாசகனுக்கு அதில் ஒரு ஈடுபாட்டையும், ஒரு மாலைப் போழுதில் தோட்டத் தில் காய்த்திருக்கும் வெள்ளரிப்பிழுச்சகளைப் பறித்துக் கொறித்துக் கொண்டு வரப்பின் மீது நடந்து செல்லும் சுகானுபவத்தையும் ஏற்படுத்துகிற கி.ரா, அடுத்த காட்சியில் அந்த இளைஞர்கள் தன் சாதிப்பெண்ணை திருமணம் செய்து கொள்ள இசைந்து திருமண ஏற்பாடு கள் நடைபெறுவதைக் கண்டு அவள் மனம் சிதைந்து பைத்தியமாகிப் புலம்பி அழியும் போது அக்கொடு மைக்குக் காரணமான அம்சங்களின் மீது வாசகனுக்கு எந்தவித ஆத்திரமும், கசப்பும், எதிர்ப்பும் ஏற்படுத்த வில்லை. இங்கு தான் கி. ரா வுக்கும் பூமணி, செயப் பிரகாசம் போன்றோருக்குமிடையேயான வேறுபாடு துல்லியப்படுகிறது. விளைவாக மனதவிடுதலைக் கான அம்சங்களில் மனம் இயைபு செய்யப்பட்டு மனிதாயப்படுத்தப் படுவதற்குப் பதிலாக இதற்கெதி ரான மிருகப்பண்புகள் புத்துயிர்ப்புப்பெறும் அவலம் இங்கு நிகழ்கிறது.

கி. ரா விடுதலை தவறிக் கொடும் கால கட்டம் இப் பொழுதுதான் தொடங்குகிறது என்பது இதே கால

கட்டத்தில் அவர் எழுதிய இதர கதைகளின் உள்ள
டக்கங்களை ஊன்றிக் கவனித்தால் புரியும்.

நிலப்பிரபுத்துவ மதிப்பீடுகளுடன் கூடிய அடங்கிய
சாதிப்பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்ட
வனின் வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியாக அமைவதாகவும்,
படித்த கிறிஸ்தவப்பெண்ணைக் காதலித்துக் கலப்புத்
திருமணம் செய்து கொண்டவனின் வாழ்க்கை தோல்
வியறுவதாகவும் காட்டும் 'ஒரு காதல் கதை' யும்,
அற்ப விஷயங்களின் தாக்கத்தால் மனித மனத்தில்
ஏற்படும் புழுக்கங்களையும், மலர்ச்சிகளையும் பிரமா
தப்படுத்தி எழுதப்பட்ட 'தான்', 'சந்தோஷம்'
போன்ற கதைகளும் கதை அம்சமோ, வாசகமானத்தை
மனித நேயமிக்கக் காட்சிகளில் குவித்து மனம் கசிய
வைக்கும் கைத்திறனோ எதுவுமே இல்லாமல்
வெறும் நுணுக்க விவரங்களைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் 'நாற்காலி', 'எங்கும் ஓர் நிறை' போன்ற கதை
களும் இயற்கை யதீத விஷயங்கள் பற்றி மனிதனுக்கு
இயல்பாகவே இருக்கும் அச்சம், ஆவல், கதை
கேட்கும் ஆர்வம் ஆகியவைகளைச் சாதனமாக்கி
வாசகனை அச்சமுட்டி பிரமிக்க வைத்து ஆவல் தனிக்
கும் அருவெறுப்புக் காட்சிகள் நிறைந்த 'பேதை',
'வந்தது' போன்ற கதைகளும் இவரது இந்தக்கால
கட்டத்துப் படைப்புகள்தான். கரிசலமண் வாழ்க்கைக்
காட்சிகளின் நுணுக்க விவரங்களையெல்லாம் அது
எவ்வளவு அழகான விவரங்களானாலும், இல்லை
எவ்வளவு அருவெறுப்பான விவரங்களானாலும்
அப்படியே பதிவு செய்யும் போக்கு, கதைக்கட்டு
மானத்திற்கு அது தேவையாக இருந்தாலும் சரி,
இல்லாவிட்டாலும் சரி அவற்றை நுழைக்கும்போக்கு
இக்கால கட்டத்தில் கி.ராவிடம் தொடங்குகிறது.

இத்தகைய மனநிலை கி.ராவிடம் தோன்றுவதற் கான அடிப்படைகளை நாம் பின்னர் ஆராய்வோம். மொத்தத்தில் இக்கட்டத்தில் முதற் கட்டத்தின் தெர்டர்ச்சியான மனித நேயமிக்க கதைகளும் அடுத்த நாம் விளக்க இருக்கும் மூன்றாவது கட்டத்தின் அடிப்படைப் பண்புகளாகிய வாசக ஆவலைத் தனித்தல், நுணுக்க விவரங்களைப் பதிவு செய்தல், மனிதாயப் படுத்தும் அடிப்படைப் பண்புகளை இழுத்தல் ஆகிய வற்றின் கூறுகளை உள்ளடக்கிய கதைகளும் கி.ரா வினால் படைக்கப் பட்டுள்ளன.

‘விளைவு’ போன்ற வாசக ரஞ்சகமான கதைகளைப் படைக்கத் தொடங்கி இருப்பதும் ‘சதேசமித்திரன்’ ‘குழுதம்’ போன்ற வியாபாரப் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதத் தொடங்கியிருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கன.

1974க்குப் பின்னுள்ள கால கட்டத்தை நாம் மூன்றாவது கால கட்டமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். வால்நட்சத்திரம், கணிவு, பூவை, கரிசல் காட்டில் ஒரு சம்சாரி, கனா, புவனம், கீரியும் பாம்பும், கோபல்ல கிராமம் (நாவல்) அசல், கிலி, காலம் கடந்து, பிஞ்சகள் (நாவல்) விடிவு, புத்தக உலகம், மிருக மனிதம், பலம், அம்மா பிள்ளை அப்பா பிள்ளை, ஒரு வெண்மைப் புரட்சி, ஓட்டம், மாந்தருள் ஒரு அன்னப்பறவை (டி.கே.சி பற்றிய நினைவுக் குறிப்புக்கள்) ஆகியவை இக்கால கட்டத்துப் படைப் புக்கள். ‘குழுதம்’ (ஆறு கதைத்தள்), ‘அவை ஒசை’, ‘அண்ணா’, ‘குங்குமம்’, ‘தினமணிக்கத்திர்’, போன்ற வியாபாரப் பத்திரிகைகளில் பதினொரு கதைகளும், ‘தீபம்’, ‘யாத்ரா’, ‘நீலக்குயில்’, ‘நாற்றங்கால்’, போன்ற சிறு பத்திரிகைகளில் நான்கு கதைகளும்

*தாமரையில்*** ஒரே ஒரு கதையும் வெளிவந்துள்ளன. இந்தக் கதைகளில் முக்கால் வரசி அவை வந்துள்ள வியாபாரப் பத்திரிகைகளுக்கு ஏற்ற வாசக ரஞ்சமான கதைகள். புதுமணத் தம்பதியரின் எதிர் பார்ப்புக்கள், ஈகோக்கள் அவற்றை மீறிய சல்லாபங்கள் ஆகிய வற்றை மன்னின் பின்னணியில் விவரிப்பது, பருவ மெய்தாத மச்சினியிடம் செய்த சல்லாபங்களை அவள் பருவ மெய்தி ஒதுங்கியவுடன் நினைத்து ஏங்கிய காட்சியை விவரிப்பது, நண்பர் வீட்டில் சந்தித்த பருவ வயதில் அடி எடுத்து வைக்கும் சிறுமியிடம் மணம் லயித்த அநுபவத்தைச் சொல்வது ஆகியவற்றைக் கருக்களாகக் கொண்டு பாலியல் உணர்வுகளை விரசம் கலக்காமல் நேர்த்தியுடன் விவரித்து வாசகனை கிஞகிஞக்க வைக்கும் கதைகள் குழுத்தில் வெளிவந்துள்ளன. பருவ வயதுச் சிறுவனின் மனத்தில் ஏற்படும் குழப்பங்கள், மாமியார் மருமகள் சண்டை, குரூரத்தின் எல்லையைத் தொடும் துஷ்டத்தனம் நிறைந்த குழந்தை மனத்தைக் கண்டு விட்டு மிருகங்கள் அஞ்சுதல் போன்றவையும் வாசக ரஞ்சக்கதைக் கருக்களாகியிருக்கின்றன. சாதாரண அநுபவங்களையும், மனநிலை வேறு பாடுகளையும் பொழுது போக்கு ரசனையுடன் விவரிக்கும் ‘புத்தக உலகம்’, ‘பலம்’ போன்ற கதைகளும் இந்தப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன.

*** சில மாதங்களுக்கு முன்பு ‘மனலூசை’யில் ஒரு கதை வெளி வந்தது. புத்தகமாகத் தொகுக்கப் படாமல் வேறு சில கதைகளும் இருக்கக் கூடும். அவற்றைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டாலும் நமது முடிவுகட்கு எதிராக அவை அமைவதற்கு வரயப்பில்லை.

அர்த்தமில்லாத கனவொன்றை அப்படியே நிழற்பதிவு செய்தல், மனத்தின் எதிர் பார்ப்புகளுக்குத் தீவிர போடாத அசலைக் காட்டிலும் கற்பணையில் கூகித்த நகலே போதும் என மயங்கும் அழகியல் ஆராதனை, கிழவயது பாலியல் முரண்பாடுகள் ஆகியவை 'தீபம்', 'நீலக்குயில்', 'யாத்ரா' போன்ற சிறு பத்திரிகைகளில் வெளி வந்த கதைகளின் கருக்களாக அமைந்துள்ளன. இவை யாவும் வாசக ஆவலைப் பூர்த்தி செய்து வியாபார இதழ்களின் நோக்கத்தை நிறைவேற்று பவைகளாகவும், அழகியல் ஆராதனைகளிலும் கரிசல் மண்ணின் வாசத்தையெல்லாம் தன் கதைகளில் கொண்டு வந்து விடுவதிலும் கி.ரா ஏக்கு உள்ள ஈடுபாட்டிற்கு விளக்கங் கூறுவனவாகவும் அமைந்துள்ளனவே தவிர முதற் கட்டத்தில் வெளி வந்த கதைகளைப் போல மனிதாயப் படுத்தும் முயற்சியில் வெற்றி பெறவில்லை. அல்லது மனிதாயப் படுத்தும் பணியை மிகப் பலவீனமாகவே நிறைவேற்றுகின்றன.

'நாற்றங்காலில்' வெளி வந்துள்ள 'விட வும்' 'தாமரை'யில் வெளி வந்துள்ள 'ஒரு வெண்மைப் புரட்சியும்' இக்கட்டத்தில் வெளி வந்த இரு சிறந்த கதைகள். அரசின் சமூக நலத்திட்டங்களின் போலித் தனம், ஓட்டு வேட்டையை மையமாகக் கொண்ட அரசியல்வாதிகளின் ஏமாற்று ஆகியவற்றைப் படத் திட்துக்காட்டுவதும் அஸ்ஸாமைப் போன்று மக்கள் திரண்டால் அரசாங்கத்தைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டியதில்லை என்று சுட்டிக் காட்டுவதும் இவற்றின் உள்ளடக்கங்களாக அமைந்துள்ளன. 'கதவு', 'மாய மான்' போன்ற கதைகளின் உள்ளடக்கத்தைப் போன்றே இவையும் இருந்தாலும் வாசக மனத்தை நெகிழ்த்தி மனிதாயப்படுத்துவதில் அவற்றின் அளவிற்கு இவை வெற்றி பெறவில்லை, என்பதையும்

குறிப்பிட்டாக வேண்டும். இடையிலுள்ள கால கட்டத்தில் திரட்சி பெற்ற கி. ரா வின் இலக்கியக் கோட்டாக அவரின் படைப்புத்திறனைக் குன்றச்செய்து விட்டமையே இதற்குக் காரணம் எனலாம்.

இதே கால கட்டத்தில் தான் கி. ரா வின் 'பிஞ்சகள்', 'கோபல்ல கிராமம்' என்கிற நாவல்களும் வெளி வந்துள்ளன. தமிழ்க்குழந்தை இலக்கியத்தில் குறிப்பிடத் தக்க படைப்பாக விளங்குகிறது 'பிஞ்சகள்.' மனித மனத்தின் மேன்மைகள் இதில் மிக அற்புதமாக உன்னதப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. “காக்கைக் குருவி எங்கள் சாதி ; நீள் கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்” என்கின்ற பாரதியின் வரிகள் இந்த நாவலின் தளத்தில் நிதிசனம் அடைகின்றது. வெங்கடேசம், செந்திவேலும், மோகனதாசம், திருவேதி நாயக்கரும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இடம் பெற்று விட்ட சிருஷ்டிகள். ஒரு குறு நாவல் அளவே யுள்ள இந்தப்படைப்பின் இறுதியில் வெங்கடேசபள்ளிப் படிப்புக்காக ஊரை விட்டுப் போகும் போது நம் கண்கள் பணிக்கின்றன. நம் மனத்தில் உறங்கிக் கிடக்கும் மிருகப் பண்புகள் அழிந்து மளிதாயம் மலரும் போது உள்ளே பணித்த தேன் துளிகளே நம் நயனத்தில் துளித்த கண்ணீர்த்துளிகள்.

கோபல்ல கிராமத்தைப் படித்து முடிக்கும் போது ஒரு தாத்தாவிடம் உட்கார்ந்து கதை கேட்ட அநுபவமே நமக்கு ஏற்படுகிறது. கரிசல் மண்ணில் வழங்கும் கதைகள், வாழ்க்கைக் காட்சிகள் ஆகியவை நேர்த்தி மிக்க கட்டுமானத்திற்குள் தொகுக்கப் படுகின்றன. மனவியை இழந்த ஆசாரியாரின் சோகம் போன்ற நெஞ்சுருக்கும் காட்சிகள் ஆங்காங்கே இடம் பெற்றிருந்தாலும் மொத்தத்தில் மூன்றாவது

கட்டத்தில் கி. ரா விடம்ருந்த இலக்கியப் பண்புகளின் வெளிப்பாடாகவே ‘கோபல் கிராமம்’ அமைந்துள்ளது.

○

கி. ராவின் இலக்கியக் கொள்கையின் இத்தகைய பின்னோக்கிய பரிணாமத்திற்கான காரணிகளை நாம் அவரது வாழ்க்கை அனுபவத்திலும் வரலாற்றுச் சூழலிலுந்தான் தேடியாக வேண்டும். 1949 வரை அதாவது சுமாராகத் தனது இருபத்தைந்தாவது வயது வரை கி. ரா ஒன்றாக இருந்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் உறுப்பினராக இருந்திருக்கிறார். (நூல் நயம்) சதி வழக்கில் தொடர்பு கொண்டு மூன்று முறை சிறை சென்றதாகவும் தெரிகிறது.

இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் வரலாற்றில் 1949 முதல் 1952 க்கு இடைப்பட்ட ஆண்டுகள் மிக முக்கிய மான ஒரு காலகட்டமாகும். சீனப் புரட்சி கொடுத்த உத்வேகத்துடன் மாவோவின் புதிய ஐனநாயகக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஏழுச்சி பெற்ற வீர மிக்க தெலுங்கானாப் போராட்டம் நாடெங்கும் புரட்சிகர அலைகளை ஏற்படுத்தியது. தமிழகத்தில் போர்க் குணமிக்க விவசாய இயக்கம் 1948-ல் சிறப்பு மிக்க போராட்டங்களை நடத்தியது. நாகப்பட்டினத் தில் ஒரு லட்சம் பேர் பங்கு கொண்ட விவசாய வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் நடத்தப் பட்டது. போலீஸ் மற்றும் நிலப் பிரபுத்துவக் கொடுமைகளுக்கு எதிராக விவசாய அணியின் ஒரு பகுதி ஆயுதந் தாங்கியது.

இரணியன் போன்ற இளைஞர்கள் தியாகிகள் ஆகினர். இரு நிலப்பிரபுக்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

விடுதலை செய்யப்பட்ட பிரதேசங்கள் விவசாயச்செம் படையின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வரப்பட்டன. இதர மாவட்டங்களிலும் இயக்கம் பரவியது. தென் தமிழ் நாட்டில் கம்யூனிஸ்ட் தோழர்கள் மீது புகழ் மிக்க நெல்லைச் சதி வழக்கு போடப் பட்டது.

ஆனால் மக்களின் இந்த மகத்தான எழுச்சியை அன்றைய இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் திரிபுவாதப் தலைமை காட்டிக் கொடுத்தது. அமைதி வழியில் சோஷலிச அரசை மூன்றாம் உலக நாடுகளில் அமைக்க முடியும் என்ற கருத்தின் விதை தூவப் பட்டது. 1848 ஆம் ஆண்டின் பொது ஒழுங்குச் சட்டம் போன்றவை நிறைவேற்றப் பட்டு கடும் போலீஸ் ஒடுக்கு முறையின் மூலமாக மக்கள் எழுச்சியை நேரு அரசாங்கம் மிகக் கொடுமையாக அடக்கியது.

இந்தப் பின்னணியில் இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமை ஆயுதந் தாங்கிய மக்கள் எழுச்சியின் மூலம் விவசாயப் புரட்சியை மையமாகக் கொண்ட புதியசன நாயகப் புரட்சி என்கின்ற பாதையிலிருந்து விலகி பாராளுமன்றப் பாதை என்கிற முழுமையான திரிபுவாதப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்தது. அன்று தொடங்கி இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் பின்னர் அதிலிருந்து பிளந்த மார்க்ஸிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும், தேர்தலை மையமாகக் கொண்ட (election oriented) முழுமையான பாராளுமன்ற வாதக்கட்சி களாகச் சீரழிந்தன.

1951 வாக்கில் இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைமையினர் சிறையிலிருந்து விடுதலையாயினர். இதுவரை திருமணம் செய்து கொள்ளாமலிருந்த பல தலைவர்கள் திருமணம் கொண்டு 'செட்டில்'

ஆயினர். இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமை யிலர் இந்தியப்புரட்சி பற்றி இனிக் கவலை இல்லை எனப் புரட்சியின் எதிரிகள் பெருமுச்சு விட்டனர்.

பாரானுமன்ற வாதத்தை மையமாகக்கொண்ட கட்சியின் அனைத்துச் சீரழிவுகட்கும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உள்ளாகியது. தொழிற்சங்க வாதம் தலை எடுத்தது. கூவி உயர்வு மற்றும் சட்ட ரீதியான சலுகைகளுக் கான நடவடிக்கைகளே கட்சியின் முழு நேர வேலையாயின.

கட்சியை வளர்ப்பதைக் காட்டிலும் இருக்கிற நிலை மையத் தக்க வைத்துக்கொண்டு தலைமைப் பதவிச் சுகானுபவங்களை அனுபவிப்போம்; புதிய புரட்சிகா சக்திகளைக் கட்சியில் அனுமதிப்பதன் மூலம் அவர்கள் வளர்ச்சியடைந்து தலைமைக்கு ஆபத்து வந்துவிடப் போகிறதே என்பதில் கவனம் கொண்ட ஒரு அரசியல் தலைமையும் அதன் உடன் விளைவுகளான எல்லா மட்ட ஊழல்களும் உருவா கின. பாரானுமன்றப் பதவி, தொழிற் சங்கப்பதனி, கட்சிப் பதவி, பிரசுர வாய்ப்பு போன்றவைகளால் வஞ்சமூட்டப்பட்ட கட்சியின் முழுமையான விசுவாசி களே கட்சித் தலைமையின் நம்பிக்கைக்குரியவர் களாயினர்.

கலை இலக்கியத் துறையிலும் இது பெரும் பாதிப்பு களை ஏற்படுத்தியது. பல படைப்பாளிகள் கட்சித் தொடர்பை விடலாயினர். புதிதாக உருவான படைப் பாளிகள் பலர் இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் திரிபு வாத நடைமுறைகளாலும், ஊழல்களிலும் வெறுப் புற்று மார்க்சிய எதிரிகளாயினர். மேலும் சிலர் பிரக்ஞை பூர்வமாகவே ஒரு மார்க்சிய எதிர்ப்பு நிலையை

மேற்கொண்டு அதற்குச் சாதகமாக திரிபுவாத் இயக்கத்தின் சீரழிவுகளை மார்க்சீயத்தின் சீரழிவுகளாக மக்கள் முன் வைத்தனர். புரட்சிகர உணர்வுடன் இயக்கத்திலிருந்த படைப்பாளிகள் பலர் கட்சியில் ஒன்ற முடியாமல் தத்தளித்து நின்றனர். அவர்கள் இணைந்து செயல்படுவதற்கு இன்றைய சூழ்நிலையில் உள்ளதைப்போல் மார்க்சீய-லெனினியப் புரட்சிகரக் குழுக்களும் அப்போது இல்லை. முழுமையாகக் கட்சியில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட படைப்பாளிகள் திரிபுவாதச்சூழல் தோற்றுவித்த இரட்டை மனநிலையின் விளைவாக மனச்சாட்சி பிளவுண்டு வெகு விரைவில் தங்கள் படைப்புத்திறனை இழந்து வெறும் வரட்டுக் கோட்டங்களை முன் வைக்கும் கலைத்திறனற்ற போலிப் படைப்பாளிகளாயினர்.* கம்யூனிஸ்ட் கட்சி திரிபுவாதப்பாதையில் முழுமையாக அடிஎடுத்து வைக்கும் கால கட்டத்தில் தான் கி.ரா வுக்கும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குமிடையோன் தொடர்பு அறுவதாகத் தெரிகிறது. (நூல் நயம்) சித்தாந்த ரீதியிலான கருத்து வேறுபாடுகள் காரணமாகவோ, திரிபுவாதப் பாதையைக் கட்சி தேர்ந்தெடுத்ததன் விளைவாக முரண்பட்டோ கி.ரா கட்சியை விட்டு விலகியதாகத் தெரியவில்லை. கட்சியை விட்டு விலகிய பின்னும் கட்சியுடன் ஒரு பகையற்ற நேசபூர்வமான தொடர்பையேக் கி.ரா வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவரது படைப்புக்கள் தொடர்ந்து ‘தாமரை’, ‘சாந்தி’, ‘சரஸ்வதி’ போன்ற இதழ்களில் வெளியாகியுள்ளன. ஜீவா போன்ற கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முக்கிய தலைவர்களுடன் கி.ரா வுக்கு நல்ல நட்பும் இருந்து வந்திருக்கிறது. எனினும் கி.ரா போன்ற கட்சியில் தியாகம் செய்த தோழர்கள்,

* பார்க்க ‘எது கவிதை’.

ஒரு சிறந்த படைப்பாளியாக மலரும் வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள் கட்சியை விட்டு விலகாமல் மீண்டும் கட்சிக்குள் ஈர்க்கும் முனைப்புடன் கட்சி செயல்பட்ட தாகத் தெரியவில்லை.

பின்னாளில் கி.ரா வின் இலக்கியக்கண்ணோட்டத்தில் ஏற்பட்ட பரிணாமம் மாற்றங்களுக்குக் காரணமான ஒரு முக்கிய தொடர்பு கி.ரா வுக்கு இக்காலத்தில் ஏற்பட்டது. இதுவே கம்பூனிஸ்ட் கட்சியுடனான தொடர்பை ஏன், மார்க்சியத்துடனேயான தொடர்பையே கி.ரா துண்டித்துக் கொள்வதற்கான இறுதிக் காரணமாக அமைந்தது என ஊகிக்கவும் இடமுண்டு. இலக்கியத்தில் உருவ, அழகியல் ரசனைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் போக்கிற்கு தமிழகத்தில் ஒரு இலக்கிய அந்தஸ்து கொடுத்த ரசனைமுறை நாயகர் டி.கே.சி தம்பரநாத முதலியாருடன் கு. அழகிரிசாமி மூலமாக கி.ரா வுக்கு தொடர்பு ஏற்பட்டது. (மாந்தருள் ஒரு அன்னப்பறவை) டி.கே.சி க்கும், கி.ரா வுக்கும் ஏற்பட்ட தொடர்பு ஒரு சாதாரண இலக்கியத் தொடர்பாக இல்லாமல் கி.ரா வின் இலக்கியப்பிரஞ்சு ஞாயிலேயே மிகுந்த செல்வாக்கைச் செலுத்தி அவரது இலக்கியக் கொள்கையிலேயே மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய ஒரு தொடர்பாக அமைந்தது என்பதைக் கி.ரா வின் வாக்கு மூலங்களிலிருந்தே நாம் அறியலாம்.

டி.கே.சி யின் நூல்களைப் ‘படித்து அனுபவித்து’ அவர் மீது ஒரு பக்தியும் அச்சமுமே இவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. டி.கே.சி யிடம் ஏற்பட்ட பயத்தைக் கணக்கு, இலக்கண வாதத்தியார்களிடம் ஏற்பட்ட பயத்துடன் ஒப்பிடுகிறார் கி.ரா. (மா. ஒ. அ. ப). முதலில் அழகிரிசாமி, டி.கே.சி யிடம் நெருங்கிப்பழகி

அவர் பற்றிய பிரமை கி.ரா விடம் மேலும் வளர்வதற்கு காரணமாயிருக்கிறார். கி.ரா வக்கு எழுதும் கடிதங்களில் கூட அழகிரிசாமி,

“ டி.கே.சி யின் நிறம், அவரது குரல், கவிதையைப் பாடும் ரஞ்சிதம், பழகும் பாங்கு . . . அவர்கள் விட்டு வேலையான் ஜமுக் காளத்தை விரித்த விதரணை, சுருதி சுத்தமான சாப்பாடு” இப்படிப் (மா. ஒ. அ. ப. பக்-8) பட்ட விடியங்களையே எழுதியிருக்கிறார்.

டி.கே.சி யின் சாதாரணப் பழக்க வழக்கங்களைக்கூட காப்பியடிக்கும் ஒரு வகை தலைவர் வழிபாடும் இந்தச் சிஷ்யர்களிடம் வளர்ந்திருக்கிறது. விருந்தி னரைச் சாப்பிட அழைக்கும் போது டி.கே.சி “சாப்பிடலாந்தானே” என்று அழைப்பதைப்பார்த்து அழகிரிசாமியும் அப்படி சொல்லத் தொடங்கினார் என்று குறிப்பிடுகிறார் கி.ரா (மா. ஒ. அ. ப).

டி.கே.சி யிடம் கவிதை, சிற்பம் போன்ற அழகியல் படைப்புக்களை எப்படி ரசிப்பது என்பதைக் கற்றுக் கொண்டதோடு இவர்கள் நிற்கவில்லை. இலையில் ஷிடப்பட்ட தமிழர மீசையில் படாமல் நாக்கில் எடுத்து ஷிட்டுக்கொள்ளும் மாய வித்தையிலிருந்து குற்றாலத்தில் சுகமாய்க் குளிப்பது எப்படி, சுக்கு வென்னியை காரமில்லாமல் போடுவது எப்படி என்பது வரை “கம்பரின் அவதாரமாகிய அந்த மாமனிதரிடமிருந்து வாழ்க்கையின்பல்வேறு அம்சங்களையும் ரசித்து அனுபவிப்பது எப்படி என்று” கற்றறிந்திருக்கிறார்கள். இன்னும் பல்வேறு விடியங்களைக் கற்றுக்கொள்வதற்கு அன்று தன் மனத்தில் இருந்த அரசியல் பண்ணிக்குட்டி தடையாக இருந்தது என்று கி.ரா இன்று வருத்தப்படுவதி

விருந்து (மா.ஓ.அ.ப) டி.கே.சி யுடன் அவர் பழகிய காலத்தில் அவரின் இலக்கியக்கொள்கையில் டி.கே.சி செலுத்திய செல்வாக்கைக் காட்டிலும் பிற்காலத் திலேயே அதிக செல்வாக்கைக் செலுத்தியிருக்கிறார் என்பது தெளிவாகிறது. டி.கே.சி யுடன் பழகிக் கொண்டிருந்த போதும் அதைத் தொடர்ந்து சில காலத்திற்கும் ‘பண்ணிக்குட்டி’ என கி.ரா வாஸ் குறிப்பிடப்படும் அரசியலைச் சார்ந்த மக்கள் இலக்கியக் கருத்துக்களுடன் எச்ச சொச்ச செல்வாக்குக்கள் அவரிடம் மிகுந்திருந்தன என ஊகிக்க இடமுண்டு.

இந்தக்கால கட்டத்தில் தான் கி.ரா வின் முதற் கட்டக் (1958 - 1965) கதைகள் வெளிவந்துள்ளன. மனிதாயிக்க அற்புதமான படைப்புகளைச் சிருஷ்டித்த இக்காலத்திலேயே அவரது பின்னாளையப் பரிணாம வளர்ச்சிக்கு விதையாக விளங்கிய ‘மின்னல்’, ‘மனிதம்’போன்ற கதைகளும் வெளிவரத் தொடங்கின என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

டி.கே.சி யுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பின் பலனாய் கி.ரா விடம் ஏற்பட்ட இலக்கியம் மற்றும் வாழ்க்கை பற்றிய கண்ணோட்டங்கள் 1965 வாக்கில் திரட்சியடைந்து அவரது இலக்கியக் கொள்கையாக உருப்பெறுகின்றது. இப்படி உருவான அவரது இலக்கியக்கொள்கை எப்படி இருந்தது என்பதை 1965-ல் ‘தாமரை’ இதழில் எழுதிய ‘கதைக்கு ஒரு கரு’ என்ற கட்டுரையிலிருந்தும் 1966-ல் ‘தீபம்’ இதழில் எழுதிய ‘நானும் என் எழுத்தும்’ என்ற கட்டுரையிலிருந்தும் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

கதைக்கான கரு பற்றிய அவரது கட்டுரையில் கி.ரா குறிப்பிடுவது நம் கவனத்திற்குரியது.

கதைக்கு ஒரு கரு என்ன, இரண்டு கரு வைத்துக் கூட ஒரு கதை எழுதி விடலாம். (வேட்டி, பக. 127) என்று குறிப்பிடும் கி. ரா அடுத்த பக்கத்திலேயே, புதுப்புதுக் கருத்துக்களையே எழுதனும் என்று எனக்கு ‘பிறவியிலேயே’ ஒரு மோகம் (வேட்டி பக. 128) என்று கூறுவதிலிருந்து கதைக்கரு பற்றி அவருக்குத் தெளிவான கண்ணோட்டம் கிடையாது என்பதும் புதுப்புதுக் கருவை அவற்றின் முக்கியத் துவம், தேவை பற்றிய பிரக்ஞங் இல்லாமலேயே தேடி வாசகணை சுவாரசியப் படுத்துவதே அவரது குறிக்கோளாக இருந்தது என்பதும் தெளிவாகின்றது. அதே கட்டுரையின் இறுதியில் அவர் இதை,

‘கதைக்கு ஒரு கரு’ என்ற இந்த விஷயத்தில் எந்த விதமான ஒரு தொழில் ரகசியமும் கிடையாது’. இதை வாசிக்கிறவர்களுக்கு இதனால் என்ன பிரயோசனம் என்பதனையும் அறியேன். ஏதோ வாசிக்கச் சுவாரஸ்யமாக இருந்தால் சரிதான் (வேட்டி, பக. 137).

என்று வெளிப்படையாகவே ஒத்துக்கொள்கிறார். கலையின் பயன்பாட்டு மதிப்பிட்டை முற்றாகப் புறக்கணிக்கிறார்.

இயற்கையாகவே தான் பிறந்த மண்ணின் மீதும், அந்த மண்ணின் மக்கள் மீதும் அவர்கள் வாழ்க்கை மீதும் ஒரு கலைஞருக்கே உரித்தான ஒட்டுதலும், பாசமும் கி. ரா விடம் அளவுக்கு அதிகமாகவே அமைந்துள்ளதை அவரது படைப்புக்களைப்படிக்கும் யாவரும் உணர்வர். ஒரு மாம்பழுத்துண்டைப் பியத்து ருசித்து அனுபவித்தே அது எந்தத்தோப்பைச் சேர்ந்த மாம்பழம் என்று சொல்லிய டி. கே. சி யிடம் பயிற்சி பெற்ற கி. ரா, தனது சரிசல் மண்ணின்

ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் நுனுகிப் பார்த்து, ரசித்து அனுபவித்துப் பதிவு செய்துவிட வேண்டும் என்பதில் ஆர்வம் காட்டத் தொடங்குகிறார். அதனால் வாசகங்கு என்ன பயன் என்பது பற்றிக் கவலையில்லை. சுவாரசியமாக இருந்தால் சரிதான். கரிசல் மண்ணை அப்படியே தன் எழுத்துக்களில் பதிவு செய்து விட வேண்டும் என்கிற ஒரு வெறியே கி. ராவுக்கு ஏற்பட்டு வருகிறது.

என்னுடைய மக்கள் பேசுகிற பாஸ்டியில் அவர்கள் சிந்திக்கிற மனோதியலில் அவர்கள் வசிக்கிற சூழ்நிலையில் அமைய வேண்டும் என்னுடைய சிருஷ்டிகள் என்று நினைக்கிறவன் நான். அவர்கள் சுவாசிக்கிற காற்றின் வாடை, அவர்கள் பிறந்து அளைந்து விளையாடி நடந்து திரிகிற என்கரிசல் மண்ணின் வாசமெல்லாம் அப்படியே என் எழுத்துக்களில் கொண்டு வந்துவிட வேண்டும் என்பது என் தீராத விருப்பம். இந்த மண்ணை நான் அவ்வளவு ஆசையோடு நேசிக்கின்றேன், (வேட்டி. பக் -125- 'நானும் எழுத்தும்') என்பது கி. ராவின் இலக்கியப் பிரகடனம்.

இந்த ஆவலைத் தீர்த்துக் கொள்வதில் கி. ராபரி பூரண வெற்றியடைகிறார். என்பதில் நமக்கு ஜய மில்லை. கரிசல் மண், அதன் மக்கள், அவர்களின் கஷ்ட நஷ்டங்கள், இன்பதுன்பங்கள், அவர்கள் மத்தியில் புழக்கத்தில் உள்ள கதைகள், சொல்வடைகள் ஆகிய அனைத்தையும் ஒன்று விடாமல் பதிவு செய்ய கி. ரா பதிவு செய்த அனைத்தையும் தனது படைப்புகளுக்குள் தினித்து விட முடியாத பட்சத்தில் தனியே ஒரு வட்டார வழக்குச் சொல்லகராதியும், குட்டிக் கதைத் தொகுப்புக்களும் வெளியிட வேண்டியதாயிற்று.

நாடெங்கிலுமுள்ள கரிசல் மண்ணில் பிறந்த வாசகர் களுக்கு தங்கள் மண்ணையும், தங்கள் அதுபவத்தை யும் ஒருவர் இவ்வளவு கலைத் திறனுடன் நெஞ்சைத் தொடும் வகையில் சொல்ல முடியுமா என்ற வியப்பு, தங்களையே அந்தப் படைப்புகளில் காணும் பிரமிப்பு, கரிசல் மண்ணைக் கண்டறியாதவர்களுக்கு தாங்களறி யாத இன்னொரு வகை மண்ணையும், வாழ்க்கையை யும் அறிந்து கொள்வதில் ஆவல். இவ்வாறு எல்லாத் தரப்பினராலும் வரவேற்கப்பட்ட கி.ரா மேஹும் உற்சாகத்துடன் கரிசல் மண்ணின் வாசகங்களை எல்லாம் நுகரவும் சொல்லவும் தொடங்கினார்.

இது சிலசமயங்களில் அருவெறுப்பின் எல்லைகளுக்கே இட்டுச் சென்றுள்ளதையும் அவர் படைப்புகள் ல் நாம் காணலாம். குடிமகனிடம் கால்களுக்கிடையில் மழித்துக் கொள்ளும் பெரியவர், வெளிக்கு இருந்து விட்டு கல்லால் துடைத்துக் கொண்டு கோமனத்தைத் தளரக் கட்டிக் கொண்டு நீர் நிலையை நோக்கி நடக்கும் வயசாளி, ஓடைக் கரையில் அமர்ந்து மலம் கழித்துக் கொண்டிருக்கும் பெண்-இவை எல்லாம் கூட கி.ரா வின் கண்ணில்பட்டு பேனாவில் வழிகின்றன. எதார்த தமான காட்சிகளைக்கண்டு முகஞ்சமிக்கும் தூய்மை வாதிகள்ல நாம். எனினும் எடுத்துக்கொண்ட கதைக்கருவுக்கோ, வாசகனை அவனது உணர்வு களுடன் உரையாடி மனிதாயப் படுத்துகின்ற முயற்சிக்கோ எள்ளளவும் துணை புரியாமல் படைப்புக்கு மேலாகத்துருத்திக் கொண்டிருப்பதால்தான் கி.ரா-வில் காணப்படும் இத்தகைய காட்சிகளும், சுடலையில் எரியும் பின்ததின் அங்கங்களை ஒடித்துப் புசிக்கும் பேதையின் தோற்றமும் நமக்கு அருவெறுப்பை ஊட்டுகிறது. மனம் பணித்துக் கசிவதற்குப் பதிலாகப் புழுங்கி நச நசக்கின்றது.

எதார்த்தம் பற்றிய சரியான கோட்பாட்டை நமது படைப்பாளிகளுக்கு நாம் விளக்கியாக வேண்டும்.

மறுபடியும் சொல்கிறோம்-மன்னின் பணத்திலிருந்து பிறழாமல் கடையைக் கொண்டு செல்லும் திறன் போற்றத்தக்கது. கலைப் படைப்பின் வெற்றிக்கு அவை துணைபுரியும். கி. ராவுக்கும் அது பல சமயங்களில் உதவியிருக்கிறது என்பதில் நமக்குக் கருத்து மாறுபாடில்லை. உவமைகளைப் பயன் படுத்தும் போதும் கூட மன்னோடு கலந்து அவற்றைப் பயன் படுத்தும் அழகு நம்மைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் கவர்ந்திருக்கின்றது. தனது காதலி உறங்கும் போது விடும் குறட்டை ஒலி பால் நிறைந்து கொண்டேவரும் பாத் திரத்தின் பால் நுரை மீது பால் பீச்சும் போது ஏற்படும் சுப்தத்தைப் போல கி. ராவுக்கு ஒலிக்கும், உடை மரம் போன்ற பரட்டைத் தலையும், நரைத்த பனைமரம் போன்ற நிறத்தையுடைய பெண்ணைக் கி. ராவிடம் நாம் தரிசிக்கலாம். வினைந்த மக்காச் சோளக்கதிர் மணிகள் போன்ற நிறைந்த சிரிப்பையும் காய்ந்த சோளத் தட்டையைத் தின்றுவிட்டுப்போட்ட மாட்டுச் சாணியின் நிறத்திலுள்ள கூந்தலை அள்ளிச் செருகிய பெண்ணையும் உவர் தள்ளிச் சரிந்த சுவற் றின் கற்களைப் போல இறங்கிய பற்களையும் கி. ராவின் படைப்புகளில் சந்திக்கும் போது நமக்கு அருவெறுப்பு ஏற்படுவதில்லை. கிறிஸ்துவர்களுக்கே உரித்தான மனம், பிரசவ வாடை, பருவ வியர்வை நெடி, வயசாளிகளின் கொச்சை சீச்சம், காவி நிறத் திற்கே உரித்தான மனம்(!)போன்ற கரிசல் மன்னின் வாசத்தையெல்லாம் கி. ராவில் நுகரும் போது நாம் முகஞ்சஸ்யிப்பதில்லை. கி. ராவின் புலன்களின் கூர்மையைக் கண்டு வியக்கவே செய்கிறோம்.

என்ன இருந்தாலும் மாம்பழத்தைச் சாப்பிட்டு விட்டு
அது விளைந்த தோட்டத்தைச் சொன்னவின்,
சிஷ்யரல்லவா?

மனிதனுக்கு இயற்கையாகவே ஒரு பலவீனம் உண்டு! ‘சும்மா’ கதை கேட்கும் பலவீனந்தான் அது. சின்னப்பிள்ளைகள் விளையாடுவதைக் கவனித்துப் பார்த்தால் தெரியும். ஒரு குழந்தை கதை சொல்லும் அதில் எந்தவித தர்க்கமும் இருக்காது, தொடர்ச்சி இருக்காது, பொருள் இருக்காது, திடீரென இயற்கை யதீத விஷயங்களெல்லாம் அதில் வரும். மற்ற குழந்தைகள் இதை மிகச்சவாரசியமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும். கொஞ்சம் கவனித்துப் பார்த்தால் நம்க்குக் கூட அது சவாரசியமாகவே இருக்கும். கொஞ்ச நேரத்தில் குழந்தைகள் கலைந்-தோடி விடும். அவ்வளவுதான் கதை மறந்துபோகும். மறுபடி அடுத்த நாள் இதே கதை தொடரும்.

மனித மனத்தை மனிதாயப் படுத்தும் பணியை மிகச் சில சந்தர்ப்பங்களில் இந்தக்கதைகளும் நிறைவேற்றாக கூடும். ஆனால் பொதுவாக இவை எந்த பயனற்றதாகவும், அந்த நேரத்திற்கு வாசக பலவீனத்தைத் திருப்தி செய்பவனாகவுமே அமையும். கி. ரா வின் மூன்றாவது கட்டப்படைப்புகளில் பல இந்த எல்லைக்கே வாசகனை இட்டுச் செல்வதற்குக் காரணம் அவரின் இந்தக்கால கட்டத்து இலக்கியக் கொள்கையேயாகும்.

ஏற்கனவே இருந்த அரசியல் இலக்கியக் கொள்கை மின்டியாக இவரது முதற்கட்டப் படைப்புக்கள் உருவாகின எனவும், பழைய கொள்கைகளுக்கும் புதிதாக உருவான கோட்பாடுகளுக்கிடையேயான போராட்ட

காலத்தியப்படைப்புக்களாக இரண்டாம் கட்டப்படைப் புக்களும் விளங்கின என்றால், இந்தப்போராட்டத்தில் வெற்றி பெற்ற ‘புதிய’ இலக்கியக் கொள்கை களினாடியாக விளைந்தவை மூன்றாம் கட்டப்படைப் புக்கள் எனலாம்.

இந்தப்புதிய இலக்கியக் கொள்கையின் தர்க்க பூர்வ மான வளர்ச்சி எல்லா அழகியல் உபாசகர்களையும் போல பிறவியிலேயே கலைஞர் பிறக்கின்றான் என்கிற கருத்துக்குக் கி. ராவை இட்டுச்செல்கின்றது. (நூல் நயம், ஏப்ரல் 1984, பக்-11) படித்து முடித்த வூடன் ஒரு சிலிர்ப்பையும், ஆச்சரியத்தையும் நமக்குத் தெரியாத விஷயத்தைச்சொல்லி விட்டானே என்கிற பிரமிப்பையும் தோற்றுவிப்பது தான் கலை, என்று கலைப்படைப்புக்கு இலக்கணம் வகுக்க வைக்கிறது (நூ. ந. பக்-12) ஓர் எழுத்தாளன் மக்கள் மத்தியில் நிலைத்து நிற்பதற்குக் காரணம் அவன் பல விஷயங்களைப்பற்றி எழுதறதுதான் என்று முடிவுக்கு வரவைக்கிறது. (நூ. ந. பக்-15) ‘முற்போக்கு’ சமுதாயப் பார்வை என்றெல்லாம் சொல்பவர்களைத் தரம் பிரித்துப் பார்க்காமல் சுகட்டு மேனிக்கு கேளி செய்து அலட்சியம் செய்ய வைக்கிறது. (நூ. ந. பக்-16) குழுதம் போன்ற தரக்குறைவான பத்திரிகைகளில் எழுதுவதை நியாயப்படுத்த வைக்கிறது. (நூ. ந. பக்-15) குழுதத்தில் எழுதுவது பற்றிக் கேட்கிற பொழுது கி. ரா அளிக்கும் பதில் அவரது கருத்து முரண்பாடுகளைப் புரிந்து கொள்ள உதவும்.

“ எழுதினால் என்ன? எல்லாப்பத்திரிகைகளிலும் எழுதனும் . . . அவனுக்காக வேண்டி ஒன்று எழுதிக் கொடுக்கக் கூடாது ” (நூ. ந. பக்-15) என்று தான் இலக்கியச் சமரசம் செய்து கொள்வ-

தில்லை எனப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளும் கி. ராவைப் பேட்டியாளர், “அப்படியானால் நீங்கள் என் மன ஒசைக்கு எழுதிய கதையைக் குழுத்திற்கு அனுப்பவில்லை? “என்று மடக்கிற போது தடுமாற வேண்டியிருக்கிறது. “குழுதங்காரன் என் ஒரு கதையைப் போடறான் போட மாட்டேங்கிறான்னு யாராவது கண்டு பிடிக்க முடியாது” என்று சமாளிக்க வேண்டியிருக்கிறது. (நா.ந. பக 15-16)

ஆனால் கி. ரா, நெஞ்சைத் தொட்டு, முளையைக் கொஞ்சம் கசக்கிச் சொல்லுங்கள். குழுதங்காரன் என் ஒரு கதையைப் பிரசரிக்க ஒத்துக் கொள்கிறான் என். பது உங்களுக்குப் புரியவில்லை? உங்களின் மற்ற கதைகளையும் குழுத்தில் பிரசரமான கதைகளையும் ஒரு நிமிடம் மனத் திரையில் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள் புரியும்; குழுத்திற்கென்றே உணர்வு பூர்வமாக நீங்கள் கதை எழுதியதும் உங்களுக்கு விளங்கும்.

குழுத்திற்கு ஒர் எல்லையுண்டு. அந்த எல்லைக்குள் நின்று, அவனுக்கு நீங்கள் கட்டுப் பட்டு, மற்றவர்களிடமிருந்து சற்று வித்தியாசமாக எழுதினால் ஒரு மாறுதலுக்காக உங்கள் கதையை அவன் போடுவான். ‘விடிவை’யோ, ‘ஒரு வெண்மைப் புரட்சியை’யோ அவனுக்கு அனுப்பிப் பாருங்கள், குழுதங்காரன் எந்த கதையைப் போடறான், எந்தக் கதையைப் போட மாட்டாங்கறான்னு உங்களாலேயே கண்டு பிடித்து விட முடியும்.

இன்னொன்று கி. ரா. நால் நயத்திற்கு அளித்துள்ள பேட்டியில் நீங்கள்,

நான் எப்பவும் ஒரே சீரா எல்லா விஷயத்தைப் பத்தியும் எல்லாக் காலத்திலும் எழுதிக் கிட்டுத் தான் வாறேன். ‘சமுதாயப் பார்வை’ ஈடுபாடு

மக்களுக்காக எழுதுகிறேன்' என்பதெல்லாம் அட்டைப் படம் மாதிரி மேலே, வெளிப்படையா இருக்குணுமின்னு ஒரு கட்டாயமுமில்லை நூ.ந.(பக. 15) என்று கூறியுள்ளீர்கள். மறுபடியும் உங்கள் கதைகளை யெல்லாம் கால வரிசைப்படி ஒரு பட்டியல் போட்டு ஒம்பிட்டுப் பாருங்கள்; அட்டைப் படத்தை வைத்தல்ல, உள்ளடக்கத்தை வைத்தே மூன்று கட்டங்களாக உங்கள் கதைகளைப் பிரிக்க வாம் என்பது உங்களுக்கே புரியும்.

○

ஆரம்பத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் தொடர்பிருந்து பின் காலப் போக்கில் மார்க்சியத்திலிருந்தே வேறு பட்டுச் சென்று விட்ட வேறு இரண்டு புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது கி. ராவின் இன்னொரு பக்கத்தை விளங்கிக் கொள்ள உதவும். ஒருவர் சுந்தர ராமசாமி (சு. ரா) மற்றவர் ஜெயகாந்தன் (ஜெ. கா)

சு. ரா, வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்தவர். வெற்றி கரமாக நடந்து கொண்டிருந்த தொழில் (business) ஒன்று அவர் கையில் இருந்தது. ஜெ. கா தனது எழுத்துக்கள் மூலமாகவே வசதியான வாழ்க்கையை அடைந்தவர். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் முன்னவரைக் காட்டிலும் நீண்ட நாள் இயக்க ரீதியான தொடர்பு வைத்திருந்தவர். மிகச் சிறுவயதிலிருந்தே கட்சி வாழ்க்கையில் பழக்கப் பட்டவர். கட்சியிலிருந்த போதே சிறந்த சிறுக்கை ஆசிரியர் எனப்பெயர் பெற்றிருந்தார். வியாபாரப் பத்திரிகைகள் மத்தியிலும் அவருக்கு மாசு இருந்தது. கட்சித் தொடர்புகளை விட்டதும் முழு நேர வியாபாரப் பத்திரிகை எழுத்தாள்

ராணார். அதனால் ஏற்பட்ட வசதி ஸாம்ப்புக்கள், புகழ், இயற்கையிலேயே அவரிடமிருந்த தன்னகங்காரம் ஆகிய அனைத்தும் அவரை மார்க்சியத்தின் பாலிருந்தும் மக்களிடமிருந்தும் வெகு தூரத்திற்கு இட்டுச் சென்றன. முதலாளியக் கட்சிகள் மூலமாக வேணும் மக்களிடம் தொடர்பு கொண்டிருந்த அவர், ஒரு கட்டத்திற்குப்பின் அவைகளிடமிருந்தும் அந்நியப்பட்டு போன பின்பு மக்கள் தொடர்பை முற்றிலும் இழந்தார். ஆசிரமம், அரட்டை, போதை வஸ்துக்கள் என அவரது வாழ்க்கை அமையலாயிற்று. ஓர் எழுத்தாளன் என்பவன் நீரில் உள்ள மீனைப் போல என்பர். மக்களிடமிருந்து அவன் பிரிக்கப்பட்ட பின்பு நீரிலிருந்து எடுத்தெறியப்பட்ட மீனைப்போல செத்துப்போகிறான். ஜெயகாந்தனும் அப்படி ஓர் இலக்கிய மரணத்தைத் தழுவ வேண்டியதாயிற்று.

பெரும்பாலான உழைக்குத் தம் மக்களிடமிருந்து பட்டப்பாளி அந்நியப்பட்டுப் போகும் போது, பெரும் பாளனையான மக்களின் பிரச்சனைகள் பற்றிய பிரக்கஞ் அவனுக்கில்லாமல் போகிறது. அதாவது பெரும்பாளனையான மக்களின் விடுதலை, அதற்குத்தன்மையான அம்சங்கள் ஆகியவை பற்றிய பிரக்கஞ் இல்லாமல் போகிறது. (விடுதலைக்கான) அவசியங்கள் பற்றிய பிரக்கஞ்சேய விடுதலை என்பதால் பெரும் பாளனையான மக்களின் விடுதலைக்கான அவசியங்கள் பற்றிய பிரக்கஞ்சில் தவறும்போது ஒருமனிதன் விடுதலையை இழக்கிறான். கலாச்சார நடவடிக்கைகள் என்பன மனித உணர்வுகளுடன் நேரடித் தொடர்பு கொண்டுள்ளன. எனவே சரியான கலைப்படைப்பை உருவாக்க வேண்டிய படைப்பாளி அக உலகில் விடுதலை பெற்ற வனாகவும் அநீதியைக் கண்டு கொதிக்கும் உணர்வா வேசமிக்கவனாகவும் இருந்தல் மிக அவசியம்.

எனவே ஒரு படைப்பாளியானவன் நாம் மேற்குநிப் பிட்டது போல் மக்களிடமிருந்து அந்தியப்பட்டு அதன் மூலம் விடுதலை தவறிக்கொடும் போது தன் படைப்புத் திறனை இழப்பது தவிர்க்க இயலாத்தாகின்றது. எனவே அவன் இலக்கிய மரணத்தைத் தழுவ வேண்டியதாகின்றது.

இவ்வாறு தன் படைப்புத் திறனை இழப்பது மட்டு மின்றிக்கருத்து நிலை (ideology) அளவிலும் அவனுக்கு பல குழப்பங்கள் நேர்கின்றது. ஜெ. கா. ச.ரா. போன்றோருட்டப் பெரும்பான்மையான மக்களின் துன்ப துயரங்கள், சமூகத்தில் பெருகிப் போன ஊழல்கள், போலித் தனங்கள், அநீதிகள் ஆகியன பற்றிய உணர்வுகள் இல்லை எனச் சொல்லிவிட முடியாது. அநீதிகளை எதிர்க்கும் ஆவேசம் அவர்களிம் முற்றாக மழுங்கிவிடவில்லை. ஆனால் மக்களிடமிருந்து விலகிப் போனதன் விளைவாக இந்த துன்ப துயரங்களையும், அநீதிகளையும், ஊழல்களையும் விளங்கிக்கொள்வதில் தான் தவறுகிறார்கள். அவசியங்கள் பற்றிய பிரக்ஞை இல்லாத போது மட்டும் ஒரு படைப்பாளி விடுதலை தவறுவதில்லை; அவசியங்கள் பற்றிய தவறான பிரக்ஞை கொள்ளும் போதும் அவன் விடுதலை கொடுகிறான். அதனால் அவன், படைப்புத் திறன் கொடுகிறது. அத்தோடு பக்கள் சக்தியின் மீதும், அநீதிகளுக்கெதிரான ஒன்றுபட்ட இயக்கச் செயற்பாடுகள் மீதும் நம்பிக்கை குன்றி தத்துவ விசாரங்களில் ஈடுபட வேண்டியதாகின்றது. அகிம்சை, காந்தீயம், சங்கர வேதாந்தம் போன்றவற்றில் மெத்தப் படித்த ஜெயகாந்தன் போன்றவர்கள் விழுந்து அமிழ்ந்து முச்சுத்தினர் வேண்டியதாகிறது.

சுந்தர ராமசாமியைப் பொறுத்த மட்டில் பிறவியிலேயே வசதியான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றோம். கட்சித் தொடர்புகளை விட்டபின்பு தீவிரமாக தனது தொழிலில் ஈடுபடுகிறார். அதன் மூலம் இயக்க தொடர்புகளிலிருந்தும் பெரும்பான்மையான உழைக்கும் பக்களிடமிருந்தும் அவர் அந்தியமாகிறார். எனினும் வியாபாரத்தில் ஈடுபாட்டுடன் இருக்கும் வரை இயக்க ரீதியாக இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவு மக்கள் தொடர்பாவது இருக்கின்றது. ஒரு கட்டத் திற்குப் பின்பு வியாபார ஈடுபாடும் அவரிடம் குறைகின்றது. தொழிலை உறவினர் பொறுப்பில் விட்டு விட்டு ஒதுங்குகிறார். அடிப்படையான வாழ்க்கைப் பிரச்சனை, எதிர்கால அச்சம் ஆகியவற்றிற்கு அப்பாற்பட்ட சொகுசான வாழ்க்கை, மக்களிடமிருந்து முற்றாக அந்தியப்பட்டுப் போன தன்மை, கலை உபாசனை செய்யும் புத்தகங்கள், இடக்கிய வீரசகர்கள் மட்டுடைன் தொடர்பு; மேநாட்டு இலக்கியங்களில் நவீன சாதனங்களின் மீதும், மரபுகளைத் தகர்க்கும் போக்குகளின் மீதும் கூரிய அவதானிப்பு, பிரமிப்பு இவை அனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்து இன்றை ரா. உருவாகியிருக்கிறார். மக்கள் சக்தியின்மீதும் அதைப்புதீயான செயற்பாடுகளின் மீதும் நம்பிக்கை இழந்த ச. ரா சமூக அநீதிகளையும் சுல்ல துறைகளிலும் தலை விரித்தாடும் போலித் தனங்களையுங் கண்டு ஆத்திரம், வெறுப்பு, வீரக்தி ஆகிய உணர்வுகளுக்கு ஆட்படுகிறார். இந்த அநீதிகளையெல்லாம் போக்கு வதற்கு ஓர் அதி மனிதர் (super man) தோன்றியாக வேண்டும் என்கிற முடிவுக்கு வருகிறார்.*

* சமீபத்தில் திரு. சுந்தர ராமசாமி அவர்களை அவர் இல்லத்தில் சந்தித்து உரையாடும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. கார்ல் மார்க்ஸையே சு. ரா. ஓர் அதி

அவசியம் பற்றிய தவறான பிரக்ஞங்களால் ஏற்பட வேண்டும் இத்தகைய கருத்து நிலைக் குழப்பங்கள் தவிர அவரது படைப்புத் திறனே (geatinity) குறைந்து போயிருக்கிறது என்பதே உண்மை. 'ஜே.ஜே - சில குறிப்புக்கள்' நாவல் அவரது ஆதரவாளர்களாலும் அமைப்பு ரீதியான செயற்பாடுகளுக்கு எதிரானவர் களாலும் பெரிதும் தூக்கி வைத்துப் பேசப்பட்டாலும் சுமார் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவரிடமிருந்த படைப்புத்திறன் இன்று குன்றிப் போயிருப்பதை அவரது முந்தைய எழுத்துக்களையும் இன்றைய 'ஜே.ஜே - சில குறிப்புக்களை'யும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போர் உணர்வர். ஜே, ஜே யிலுள்ள கவர்ச்சியெல்லாம் பழகிப் போன நாவல் மரபுகளைத் தமிழில் முதன் முதலில் உடைத்ததன் மூலம் வாசகனுக்குப் புதிய அனுபவங்களைத் தந்ததாலும், நிதர்சனமாக நாம் காணும் சமூகப் போலித்தனக்களை அதில் அடையாளங்காட்டியுள்ள தாலுந்தானே தவிர அதன் இலக்கியத்தரத்தினாலோ, படைப்புத் திறனிலோ அவ்வ என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆரம்பத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து விவகைய பின்பும் எழுத்துத்துறையில் தொடர்ந்து பெயருடன் நிலவுபவர் என்கிற வகையில் கி. ராவுக்கும் இந்த இருவருக்குமிடையே ஒற்றுமைகள் இருந்தாலும் மக்களிடமிருந்து அந்தியப்பட்டுப் போகிற விஷயத் தில் கி. ரா. இவர்களிடமிருந்து முற்றாக வேறு படுகின்றார்.

மனிதனாகக் காண்கிறார். சமூக அநீதிகளைக்கண்டு ஆத்திரப்படுகிறார். வளர்ந்து வரும் புரட்சிகர பண்பாட்டு அமைப்புக்கள் பற்றிய செய்திகள் தெரியாதவராகவும் உள்ளார்.

இயக்கத்தை விட்டு விவகிய பின்பு தன் சொந்தக் கிராமத்தில், தன் சொந்த மக்கள் மத்தியில் அவர் களிடம் மட்டற்ற நேயத்தோடும், பிரியத்தோடும் அவர்களோடு வாழும் வாழ்க்கையின் அழகுகளில் லயிப்போடும், பெருமையோடும் கி.ராவின் வாழ்க்கை தொடர்ந்தது. ஜெ.கா, ச.ரா. போலில்லாமல் மேலும் மேலும் தன் சொந்த மக்களுடன் கி.ரா. ஐக்கியமானார். எனிய வாழ்க்கையும் இடைசெவல் போன்ற கரிசல் மண் கிராமத்திற்கே உரித்தான் வர்க்க வேறுபாடுகள் கூர்மையடையாத கிராம சமுதாயக் கூட்டு வாழ்க்கைத் தன்மையும், இந்த மண்ணின் வாசத்தை எல்லாம் தன் எழுத்திற்குள் கொண்டு வந்துவிட வேண்டுமென்ற தீராத ஆவலும் மக்களுடன் பிரிக்க இயலாமல் கி.ரா. ஐக்கியமால தற்குத் துணை புரிந்தன.

இதன் விளைவாக கரிசல் மண்ணின் பிரச்சனைகளை யும், கரிசல் மண் விடுதலைக்குத் தடையான அம்சங்களையும் அடையாளங்காண்பதில் கி.ராவுக்கு பிரச்சினை ஏற்படவில்லை. இந்தக் கரிசல் மண் இருக்கிறதே அது கி.ரா வே சொல்வது போல ஒரு தனிரக மான பிரதேசம். நஞ்சைப் பிரதேசங்களான ‘தீரவாசத்து’ மக்களிடமிருந்து இந்த மானம் பார்த்த கரிசல் பூமி பூகோள ரீதியில் மட்டுமின்றி பாஸை பழக்க வழக்கங்களில் கூட மாறுபடுகின்றது என்பார் கி.ரா. (நானும் என் எழுத்தும்)வரலாற்று ரீதியாகவும் உற்பத்தி சக்திகளின் தன்மையிலும், நிலவும் உற்பத்தி ஒழுங்கமைப்பிலுங் கூட இது மற்ற பிரதேசங்களிலிருந்து எவ்வாறு வேறுபடுகின்றது, அதன் விளைவாக இந்த மக்களின் பிரச்சனைகள் எவ்வாறு தனித் தன்மையடையதாய் இருக்கிறது, அவற்றைக் கி.ரா எவ்வாறு பிரதி பலிக்கிறார் என்பது விரிவான

ஆராய்ச்சிக்கும் ஒன்று. எனினும் அடிப்படையான சில அம்சங்களை மேலோட்டமாக வேணும் தொட்டு காட்டுவது பயன் தரும்.

தஞ்சை, மதுரை, காஞ்சி போன்ற ஆற்றங்களைப் பிரதேசங்களில் உருவானதைப் போல பாரம்பரிய மான அரசு உருவாக்கம் கரிசல் மன பகுதியில் ஏற்படவில்லை. பாசனமும் அதன் விளைவாக ஆகும் வர்க்கம் உறிஞ்சுவதற்கு தேவையான உபரியும் நிறைந்த இடங்களிலேயே இந்தக்கைய உறுதியான அரசுகள் தோன்றின. அதன் விளைவாக நிலப்பிரபுத் துவ. அமைப்பும், நிலப்பிரபுத்துவக் கலாச்சாரமும், பார்ப்பனீய மத இறுக்கமும், ஆலய வழிபாடுங்கூட இப்பகுதிகளிலேயே வளர்ச்சியுற்றன. மானம் பார்த்த பூமியாகிய கரிசலில் உறுதியான அரசமைப்பு, நிலப் பிரபுத்துவக் கலாச்சாரம் ஆகியவற்றிற்கு ஆட்படாமலும் 16 ஆம் நூற்றாண்டு வரை குடியேற்றத் திற்குப்படாமல் இருந்து வந்திருக்கின்றன.

இந்தச் சமயத்தில் தான் தமிழ்ப்பகுதிகளில் தெலுங்கு பேசும் பக்களின் குடியேற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. விஜய நகரப் பேரரசின் செல்வாக்கின் கீழ் தமிழகம் நாயக்கராட்சிக்குட்பட்ட போது தெலுங்கு அரசு குடும்பங்களும், அதிகாரிகளும் தமிழ் மண்ணில் குடியேறி நிலப் பிரபுக்களாயினர். தஞ்சை, திருச்சி, மதுரை, செஞ்சி போன்ற பகுதிகளில் இவ்வாறு தெலுங்கு நிலப் பிரபுக்கள் ஆங்காங்கு உருவாகினர். இவர்கள் பெரும்பாலும் ரெட்டியார் போன்ற நிலப்பிரபுத்துவச்சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்களே. தெலுங்குப் பார்ப்பனர்களும் இக்கால கட்டத்தில் ஆலய வழிபாட்டுப் பூசகர்களாகவும் அதிகாரிகளாகவும் செல்வாக்குடன் குடியேறினர்.

ஆனால் கரிசல் மண்ணில் குடியேறிய கம்மவார் நாயக்கர்கள், தோக்கலவார் நாயக்கர்கள், வேட்டைக் கார் நாயக்கர்கள், கண்ணடக் கவுண்டர்கள் ஆகி யோரின் குடியேற்றம் மேற்குறிப்பிட்ட குடியேற்றக் களிலிருந்து சற்று வேறு பட்டது. ‘கோபல் கிராமத் தில்’ இவர்களின் குடியேற்றம் பற்றிச் சொல்லப்படும் கதையின் அடிப்படையில் சில உண்மைகள் இருக்கின்றன. கரிசல் மண்ணின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் இவ்வாறு குடியேறிய நாயக்கர் சமூகங்களில் சிற்சில வேறுபாடுகளுடன் கூடிய கிட்டத்தட்ட இதேபோன்ற கதைகள் ஏராளமாக வழங்கி வருகின்றன. எல்லா வற்றையும் தொகுத்துப் பரங்கும் போது, விஜய நகரப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் முஸ்லீம் மன்னர்களுடன் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளால் உண்டான் வெறுப்பின் விளைவாலும், தமிழகத்திலிருந்தத் தெலுங்கு நாயக்கராட்சிகள் கொடுத்த நம்பிக்கையாலும் தூண்டப்பெற்று இந்த வசதியற்ற விவசாயச் சமூகம் இவ்வாறு தமிழகத்தை நோக்கி வந்திருக்க வேண்டும் என்று கருதலாம். துலுக்க மன்னர்களாயினும், நாயக்க மன்னர்களாயினும், தமிழ் மன்னர்களாயினும் மன்னர்கள் மன்னர்கள்தானே. அதிகாரிகளாகவும், கோயிற் பூசகர்களாகவும் வந்தவர்களுக்கு நீட்டிய ஆதாவுக் கரத்தை அகதிகளாக வந்த இவர்களுக்கு அன்றைய நாயக்க மன்னர்கள் நீட்டவில்லை. எனவே இவர்கள், இதுவரை யாரும் அண்டாத கரிசல்க்காடுகளைத் தஞ்சமடைய வேண்டியதாயிற்று.

கரிசல்க் காடுகளை அழித்துக் குடியேறிய இவர்கள், தங்களின் பூர்விகத் தெலுங்குப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த போது அங்கிருந்த நிலப் பிரபுத்துவ அமைப்பிற்கும், அதன் கலாச்சாரத்திற்கும் பழக்கப் பட்டுப் போன வைணவ சமயத்தைச் சார்ந்த விவசாயக் குடியினர்

என்பதை நாம் மறக்கலாகாது. எனினும் இடம் பெயர்ந்து வந்த நீண்ட காலத்தில் இவர்கள் அடைந்த சோதனைகளும், கூட்டுழைப்பின் அடிப்படையில் ஒன்றிணைந்து காடுகளை அழித்து ஒரு புதிய 'குடியிருப்பை உருவாக்கிய சாதனைகளும் நிலப் பிரடுத்துவ சமுதாயத்திற்கே உரித்தான் பழ நிலை வேறுபாடுகள், வர்க்க வேறுபாடுகள் ஆகிய வற்றை வெகுவாகக் குறைத்துக்கூர் மழுங்கச் செய்தன என நம்புவதற்கிடமுண்டு.

எனினும் இவர்களிடமிருந்த நிலப்பிரடுத்துவக் கலாச் சாரத்தின் எச்ச சொச்சங்களும், சுற்றிலுமிருந்த நிலப்பிரடுத்துவ அரசமைப்புக்களின் செல்வாக்கு களும் இந்த வேறுபாடுகளை முற்றாக அழிய விடாமல் தடுத்தன. எனவே இவ்வாறு குடியேறிய நாயக்கர்கள், கவன்டர்கள் ஏற்கனவே சுற்றுப்பகுதிகளிலி ருந்த வெள்ளாளர்கள் ஆகியோருக்கிடையேயான சாதி வேறுபாடுகள் உறுதி செய்யப்பட்டன. தங்களுக்குள்ளேயே இருந்த சக்கிலியர் போன்றோர் தவிர அருகிலிருந்த தமிழ்க் குடியிருப்புக்களிலிருந்து ஒதுக்கப்பட்ட பணிகளைச் செய்வதற்காக குடிமகன்களும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் கொண்டு வந்து குடியேற்றப்பட்டனர். திருமண உறவுகளும் ஒரே குடியிருப்பிலுள்ள ஒத்த சாதியினர் மத்தியிலோ அடுத்தடுத்த குடியிருப்பினுள் உள்ள ஒத்த சாதியினர் மத்தியிலோ மட்டுமே கட்டுப்படலாயின. நாளாவட்டத்தில் இவ்வாறு சாதி வேறுபாடுகள் தவிர நில உடமையின் அடிப்படையிலான வர்க்க வேறுபாடுகளும் உருவாகி நிலைபெற்றன.

எனினும் தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ளது போன்ற நிலப்பிரடுக்களுக்கும் மக்களுக்கும் கையேயான முரண்

பாடுகளைப்போல இங்கு முரண்பாடுகள் கூர்மையாக இல்லை. இதனை விளங்கிக்கொள்வதற்கு மேற்குறிப்பிட்ட வரலாற்று ரீதியான காரணங்கள் தவிர பொருளாயத ரீதியான காரணங்களும், கலாச்சார ரீதியான காரணங்களும் உண்டு, என்பதை உணரவேண்டும். நாலு ஏக்கர் வரை நிலமுள்ளவன் கூட ஜோடி மாடுகளை வைத்து விவசாயம் செய்யவியலாத நிலையில் இங்கு படிநிலை மதிப்பீடுகள் (hierarchical values) முக்கியத்துவம் பெறுவதில்லை. தஞ்சையில் ஒர் ஏக்கர் நிலம் வைத்திருப்பன் கூடசேற்றில் இறங்கி வேலை செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை. எனவே சேற்றில் இறங்கி வேலை செய்வதே அங்கு இழிவானதாகக் கருதப்படும். நில உடைமையாளர் என்பவர் அவர் வைத்திருக்கும் நிலம் எவ்வளவு குறைவாக இருந்தாலும் சருக மதிப்புடையவராகவும் நிலம் இல்லாமலிருப்பது என்பது இழிவானதாகவும் என்பவர் மதிப்பீடுகள் பாசனவசதியுள்ள ‘தீரவாசத்து’ நிலப்பகுதிகளில் அதிகம். மேலும் அப்பகுதிகளில் பாரம்பரியமான அரசு உருவாக்கம் நிகழ்ந்திருந்தால் அதனுடன் இணைந்த ஆலயங்கள், பெருந்தெய்வ வழிபாடு, பார்ப்பனீய மத இறுக்கம் ஆகியவையும் இத்தகைய படிநிலை மதிப்பீடுகளை உறுதி செய்யும். இத்தகைய படிநிலை மதிப்பீடுகள் சிதைக்கப்பட்ட சமுதாயமாகவே கரிசல்ச் சமுதாயம் விளங்குகின்றது.

1947க்கு முன்னும் பின்னும் இங்கு தோன்றிய நவீன அரசுகள், அவற்றின் வர்க்க நலனுக்கீற்ப இந்த மண்ணையும், அதன் மக்களையும் புறக்கணிக்கவே செய்தன. முதலாளித்துவ முறையில் இங்கு உற்பத்தி முறை வளர்ச்சியடைவதைத் தடுப்பதில் குறியாகிறந்த இந்த அரசுகளின் ‘மக்கள் நலத்’ திட்டங்கள்

எதுவும் டெல்டாப் பகுதிகளிலிருந்த நிலப்பிரபுக் களுக்குச் சாதகமாகத் தான் அமைந்ததேயொழிய, ஏழை எனிய விவசாயிகளையும் முக்கியமாகக் கரிசல் மண் மக்களையும் சென்றடையவேயில்லை. கி.ராவே சொல்வதைப் போல பாராளுமன்ற ஆட்சியமைப்பின் ஒட்டு வேட்டையை மையமாகக் கொண்ட அரசியல் புலவன் மார்கள் தேர்தல் வரும் போதெல்லாம் நாக்கில் தேனைத் தடவிக் கொண்டு புகழ்ந்தார்களே யொழிய மக்களின் நெருக்கடியையோ, அடைய வேண்டிய சுபிட்சத்தையோ அவர்கள் கருத்தில் கொள்ள வில்லை.(விடிவு)ஓர் அரைக்காலனிய அரை நிலப் பிரபுத்துவ அரசமைப்பில் இப்படி நிகழ்வது ஆச்சரியமுமில்லை.

உள்நாட்டுத் தொழில் வளர்ச்சி குறிப்பிடத் தக்க அளவில் இருந்திருந்தால் இந்த மக்கள் இத்தகைய மானம் பார்த்த பூமியைக் கட்டிக் கொண்டு மாரடிக்க வேண்டிய துரிப்பாக்கியம் நேர்ந்திராது. வெகு எனிதில் இம்மக்கள் நகர்ப்புறங்களைச் சென்றடைந்து, தொழிலாளிகளாயிருப்பர். மாறாகத் தரகு முதலாளி களும், நிலப் பிரபுக்களும், அதிகார வர்க்கமும் ஆனும் வர்க்கமாக உள்ள இந்த அமைப்பில் உரிய விவசாயத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப் படாததோடு தேசியத் தொழில் வளர்ச்சியும் ஊக்குவிக்கப் படுவதில்லை. எனவே வறுமையில் வாடும் இம்மக்களின் பரிதாபத் திற்குரிய நிலைமையைச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு அருகிலுள்ள சிறு அளவிலான தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலை முதலாளிகள் குறைந்த ஊதியத்திற்கு இவர்கள் உழைப்பைச் சுரண்டுவதற்கும் காரணமாகியது.

இவற்றின் விளைவாக ஆண்டுக்கு ஆண்டு அக்கினி நட்சத்திரம் என்பது இந்த மண்ணின் மீது மட்டும்

காயாமல் இந்த மன்னின் மக்களின் வயிற்றுக் குள்ளும் தீப்பிழைப் பார்க்கிறது. 'சாத்துணியை வயிற்றில் போட்டுக்கொண்டால் பசிக்கிறது தெரி யாது. பசியினால் ஏற்படும் வயிற்று வலி குறையும்' (கறிவேப்பிலைகள்) என்கிற 'நல்ல முறை'யைக் கண்டு பிடித்த மகராசனுக்கு நன்றி சொல்லி முடங் கிக்கிடக்கவும், பஞ்சம் பிழைக்குத் தஞ்சைப் பக்கம் ஓடவும் வைக்கிறது.

மாயமான், கதவு, குடும்பத்தில் ஒரு நபர், விடிவு, ஒரு வெண்மைப் புரட்சி போன்ற கதைகளில் அரசின் ஏமாற்றுத் திட்டங்களும் அதிகார வர்க்கத்தின் அலட்சியப்போக்குகளும் கி.ரா வால் வெரு நேர்த்தி யாகப்படம் பிடித்துக் காட்டப்படுகின்றது. ஏங்கல்ஸ் பால்ஸாக்கின் எழுத்துக்களைப் பற்றிச் சொன்னது போல பொருளாதார அறிக்கைகளைக் காட்டிலும் கி.ரா வின் எழுத்துக்கள் இந்த அம்சங்களை மிகச் சிறப்பாகவே வெளிக்கொணர்கின்றன. உயர் அதிகாரிகள் மட்டுமின்றி கீழ் நிலையிலுள்ள பணியாளர்களும், என் கண்டக்டர் போன்ற தொழிலாளிகளுங்கூட (குடும்பத்தில் ஒரு நபர், கரண்ட, அவத்தொழிலாளர்கள்) மக்களிடம் சில சந்தர்ப்பங்களில் அதிகாரத்துவப் போக்குகளுடன் செயற்பட்டு அலட்சியம் செய்வதை கி.ரா. ஆங்காங்கே கூட்டிக் காட்டுகிறார். இதுவும் இன்றைய அமைப்பில் நாம் காணும் ஓர் நிதர்சனமான உண்மை தான். மக்களுடன் ஜக்கியப் பட்டு நிற்க வேண்டிய இத்தகைய அடிப்படை ஊழியர்களிடமும், தொழிலாளர்களிடமும் இப்படிப்பட்ட வருந்தற்குரிய போக்குக்கள் காணப்படுவதற்கான அடிப்படைக் காரணங்களில் இவர்கள் மத்தியிலுள்ள தொழிற் சங்கங்களின் முதலாளித்துவ, திரிபு வாதத்

தலைமையின் அரசியற் கண்ணோட்டம் முக்கிய இடம் பெறுகின்றது.

நாளை புரட்சியை நடத்தப்போகிற இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கும் அவர்கள் பின்னே திரண்டெழுப் போகிற இந்த மக்களிடையேயும் மிக நெருக்கமான உறவு நிலவு வேண்டும். எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் தொழிலாளர்களையும் மக்களையும் எதிரெதிரே நிறுத்திப் பார்க்கும் கண்ணோட்டம் இந்த இரு தரப்பினருக்குமே ஏற்படலாகாது என்கிற பார்வை புரட்சி பற்றிய நம்பிக்கையே இல்லாத முதலாளித்துவ மற்றும் திரிபுவாதத் தலைமைகளுக்கு தோன்றுவதேயில்லை. எனவே இத்தகைய நிலைமை களில் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ற தந்திரங்களை இவர்கள் மேற்கொள்வதை நாம் அனுபவ பூர்வமாகவே காணலாம். பஸ் தொழிலாளர்களுக்கும் கிராம மக்களுக்கிடையே முரண்பாடுகள் வரும்போது எந்தத்தரப்பில் தங்களுக்குச் செல்வாக்கிருக்கிறதோ அவர்களுக்குச் சாதகமாக நின்று மற்றவர்களைத் தாக்குகிற போக்கைத் திரிபு வாதத்தலைமை மேற்கொள்வதைக் காணலாம்.

தொழிற் சங்கக்கூட்டங்களில் தொழிலாளர்களுக்கும் மக்களுக்குமிடையோன நேயம் பற்றியும், இருவரின் பொது எதிரிகளுக்கெதிரான நடவடிக்கைகள் பற்றியும், கடமை தவறாமை பற்றியும், தொழிலாளர்கள் உள்ளிட்ட மக்கள்னைவரின் துண்ப துயரங்களுக்கும் காரணமானவர்கள் பற்றியும் தொழிற் சங்கத் தலைமை போதிப்பதில்லை. கூலி உயர்வும், சட்ட ரீதியான சமரசப் போராட்டங்களும் மட்டுமே இவர்களின் ஒரே குறிக்கோள் என்றானதனாலேயே சில

சந்தர்ப்பங்களில் அடிமட்ட ஊழியர்களும், தொழிலாளர்களுக்கூட மக்களிடம் அதிகாரத்துவப்போக்குடன் நடந்து கொள்வதன் காரணங்களிலோன்றாகிறது.

கரிசல் மன் மக்களின் இத்தகைய பிரச்சனைகளையெல்லாம் துல்லியமாக அடையாளங்கண்டு பதிவு செய்யும் கி.ரா வுக்கு துரதிச்ஷ்ட வசமாக இந்தப் பிரச்சனைகளை . விஞ்ஞான பூர்வமாக விளங்கக் கொண்டு தொடர்ந்து மனித விடுதலையை மைய மாகக் கொண்ட மனிதாயப் படைப்புகளைப்படைக்க இயலாமற் போனதன் அடிப்படைகளை நாம் ஏற்கனவேயே விளக்கியுள்ளோம்.

எனினும் மக்களிடம் இன்று வரை ஐங்கியப் பட்டிருப் பதனாலேயே சுந்தர ராமசாமியைப் போன்று அமைப்பு ரீதியான செயற்பாடுகளுக்கெதிரான அதீத தனி மனித வாதத்திலோ, ஜெயகாந்தனைப் போன்று நிலப் பிரபுத்துவக் கலாச்சார வெளிப்பாடாகிய வேதாந்த விசாரத்திலோ கி.ரா அமிழ்ந்து போய் விடவில்லை. வாசக ரஞ்சகமான வியாபாரப் பத்திரிகைகளிலும், கலை உபாசனை செய்யும் சிறு பத்திரிகைகளிலும் எழுதிக் கொண்டிருக்குந்தும் போதே ‘பிஞ்சகள்’ போன்ற மனிதநேய நாவலையும் ‘விடிவு’, ‘ஒரு வெண்மைப் புரட்சி’ போன்ற மனித விடுதலையை மையமாகக் கொண்ட மனிதாய எழுத்துக்களையும் அவரால் இன்றும் படைக்க முடிகிறது. நாளையும் படைப்பார் என்று நம்மை நம்பிக்கை கொள்ளவும் வைக்கிறது.

கட்டுரைக்கு அடிப்படையாய் அமைந்த
கி.ராவின் எழுத்துக்கள்.

கோபல்ல கிராமம் -	வாசகர் வட்டம்	1976
பிஞ்சகள் ,		1979
அம்மாப் பிள்ளை அப்பாப் பிள்ளை - அகரம்		1980
கதவு - அகரம் ,		1981
மாந்தருள் ஒரு அன்னப் பறவை - அகரம்		1981
வேட்டி - அன்னம்		1982
வட்டார வழக்குச் சொல்லகராதி - அன்னம்		1982
கிடை குறுநாவலும் பன்னிரண்டுக்குதைகளும்		
	அன்னம்	1983
நூல் நயம் இதழில் வெளியான		
கௌரி சங்கரின் பேட்டி -	ஏப்ரல்	1984

கி. ரா மணிவிழா மலருக்காக 1984 மத்தியில்
எழுதப்பட்டு அக்டோபர் மாதத்தில் மதுரையில் நடை
பெற்ற மணிவிழா கருத்தரங்கில் வாசிக்கப் பட்டது.

காரிச்சான் குஞ்சு என்னும் படைப்பாளி

கட்டுக்குடுமி, நெற்றியில் பெரிதாய்த் துலங்கும் விழுதிப்பட்டை மேற்சட்டை போடாத மேனியில் நெளியும் பூணுல், பஞ்சகச்சம் இத்தகைய வடிகட்டிய சனா தனத்தோற்றத்துடன் தடித்த கண்ணாடிக்குள் அலையும் கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு முகமே பூவாய் மலரச்சிரிக்கும் காரிச்சான் குஞ்சு எனப்படும் விதவான் திரு. R. நாராயணசாமி அய்யர் அவர்களை நான் முதன் முதலில் சந்தித்தது

கைலாசபதி இலக்கிய வட்டத்தின் விமரிசனக் கூட்டமொன்றில். எள்ளவும் கபடற்ற மனத்தோடு அவர் கூட்ட விவாதத்தில் கலந்து கொண்டார். தெளிந்த மார்க்சியக் கண்ணோட்டத்துடன் கறாராக இலக்கியங்களை அனுகிய இலக்கிய வட்டத்தினின் பார்வையை மனதாரப் பாராட்டினார்; விவாதித்தார்; ஊக்குவித்தார். தொடர்ந்து கைலாசபதி இலக்கிய வட்டம், புரட்சிப் பண்பாட்டு இயக்கம் ஆகியவற்றின் சார்பில் குடந்தையில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் அனைத்திலும் அவரைக் கண்டு உரையாடும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இன்று நாடெங்கும் வளர்ந்து வரும் நஷ்டஸ்பாரிப் புரட்சி இயக்கங்களையும், அவற்றின் பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளையும், இதழ்களையும் மனதாரப் பாராட்டினார். “எனக்கு மட்டும் உடல் வலு இருந்தால் இந்த இளைஞர் களோடு நானும் புரட்சிப் பணியில் ஈடுபடுவேனே! ” என்று அவர் ஒரு முறை அங்கலராய்த்ததில் சந்தே கூடப் பொய்மைக் கூறுகளை என்னால் அடையாளங்காண முடியவில்லை. இந்து மத அடிப்படையிலான பாசிசத் தன்மையுடைய இயக்கங்கள் மறு உயிர்ப்புப் பெற முயலும் ஆபத்தான சூழலில் தியாக சிந்தையுடைய இத்தகைய புரட்சிகர இளைஞர்களின் ஊக்க மிக்க செயற்பாடுகளில் எதிர்கால இந்தியா பற்றிய நம்பிக்கை பிறக்கிறது என அவர் நேரில் மட்டுமல்ல, மேடைகளிலும் குறிப்பிட்டார்.

கடுமையான சனாதனத்தோற்றம், வாழ்க்கை முறை ஆகியவற்றின் பின்னே அதற்குச் சந்தே மூலம் பொருத்தமற்ற முறையில் அந்தச் சனாதனத்தையே கேள்விக்குள்ளாக்கும் முற்போக்குச் சிந்தனைகளின் பால் கபடற்ற ஆர்வம் கரிச்சான் குஞ்சுவிடம் நான்

அவ்தானித்த இந்த முரண்பாடு என்னை உலுக்கியது. 1943 முதல் சுமார் 40 ஆண்டு காலமாகத் தமிழில் இலக்கியப்பணி புரிந்துவரும் அவரது படைப்புக்களில் என்னை ஆர்வங்கொள்ளச் செய்தது. “கரிச்சான்” என்ற புனைப்பெயர் பூண்ட கு.ப.ராவால் “நீயும் எழுதலாமே” என்று சொல்லி இலக்கியத்துறையில் இழுத்து விடப்பட்ட கரிச்சான் குஞ்சு (அ.இ.க.பக்-5) இரண்டு தலைமுறை எழுத்துக்களை இணைக்கும் பாலமாக விளங்குபவர். ‘தேனி’, ‘கிராம ஊழியன்’ தொடங்கி ‘முத்தாரம்’ வரை அவரது படைப்புக்களை வெளியிட்டுள்ளன. வாணோலியில் அஶரது நாடுகள், பாடல்கள் முதலியவை ஒலி பரப்பப்பட்டு உள்ளன. இந்தியாவெங்கும் சென்று இராமாயண உரைகள் நிகழ்த்தியுள்ளார். சாகித்ய அகாதமி, நேஷனல் புக் டிரஸ்ட் ஆகியவற்றிற்கு நான்கைந்து நூல்கள் மொழி பெயர்த்துக் கொடுத்துள்ளார். அம்மா இட்டகட்டளை (1975), கரிச்சான் குஞ்சு கணதகள் (1981), அன்றிரவே (1983) ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகள், பசித்த மானுடம் (1978) என்கிற நாவல், பாரதியார் தேடியதும் கண்டதும் (1982) என்கிற பாரதித் தத்துவ ஆய்வு நூல் முதலியவை அவர் இன்று பெருமையுடன் அறிமுகப் படுத்திக் கொள்ளும் படைப்பிலக்கிய நூற்கள். இவை தவிர இன்னும் சில சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளி வந்து உள்ளதாக அறிந்து அவரிடம் நான் அவற்றைப் பற்றித் துருவித் துருவிக் கேட்ட போது அவர் அதைப் பற்றிச் சிரத்தைக் காட்டவில்லை. இத்தகைய ஆய்வுகளில் அந்தப் படைப்புக்கள் இடம் பெற்று விடக் கூடாது என அவர் சற்றுக் கவனத்துடன் அவற்றைத் தவிர்க்க முயன்றதாக எனக்குப் பட்டது. என்னுடைய வற்புறுத்தவின் விளைவாக ‘மேதினி’,

'கழுகு', 'ரளியா அல்தான்', 'காலத்தின் படைப்பு', ஆகிய வரலாற்றுச் சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட 'நூலுருவம் பேறாத நாடகங்கள் சிலவும் 'பானுமதி', 'பேச்சு..பேச்சு..எல்லாம் பேச்சு'என்ற புராணச் சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட சிறு கதைகள் இரண்டும் எனது ஆய்வுக்குக் கிட்டின.

சிறுகதைத் தொகுப்புக்களாக வெளி வந்துள்ளவகளிலுள்ள கதைகள் எதுவும் எந்தவிதமான தர்க்க அடிப்படையிலும் தொகுக்கப்படவில்லை. குறிப்பாக இந்தத் தொகுப்புக்களில் காலவரிசை முற்றிலும் கடைபிடிக்கப் படவேயில்லை. படைப்புக்கள் வெளி வந்த ஆண்டுகள், வெளியிட்ட பத்திரிகைக் கை ஆகியவற்றுடன் கதைகளை வெளியிடும் காலம் தமிழகத்தில் எப்போதுதான் வரப்போகிறதோ? நல்ல வேளையாக கரிச்சான் குஞ்சு அவர்களை நேரில் சந்திக்கும் வாய்ப்பு இருந்ததால் கால வரிசைகள் குறித்து சில ஜியங்களைத் தெளிவு படுத்திக்கொள்ள எதுவாயிற்று. எனினும் முழுமையாக கால வரிசை இல்லாதது, முழுமையாக அவரது படைப்புக்கள் கிடைக்காதது ஆகியவை கரிச்சான் குஞ்சு என்னும் படைப்பாளியின் பரிணாமத்தை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்வதில் சில எல்லைகளை (limitations) ஏற்படுத்தின என்பதையும் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்.

○

கரிச்சான் குஞ்சவிடம் காணப்படும் மேலே குறிப்பிட்ட முரண்பாடு அவரது எழுத்துக்களிலும் வாழ்க்கையிலுங்கூட வெளிப்படுவதைச் சற்றுக்கூர்ந்து கவனித்தால் அறியலாம்.

“ வேதம் ஒதினான். வடமொழியில் தேர்ச்சி பெற்றான். வேதப்பொருள் படித்தான். பழந் தமிழ் கற்றான். புதுத்தமிழும் போற்றினான்”. என்பது கரிச்சான் குஞ்சு தன்னைப் பற்றிக் கூறிக் கொள்ளும் (அ.இ.க. பக் - 5) அறிமுகம். காவிரிக் கரைப் பிராமணக் குடும்பமொன்றில் ஏழ்மையான சூழலில் பிறந்த (1919) நாணாவின் பால்ய காலம் குடந்தையில் கழிந்தது. 1929 வாக்கில் பெங்களூரில் இருந்த சாமராஜேந்திர வேத மகா பாடசாலையில் வேதம் கற்கப் புகுந்தார். ஒரு தேர்ந்த வேதாச்சாரி யாரின் கீழ் சில ஆண்டுகள் வேதம் கற்ற நாணாவுக்கு விரைவில் பொருள் புரியாமல் வேதம் புலம்பும் தவணை வாழ்க்கை அலுத்தது.

தான் மிகவும் மதித்த ஆசிரியரின் கோபத்திற்கு ஆளாவதையும் பொருட்படுத்தாது வேதம் பயில்வதை நிறுத்திவிட்டு வடமொழி இலக்கியங்களைப் பொருள் புரியக் கற்று தேர்ச்சி பெற்றார். குடந்தையிலிருந்த ராஜா பாடசாலையில் பின்னர் வடமொழிப்பயிற்சி தொடர்ந்தது. 1936 வாக்கில் கட்டிய துண்டுடன் திருநெல்வேலிப்பக்கம் தேசாந்திரியாகச் சில காலம் திரிந்தார். உஞ்சவிருத்தி வாழ்க்கையை ஏற்று ஊர் ஊராய்த் திரிந்து கொண்டிருந்த அவரை யாரோ மதுரையிலிருந்த ராமேஸ்வர தேவஸ்தானப் பாடசாலைக்கு அனுப்பி வைத்தார். வடமொழி வகுப்பில் இடமில்லாததால் தமிழ் வகுப்பில் சேர்ந்து 1940 இல் வித்வான் ஆனார். சென்னையில் ஆசிரியர் வேலை கிடைத்தது. பாரதி, கு.ப.ரா போன்றோரின் நன்ன இலக்கியங்களில் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. குடந்தையில் கு.ப.ரா நோய்வாய்ப்பட்டு இருப்பதாக அறிந்து அவருடன் “வாழ்” வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தோடு

வேலையை விட்டு விட்டு ஜான்கிராமனும் இவரும் குடந்தை வந்தனர். மன்னார்குடியில் ஒரு பள்ளியில் தமிழாசிரியர் வேலை கிடைத்தது. கு.ப.ரா விள் ஆனுமையின் கீழ் நாணா “கரிச்சான் குஞ்சு” ஆனார்.

இங்கு பெறும் வரை (1977) ஆசிரியப்பணி தொடர்ந்தது. இவரோடு எழுதத் தொடங்கியவர்களெல்லாம் தமிழ்ப்பத்திரிகை உலகின் பிராமணச் சூழலைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வெளக்கிக் வாழ்க்கையில் மேல்நிலை அடைந்திருப்பது போல இவரால் செய்ய முடியவில்லை. அந்த அளவிற்குத் ‘திறமை’ இல்லை. கி.ராவுக்கு ஒரு ‘அன்னம்’ கிடைத்தது போல இவருக்கு எந்தவொரு வெளியீட்டாளரும் கிடைக்க வில்லை. கட்டுக்குடுமியுடன் இராமாயணப் பிரசங்கங்கள் செய்து வந்த போதும் தனது படைப்புக்களில் வேத தத்துவங்களைக் கேள்விக்குள்ளாக்குகிற குரலை ஒலிக்கும் இவரை இங்கேயுள்ள பிராமண சங்கங்கள் எதுவும் கவனிக்கவுமில்லை. எனவே நாற் பதாண்டுகளாக எழுதி வரும் இவர் ‘அடலீஸ்ட்’ ஒரு மணிவிழா கூட இல்லாமல் ஒரு வகை மாதிரியான ஒங்கு பெற்ற தமிழாசிரியராகக் குடந்தையில் காலந்தள்ள வேண்டியதாயிற்று.

○

பிராமண சங்கம், பிராமணப் பத்திரிகைகள் முதலியலை முற்றாகப் புறக்கணிக்கவுமில்லாமல் முழுமையாகப் போற்றவுமில்லாமல் கரிச்சான் குஞ்சுவைப் பொறுத்த மட்டில் ஒரு “இரண்டுக் கெட்டான்” நிலை எடுப்பதை விளங்கிக் கொள்ள அவரது தத்துவப் பார்வையை ஆராய்தல் அவசியமாகிறது. ஒரு கற்பனாவாத் அடிப்படையிலான

தூய வேத வாழ்க்கைக்காக ஏங்கும் கிரிச்சான் குஞ்சுவின் அடிப்படையான வாழ்க்கைத் தத்துவமும், சடங்கு, ஆசாரம், சாத்திரம் பற்றிய கண்ணோட்டங்களும் சனாதனிகளுக்கு அவ்வளவு உவப்பாக இருக்குமென்று தோன்றவில்லை. கிரிச்சான் குஞ்சுவின் அடிப்படையான தத்துவச் சார்பைப் புரிந்து கொள்வதற்கு பாரதி பற்றிய அவரது தத்துவ ஆய்வு நூல் முழுமையாகப் பயன்படும். மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் போது பாரதியில் காணப்படும் தத்துவார்த்தமுரண்பாடுகள் யாவும் ஆழமாகப் பார்க்கையில் உண்மையில் முரண்பாடுகளே இல்லை என்கிற ஓரளவு சரியான பார்வையோடு எழுதப்பட்டுள்ள இந்நூலில் பாரதியின் தத்துவப் பார்வையைத் தோண்டி வெளிக்கொண்டும் கிரிச்சான் குஞ்சு, “பாரதியின் மனப்பழக்கமே நாமும் கடைபிடிக்க வேண்டிய வழி” என்று கூறுவதிலிருந்து (பக் - 88) இந்நூலில் அவர்வின்டுரைக்கும் தத்துவப்பார்வை பாரதியுடையது மட்டுமல்ல; அதுவே அவருடையதுங்கூட என நாம் நம்புவதில் தவறில்லை.

நூல் முழுதும் அவர் கூறியுள்ள கருத்துக்கள், நூலின் இறுதியில் “இணைக்கப்பட்டுள்ள சிவனேரிச் சாத்தான்” என்கிற வானெனாலிப் பாடல் ஆகிய வற்றின் அடிப்படையில் கிரிச்சான் குஞ்சுவின் சாராம்சமான தத்துவப் பார்வையை நாம் கீழ்க்கண்டவாறு சுருக்கிக் கூறலாம்.

ஆதி வேதம் உயர்ந்தது. இது சடங்கு சம்பிரதாயம் கலந்து நாசமாகி விட்டது (பக் - 14). சத்தியத்தைச் சாத்திரங்கள் கவிழ்த்து முடியுள்ளன. இவற்றின் விளக்கங்களோ பொய்ம்மைக் கூடைகள் (பக் - 126). கலி வந்து பாரத தேசம் பாழ்ப்பட்டு விட்டது (பக் - 10).

மக்கள் வாழ்வு சீர்திருத்தம் பெற்றால், தீய இயல்பு களும் அதர்மமும் அழிந்து தர்மங்கள் ஒங்கினால் கலி போய்விடும். நோயையும் நோய்க்கான காரணங்களையும் தெரிந்து கொண்டால் அதனை நீக்கி விடலாம். சமுதாயத்தில் நிலவும் அறியாமையே இந்த நோய்க்கெல்லாம் காரணம் (பக் - 13).

எந்தப் பொருளையும் நாம் விரும்பி வவ்வுதல் கூடாது. பொருள்களை நாம் இவ்வாறு வவ்விப் பற்றும் போது உலகை இழந்து விடுகிறோம். அந் நியப்பட்டுப் போகிறோம். இந்த அந்தியமாதலின் விளைவாக நாம் ஏழைகள் ஆகிறோம். பரந்து கிடக்கும் உலகத்தோடு பற்றற்று ஐக்கியமாகித் தோழமை பூண்டாலன்றி வாழ்க்கை இன்பம் தராது (பக் - 34). பேதம் அச்சத்தின் வேர். ஐக்கியமே பயத்தையும் மரணத்தையும் வெல்லும் ஒளடதம் (பக் - 35). வேதங்கள் கூறுவது இத்தகைய ஐக்கியமேயன்றி துறவில்லை. இயற்கையோடு இயைந்த வேத வாழ்க்கை உன்னதமானது (பக் - 13, 2). உலகத்து இன்பங்களை நன்கு அனுபவித்து வாழ்ந்த போதிலும் அவற்றில் மயங்கித் தம்மைத் தனிமைப் படுத்திக் கொண்டு ஆத்மாவை இழக்காத வாழ்வே வேத வாழ்வு. இத்தகைய வாழ்வு முறை இந்தக் காலத்துக்கும் ஏற்காது என்று சொல்ல எத்தகைய ஆதாரமும் இல்லை (பக் - 36).

கருமவினை என்பது முற்பிறப்பு வினை அன்று. நமது செயல்கள் அனைத்துமே நமது கருமங்கள். இவற்றின் வினைவுகளே நமது வாழ்க்கை. இவற்றை ஊழ வினை என்பதும் சோதிடம் முதலியவற்றின் மூலம் இதனை அறிந்து நீக்கலாம் என்பதும் அறியாமை (பக் - 66). ஆழ்மனத்தில் நமது கர்மங்களின் தடங்கள்

பதிந்து விடுகின்றன. இவையே ஸம்ஸ்காரங்கள். நம்மையறியாமல் நமது ஆழ்மனத்தில் பதிந்திருக்கும் ஸம்ஸ்காரம் நமது செயல்களைத் தீர்மானிப்பதையே நாம் கர்மவினை என்கிறோம் (பக் - 103). இந்த ஸம்ஸ்காரங்களை நம் மனத்திலிருந்து அழித்தாலன்றிப் பரிழூர்ண விடுதலை கிடைக்காது (பக் - 104).

எனவே விடுதலை, முக்தி என்பன இனப் வாழ்வைத் துறப்பதல்ல. மாறி மாறி வரும் உலகியலைப் புரிந்து கொண்டு அவற்றிலிருந்து விடுபடுவதே விடுதலை. விடுதலை என்பது தொழிலை விடுவதோ உணவை விடுவதோ, கூட்டை விடுவதோ, குஞ்சை விடுவதோ அல்ல (பக் - 81). இவற்றிலிருந்து ஓடாமல், இவற்றைத் துறக்காமல் உள்ளக்கட்டை அகற்றி விடுதல்; வீண் யோசனைகளையும், வேதனைகளையும், கலக்கத்தையும் விடுதலே விடுதலை. இதனைப் புரிந்து கொண்டு “நேற்றே இறந்து விட்டோம்” என்று இவ்வுலகக் கடமைகளைப் பற்றற்று செய்து கொண்டு உள்ளத்தில் ஓடாமல் காட்சிகளை ஓட விடுவதே விடுதலை (சிவஞேரிச்சாத்தான்).

உன்னையும் அனைத்தையும் கடவுளாகக் காற்றும் நிலைக்கு மனத்தைப் பக்குவப் படுத்தலே உண்மை ஞான நெறி. இது சோம்பலை அழித்துச் செயலில் ஊக்கும், சோர்வை நீக்கிக் களியூட்டும் (பக் - 107).

இவையே கரிச்சான் குஞ்சுவின் அடிப்படையான வரம்க்கைத் தத்துவம். வேத வாழ்வு பற்றிய நிலப் பிரபுத்துவக் கண்ணோட்டம் சனாதனிகளுக்கு உவப்பூட்டினாலும் கரிச்சான் குஞ்சுவின் கருத்துக்களை

அப்படியே அவர்கள் செரித்துவிட முடியாது, என்பதும் நமக்குப் புலனாகிறது. கரும வினை பற்றிய அவரின் கருத்துக்கள் இந்து மதவாதிகளுக்கு எரிச்சலுட்டும் என்பதில் ஜயமில்லை. ஆனாலும் மேலோட்டமாக நோக்கும் போது சனாதனத்தையும் கேள்விக்குள்ளாக்கும் முற்போக்கான கருத்துக்களாக இவை தேரன்றினாலும் முழுமையான விஞ்ஞான வேர்களைக்கொண்ட கேள்விகளாக இவை அமையவில்லை என்பதைச் சற்றுக் கூர்ந்து கவனித்தால் அறியலாம்.

இவ்வுலகத் துண்பங்களுக்குக் காரணம் பேதப்பட்டு அந்தியப்படல் என்கிற கருத்தை நாம் பாராட்ட முடியும். ஆனால் இந்த அந்தியமாதலுக்கு அடிப்படையான காரணமாகவும், அதை நீக்குவதற்கான உபாயமாகவும் கரிச்சான் குஞ்சு சொல்வதை நம்மால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. ஒரு பொருளை விரும்பி வவ்விப் பற்றுவதன் மூலம் நாம் தனிமைப் படுகிறோம்; அந்தியப் படுகிறோம் என்கிறார் கரிச்சான் குஞ்சு, இவ்வுலகிலுள்ள போருட்கள் அனைத்தும் இயற்கை மீது உழைப்பைப் பிரயோகித்து மனிதனால் உருவரக்கப்பட்டவை, மனிதனால் படைக்கப்பட்ட இப்பொருட்கள் அனைத்தும் அவற்றுக்கே உரிமையில்லாமல் தனிச் சொத்துரிமையின் அடிப்படையிலான வர்க்க சமுதாயத்தில் அந்தியப் பட்டுப் போகின்றன. அவனது உழைப்பும், மிருகங்களிலிருந்து அவனைப் பிரித்துக் காட்டும் அவனது படைப்புத்திறனுமே கூட இவ்வாறு அந்தியப்பட்டுப் போகிற தன்மையைப் பேராசான் மார்க்ஸ் தனது தத்துவார்த்தக் குறிப்புகளில் விளக்கமாக ஆராய்ந்துள்ளதை மீண்டும் இங்கு ஒரு முறை விளக்குவது

தேவையற்றது*. தாங்கள் படைத்த பொருட்கள் தங்களிடமிருந்து அந்தியப்பட்டுப் போனதன் விளைவாகவே அவற்றின் மீது ஆசையும், ஏக்கமும் ஏற்படுகின்றன; அதனை வவ்விப்பற்றுதல் வாழ்க்கை நோக்கமாகி விடுகின்றது. இவ்வாறு அந்தியமானதன் விளைவுதான் உலகப் பொருட்கள் மீது ஆசை ஏற்படுவதற்கான காரணமேயொழிய கரிச்சான் குஞ்சு சொல்வது போல இந்த விருப்பம் அந்தியமாதலுக்குக் காரணம் அல்ல. இவ்வாறு விளைவைக் காரணமாகவும், காரணத்தை விளைவாகவும் பார்ப்பது தலைகீழ்ப் பிரக்ஞாயின் விளைவு. இதுவே கடவுள் நம்பிக்கையின் அடிப்படை, மதத்தின் சமூக வேர்கள் இத்தகைய தலைகீழ்ப் பிரக்ஞாயில் தான் தொடங்குகின்றன.

காரணம் பற்றிய இந்தத் தவறான புரிதலே அந்தியமாதலிலிருந்து விடுபடுவதற்கான உபாயத்தைப் பற்றியும் தவறான கண்ணோட்டத்தை கரிச்சான் குஞ்சுவிற்குத் தந்து விடுகின்றது. பரந்த உலகில் ஜக்கியப்பட்டுத் தோழமை கொள்வதால் அந்தியமாதலையும் அதன் விளைவான பேதத்தையும் அச்சத்தையும் நீண்கி விடலாம் என்கிறார் கரிச்சான் குஞ்சு. சரி. இதனை எப்படிச் சாத்தியமாக்குவது? நாமே உலகம், உலகமே நாம் என்கிற ஞானத்தை நாம் வார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமாம். நம்மால்

* பார்க்க: எரிதழல், பண்டிகைகள், கூட்டு வழிபாடுகள் திருவிழாக்கள் ஒரு பரிசீலனை,

செந்தாரகை டிசம்பர் 84, ஜனவரி, பிப்ரவரி, மார்ச், ஏப்ரல், மே இதழ்கள்.

படைக்கப்பட்ட உலகம், (ஆம், உலகத்தை மறுபடைப்புச் செய்வது மனிதன்தான்)* நம்மட்டிருந்து பிரிக்கப்பட்டு அந்நியப் பகுத்தப்பட்ட பின்பு தான் இந்தப் பேத உணர்வு நம்மில் தலை தூக்குகிறது. நாம் அமைதியும் இன்பழும் இழக்கிறோம். மீண்டும் நமது அமைதியையும், இன்பத்தையும் நிலை நாட்டுவது, பேதத்தை நீக்கி ஜக்கியத்தைக் கட்டுவதென்பது இந்த உலகை மீண்டும் நம் வசப்படுத்துவதன் மூலமாகத் தானேயொழிய, “இந்த உலகே நாம், நாமே உலகம்” என்கிற பொய்யான மாயையில் நம்மை ஆழ்த்திக் கொள்வதன் மூலமாக அல்ல. நோயைச் சரியாகச் சுட்டிக் காட்டும் கரிச்சான் குஞ்ச நோய்க்கான காரணத்தைத் தலைகீழாகப் புரிந்து கொண்டதன் அடிப்படையில் நோய்க்கு மருந்தைக் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக “நோயை மற குணமாகி விடும்,” என்கிறார். நோயை மறந்தால் தற்காலிக மான நிம்மதி கிடைக்கலாம், நோயிலிருந்து விடுதலை கிடைக்குமா?

பேதத்தின் விளைவான இவ்வுலகத் துன்ப துயரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்த இருத்தலியற்கேள்விகளுக்குப் (existential questions) பதிலாக எழுந்த ஊழ்வினை பற்றிய நம்பிக்கை, இறைவன்க்கம்,** சோதிட நம்பிக்கை (பக்-66) போன்ற வற்றை இகழ்ந்து இத்தகைய அறியாமைகளிலிருந்து

* எரிதழல் கட்டுரை.

** தான் கோயிலுக்கு ஆர்வத்துடன் போவதில்லை எனவும், அதில் தனக்கு நம்பிக்கை இல்லை எனவும் ஒரு உரையாடலின் போது கரிச்சான் குஞ்ச குறிப்பிட்டார்.

விடுபட வேண்டும் எனக்கூறும் கரிச்சான் குஞ்சு, பேதமே இல்லை என்கிற இன்னொரு அறியாமைக்குள் வீழ்வது வேதனைக் குறியதுதான். இத்தகைய புரிதலின் விளைவாகவே வேத கால வாழ்வு முறை இந்தக் காலத்திற்கும் ஏற்கும் என்கிற கருத்தை அவர் முன் வைக்கவும் நேரிடுகிறது. ஆதி வேத காலம் என்பதை அசுரர்களே இல்லாத, கலப்படமே இல்லாத சத்திய யுகமாகக் (கிருதயுகம் எனக் க.கு வால் குறிப்பிடப்படுகிறது) கரணும் கரிச்சான் குஞ்சு வேதகால ரிஷிகள் இயற்கையை நேரில் கண்டு உறவாடி வாழ்ந்ததாய்க் குறிப்பிடுகிறார் (பக்-32). வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதானால் பிரதான முரண்பாடு இயற்கையோடிருந்த, முரண்பாடில்லாத ஒரு சமுதாய வாழ்க்கையை வேத வாழ்க்கையாகக் கரிச்சான் குஞ்சு காண்பது புரிகிறது. இயற்கையை வணங்கி, இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்வதன் மூலம் இயற்கையோடான முரண்பாட்டைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாமென அன்றைய மனிதன் நம்பினான். அந்த நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடாகவே ஆதி வேத சம்மிதைகளை நாம் காண்கிறோம். இத்தகையப் பொருளாயத் வாழ்விலிருந்து வெகுதூரம் விலகி தனிச்சொத்து, முதலாளியம் ஆகியவற்றினடைப் படையிலான ஒரு சிக்கலான வாழ்க்கை முறைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளோம் நாம். வங்ககங்களுக்கிடையேயான முரண்பாடுகள் கூர்மைப்பட்டுச் சகல துன்பங்களுக்கும் ஆட்பட்டுள்ள இன்றைய சூழலில் இதற்குச் சற்றேற்றும் பொருந்தாத வேத வாழ்க்கையை நோக்கிப் பின்னே செல் என்பதும் அதுவே உண்டுன்பங்களைப் போக்குவதற்கான ஒரே உபாயம் என்பதும் போகாத ஊருக்கு வழி சொல்கிற வேலையேயாகும்.

அந்தியப்படுதல், மத நம்பிக்கை, ஊழ்வினை போன்றவை பற்றியெல்லாம் ஆழமாகவும் மரபு வழிபட்ட போக்கிலிருந்து விலகியும் சிந்திக்க நேர்ந்த கரிச்சான் குஞ்சு போன்றோர். இவை பற்றிய ஒரு தலையான கருத்துக்களை மட்டுமே பயின்று விட்டு இவை பற்றி இன்னொரு விதமாகச் சிந்தித்து வெளிப்படுத் தியுள்ள கருத்துக்களின் பக்கம் (அவை சரியானது என்று ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலுங்கூட) போகாதது வருந்தற்குரியது. பொதுவாகச் சமூக அனுபவங்களின் சகல பரிமாணங்களையும் பற்றிச் சிந்தித்து வெளிப்படுத்திய கருத்துக்கள் அனைத்தையும் தேடல் நோக்குடன் பயிலுதல், சமூக ஆய்வுகளைச் செய்தல் போன்றவற்றைப் புறக்கணிக்கிற ஒரு பாரம்பரியத்தைத் தமிழ் படைப்பாளிகள் கொண்டிருப்பது நமது தூதிர்ஷ்டமே. படைப்பிலக்கியவாதிகளுக்குச் சமூக ஆய்வுகள் பற்றிய அறிதல் தேவையற்றது என்கிற ஒரு கருத்து இங்கு நிலவுகின்றது. டால்ஸ்டாய் போன்ற மாபெரும் படைப்பாளிகள் இங்கு தோன்றாததற்கான அடிப்படைக் காரணங்களில் முதலாவது நமது சமூகத்திற்கு அங்குள்ளதைப் போன்ற சமூக அனுபவங்கள் இல்லை என்பதுதான் என்றாலும் இரண்டாவதாக விளங்குவது நமது படைப்பாளிகளிடம் இத்தகைய ஆழமான அறிவுத் தேடல் இல்லாததேயாகும். இத்தகைய பொறுப்பற்ற தன்மையோடுதான், மதம் பற்றிய விரிவான கருத்துரைகளை வழங்கி வரும் போக்கில் பேரரசான் மார்க்சின் புகழ் பெற்ற கருத்துரைகளைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் கரிச்சான் குஞ்சு.

யாரோ சொன்னார்களாமே, சமயம் என்பது அபினி என்று, அதை வேதவாக்காக்க கொண்டு விட்ட ஒரு சிலர் இளமைத்துடிப்பில் வீராவேசம்

கொண்டு, இவற்றை எதிர்த்துக் குரல் கொடுக்கிறார்கள். அந்தக் கருத்து பிறந்த நாட்டில் சமயம் - தத்துவ அடிப்படை இல்லாத மேற்கூராய் இருந்ததை அவர்களுக்கு விளக்க வேண்டும்; மேலும் இது போன்ற சமய சர்வாதிகாரமும், சமயத் தலைவர்களின் முறைகேடுகளும் நுழை நாடு காணாததோன்று . . . மேலும் மனிதனை விலங்காக்கும் சமய போதனைகளும் சமயத்தின் பேரால் அரசுகொடுக்கோல் பேச்கூம் விபரீதங்களும் நமது பண்பாட்டிற்குள் இல்லாததெதான்று.

என்பது கரிச்சான் குஞ்சவின் விமர்சனம் (பக் - 52). மார்க்கின் கருத்துக்களை அவர் பயிலவில்லை என்பது வெளிப்படையாகவேத் தெரிகிறது. ஐரோப்பாவில் சமயம் என்பது தத்துவ அடிப்படையில்லாத மேற்கூராக இருந்ததென்பதும், சமயச் சர்வாதிகாரம் அங்கு நிலவியது என்பதுமே 'மதம் மக்களின் அபினி' என மார்க்ஸ் சொல்வதற்கு ஏதுவாயிற்று என்பது கரிச்சான் குஞ்சவின் வாதம். மார்க்கின் கருத்துக்களைப்பறின்றோர் இது தவறு என்பதை உணர்வர்*. அந்தியமாதலின் விளைவான தலைகீழ் உலகின் மொத்தத்துவத்தின் அதீத விசித்திர வெளிப்பாடாக மதம் எவ்வாறு விளங்குகிறது என்பதை மார்க்ஸ் ஆழமாக ஆராய்ந்துள்ளார். எதார்த்த உலகின் அவலத்தின் பிரதிபலிப்பாகவும் இந்த அவலத்திற்கெதிரான குழந்தைகளும் மத அவலம் (religious distress) வெளிப்படுகிறது. மத உணர் வென்பது ஒடுக்கப்பட்ட மனிதனின் பெருமூச்சாகவும் இதயமற்ற உலகின் இதயமாகவும், உயிரற்ற சூழலின்

* பார்க்க: எரிதழில் கட்டுரை.

உயிராகவும் விளங்குகிறது. வாழும் உலகின் கொடு
மைகளால் வேதனைப் பட்ட மனிதனின் வேதனை
மரக்கும் அபினாக மதம் மனிதனுக்கு விளங்குகிறது
என்பதே மார்க்சின் கருத்துக்களின் சாராம்சம்.

மத நம்பிக்கையின் பொருளாயத அடிப்படைகள்
எதார்த்த உலகின் அவலங்கள் என்றால் அதன் தத்து
வார்த்த அடிப்படையை கருத்து முதல் வாதம்
தருகின்றது. ஐரோப்பாவைப் பொறுத்த மட்டில் மத
சாத்திரங்களும் கருத்து முதல்வாதத் தத்துவங்களும்
தனித்தியே வளர்ந்தன. இந்தியாவைப் பொறுத்த
மட்டில் வேத, உபநிஷத்துக்கள் ஆகியவையே ஒரே
சமயத்தில் மதத் தத்துவத்தின் அடிப்படையாகவும்
தத்துவார்த்த விளக்கங்களின் அடிப்படையாகவும்
விளங்கின. எனவே மதவாதமும் தத்துவ விசாரமும்
இங்கு ஒன்றாகிப்போனது என்பதற்காக அவ்வாறில்-
லாத ஐரோப்பிய மதமென்பது தத்துவார்த்த அடிப்
படையில்லாத வெற்றுச் சுவராக நிற்கிறது என்கிற
கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. மேலும் சமயத்
தின் பேரால் அரசு கொடுங்கோண்மை இந்தியாவில்
நிகழவில்லை என்பதும் சரியான கருத்தல்ல. கீழைத்
தேய எதேச்சதிகார அரசுகள் அனைத்தும் மத அடிப்
படையிலானவை எனவும் சோழப் பேரரசு போன்ற
வற்றை Theocratic irrigation State எனவும் நலீன
வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். சோழப்
பேராசின் சித்தாந்த அடிப்படையாக மத நடவடிக்
கைகள் விளங்கியதைத் தமிழ்நினர்கள் ஏற்கனவே
நிறுவியுள்ளனர். எனவே மார்க்சின் மதம் பற்றிய
கருத்துக்களின் மீதான கரிச்சான் குஞ்சவின் விபர்
சனம் முற்றாகத் தவறானது என்பதில் ஐயமில்லை.

மதத்திற்குச் சார்பான இத்தகைய சற்றே உணர்ச்சி வயப்பட்ட கருத்துக்களை இங்கே கொட்டும் கரிச்சான் குஞ்சு, இதர பல சந்தர்ப்பங்களில் மதம் சார்ந்த நடவடிக்கைகளை எதிர்த்தும் பேசுகிறார். “மானுடம் வென்றதும்மா” என்ற கதையில் நிறுவன மாக்கப்பட்ட மதமும், மதம் சார்ந்த தத்துவவிசாரண குஞ்சும், நடவடிக்கைகளும் எவ்வாறு நிலவுகிற அமைப்பைத் தக்க வைத்துக் கொள்கிற நோக்க முடைய ஆளும் வர்க்கத்தின் கருத்தியலாதிக்கச் சாதனமாக விளங்குகின்றன என்பதைச் சிறப்பாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். மெஞ்ஞான வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோட ஆட்சி புரிந்த மாமன்னன் ஜனகனை உலகமே கொண்டாடுகிற போது சுலபை எனகிற ஒரு இளம் பெண்துறவி மட்டும் அப்படிக்கொண்டாட மறுக்கிறாள். ஜனகனின் மெஞ்ஞான புகழ் பறப்பும் நடவடிக்கைகளிலிருந்து ஒதுங்கி நிற்கும் சுலபை,

“இதெல்லாம் - பாமரா மக்களை - பெரும்பான்மையான மக்களைத் தலைதூக்க விடாமல் செய்யும் தந்திரங்கள், தமக்குக் கிடைத்துள்ள இடம், பொருள், ஏவல்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு மேலூம் வளர்த்துக் கொள்ள அவர்கள் வகுத்துள்ள திட்டம் இது. அவர்கள் வைத்துள்ள சட்டங்களை நிலை நாட்டிக்கொள்ளும் வழியிது”

என்றெல்லாம் கூறும் போது (க.கு.க. பக் 79) ஆளும் வர்க்கம் தனது ஆட்சி, சட்டம், திட்டம் மொத்தத்தில் தனது அமைப்பைத் தக்கவைத்துக்கொள்ள எவ்வாறு மதம் சார்ந்த நடவடிக்கைகளை ஒரு கருத்தியற் சாதனமாகப் பயன்படுத்துகிறது என்பதைச் சரியாகவே சுட்டிக் காட்டுகிறார். நடை முறை வாழ்வில் மகிழ்ச்சியற்றிருப்போரை நோக்கி,

“அந்த மகிழ்ச்சிக்கு பதிலாகத்தான் மெஞ்

ஞானத்தில் விளையும் ஆனந்த வெள்ளத்தைக்
காட்டியிருக்கிறது நமது அரசாங்கம் ”

எனக் கரிச்சான் குஞ்சு குறிப்பிடும் போது (க.த.க
பக் - 80) மனிதனின் மாயையான மகிழ்ச்சியாக
மதம் எவ்வாறு செயற்படுகிறது என்பதைப் பற்றிய
மார்க்சின் கருத்துக்களைக் கரிச்சான் குஞ்சு படிக்கா
மற் போனாரே என்கிற ஆதங்கந்தான் நமக்கு
மேலிடுகின்றது.

ஆனால் வர்க்கம் திட்டமிட்டுப் பரப்பிய மெஞ்ஞான
நடவடிக்கைகளில் ஏற்பட்ட கவர்ச்சியின் விளைவாக
“ மக்கள் தங்களுடைய வறுமைத் துயரை மறக்க
முடிந்தது, பஞ்சத்தை மறக்கமுடிந்தது, கண்ணீரைத்
தடுக்க முடிந்தது, முறிந்து விழும் மனத்தைத் தூக்கி
நிறுத்த முடிந்தது, ” என்றும் (க.த.க, பக் - 81),

“ நம்மை ஏமாற்றுகிறார்கள், நம் துயரங்களுக்கு
காரணமாகப் பழம் பிறப்பை இழுத்து ஊழ்வினை
என்று வற்புறுத்திக் காட்டினார்கள். அதே
முச்சில் துயரமே கிடையாது, அது ஒரு மனத்
தோற்றமென்றும் கூறி, மெஞ்ஞான மயக்க
மருந்தை ஊட்டி விட்டார்கள், நாம் எழுச்சி
யிழுந்து குனிந்து விட்டோம். யீண்டும் நாம்
நிமிர வழி என்ன? இதை நீங்கள் கிந்தித்தது
உண்டா? ”

என்றும் கரிச்சான் குஞ்சு வினவும் போது (க.த.க
பக் - 22) இந்தியத் தத்துவம், இலக்கியம், ஆகிய
வற்றில் அவரது ஆழந்த புலமையும் மரபை மீறிச்
சிந்திக்க முயலும் தன்மையும் சேர்ந்து தத்துவத்தின்
பொருளாயதப் பணி பற்றிய சரியான கருத்தை
அவருக்கு ஊட்டியுள்ளன என்பது நமக்குப் புலனா-
கின்றது.

‘குபேர தரிசனம்’ என்கிற சிறுகதையில், “கடவுள் மனிதனைப் படைத்த கதையை விட மனிதன் வித விதமாய்ப் பல கடவுள்களைப் படைக்கும் கதை தான் விந்தையும் சுவையும் உடையது” என்று கூறுகிற போதும் (அ. பக் - 57), ‘ரத்தச் சுவை’ என்கிற சிறுகதையில், “சிருஷ்டியில் குணம் கிடையாது. குரங்கும் மாம்ஸ பக்ஷி ஆய்விடும். குழ்நிலை, திரும்பத் திரும்பச். செய்தல், வெறி இவை போன்ற காரணங்களால் . . .” என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் ‘குழ்நிலைதான் பண்பை நிர்ணயிக்கிறது. பிறப்பு அல்ல. பிராமணனும் குழ்நிலையில் ரத்தம் உறிஞ்சும் வட்டிக்கடை முதலாளியாகலாம்’ என்று வலியுறுத்தும் போதும் கரிச்சான் குஞ்சவிடம் சிறுகடிக்கும் மனிதாயத்தைக் காண்கிறோம். பிராமண சமூகத்தை மையமாக வைத்துக்கடைகள் யாத்த வேறு யாரிடமும் காணப்படாத அளவிற்கு இருப்பியற் கேள்விகளுக்கான சனாதனைப் பதில்களை கேள்விக்குள்ளாக்கும் தத்துவ தரிசனத்தை நாம் கரிச்சான் குஞ்சவிடம் மட்டுமே காண்கிறோம். ஆனால் இவ்வாறு சனாதனத்தைக் கேள்விக்குள்ளாக்கும் பண்பு, அடிப்படைச் சனாதன எல்லைக்குள் நின்று, பின்பு அதனை மீறி, மீண்டும் சனாதன எல்லைக்குள் வந்து கண்ணாலுக்கி விளையாடுவதையும் நாம் ஊன்றிக்கவனிக்கும் போது புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

பிராமணனும் வட்டிக்கடைச் சுரண்டல் புரியும் மனித விரோதியாகலாம் என நிறுவும் போதே பிராமணன் என்பவன் இத்தகைய இழிவான தொழில்களுக்காகப் படைக்கப் பட்டவன்ஸ்ஸ என்கிற கருத்து அடிப்படையில் ஊடாடி நிற்பதும் நமக்குப் புரிகின்றது. இவ்வுலக பந்தங்களிலிருந்து விடுபட்டு, உஞ்ச விருத்தி

செய்து, தூய அறத்தைப் போதிக்க வேண்டியவன் பிராமணன். அவன் இப்படி அறங்கெட்டதே இவ் விலகத் துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம் என்கிற பரரதியின் கற்பனர்வாத வருண தர்மக் கோட்பாடே கரிச்சான் குஞ்சுவினுடையதும் என்பது தெளிவாகின்றது. இதனை பாரதி பற்றிய தனது ஆய்வு நூலில் கரிச்சான் குஞ்சு வெளிப்படையாகவே குறிப் பிடுகிறார் (பக்-10). சிருட்டியில் குணம் கிடையாது என்கிற அளவிற்குப் புதுமையாகவும் சரியாகவும் சிந்திக்கும் கரிச்சான் குஞ்சு, சிருட்டியில் வருணப் பாகுபாடு சாத்தியம் என நம்புவது அவரிடத்தில் தொடக்கத்தில் நாம் சுட்டிக்காட்டிய முரண்பாட்டுடன் பொருந்தியே வருகின்றது.

மதம் என்கிற நிறுவனத்தின் சமூக வேர்களை ஆராயும் போது அதனை இரண்டு கட்டங்களாகச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. மத உணர்வின் தேவையை அடிப்படை முதலீடாகக் கொண்டு ஒரு மதம் தோற்றுமெடுக்கும் போது அது தொடக்கத்தில் நிறுவன எதிர்ப்புத் தன்மையுடையதாக இருக்கிறது. அந்த விதத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை அது சமூகத்தில் ஒரு தேவையான பாத்திரத்தை வகிக்கிறது.

இது மத வளர்ச்சியின் முதற் கட்டமாகும். இவ்வாறு நிறுவன எதிர்ப்புத் தன்மையுடன் தோன்றுகிற மதம் விரைவில் அந்த நோக்கம் ழுர்த்தியான பின்பு எவ்வாறு அதுவே ஒரு நிறுவனமாகி புதிதாக உருவெடுத்த ஆளும் வர்க்கத்தின் அடக்கு முறைக் கருவியாகிச் சேவகம் புரிகிறதென்று பார்ப்பது மதம் பற்றிய ஆய்வின் இரண்டாவது கட்டமாகும். இந்த வகையில் மேனாடுகளில் தோன்றிய கிறித்தவம்,

இஸ்லாம், நமது நாட்டில் தோன்றிய சமணம், பெளத்தம் ஆகிய மதங்களுக்கும் இந்து மதத்திற்கும் ஒரு குறிப்பிடத் தக்க வேறுபாடுண்டு. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரலாகக் கிறித்தவம் தோன்றியதைப் பேராசான் எங்கல்ஸ் ஆராய்ந்துள்ளார். பைசாண்டியப் பாரசிகப் பேரரசுகளால் ஒடுக்கப்பட்ட வணிக வர்க்கத்தின் குரலாக இஸ்லாம் எழுந்ததைப் பல மார்க்சிய அறிஞர்கள் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். அதே போல சனாதனத்திற்கெதிரான ஆதிக்க எதிர்ப்புக் குரலாக சமணம், பெளத்தம் ஆகியவை எழுந்ததைப் பற்றி இந்திய வரலாற்றை மார்க்சியக் கண்ணோட்டத்தில் ஆய்வு செய்த பல அறிஞர்கள் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். ஆனால் ஆதி மதமாகத் தோன்றிய வேத மதம் இவ்வாறு எத்தகைய நிறுவன எதிர்ப்புத் தன்மையுடனும் தோன்றியதில்லை. இயற்கைக்கும் மனிதனுக்குமுள்ள முரண்பாடு பிரதானமாக இருந்த போது மனிதனின் அன்றாட வாழ்க்கையைக் கட்டுப் படுத்திய இயற்கைச் சக்திகளின் அகவயமான பிரதிபலிப்பாகத் தோன்றியது ஆதி வேத மதம். பின்னர் இந்தச்சமுதாயம் வர்க்க சமுதாயமாக மாறிய போது ஆனால் வர்க்கம் அப்படியே அதனைக் கையகப் படுத்திக்கொண்டு தேவையான மாறுதல்களைச் செய்து தனது கருத்தியலாதிக்கக் கருவியரகச் செயற் படுத்தியது. எனவே கிறித்தவம், இஸ்லாம், சமணம், பெளத்தம் போன்ற மதங்களின் தோற்று கால எச்ச சொச்சங்களாகத் திகழும் மனிதாயச் சரடு சனாதன இந்து மதத்தில் கிடையாது, எனகிற உண்மையை நாம் துணிந்து கூறித்தான் ஆக வேண்டும். இந்த வகையில் சமணம், பெளத்தம் போன்றவை பின்னர் நிறுவனமாகிச் சீரழிந்து புதிய ஆனால் வர்க்கக் கருவியாக மாறிய போது அதனை எதிர்த்து நிலப் பிரபுத்

துவக் கட்டுக்கோப்பிற்குள் புதிதாக ஒரு மதம் இங்கு உருவாகாமல் இந்து மதமே புதிய பக்தி இயக்க வேகத்துடன் புத்துயிர்ப்புப் பெற்று ஒரு நிறுவன எதிர்ப்புப் பண்புடன் பொலிந்தது. இந்த வகையில் அது சனாதன வேத இந்து மதத்திலிருந்துமே வேறு பட்டது. அதற்கு எதிரான குரலையும் அது கொண்டிருந்தது.

இந்தியத் தத்துவப் போக்கை நன்கு கற்றறிந்த கரிச்சான் குஞ்சு பெனத்தம், சமணம் ஆகியவற்றின் தோற்றுத்திலிருந்த நிறுவன எதிர்ப்புப் பண்பையும் அவையே ஒரு நிறுவனமாக மாறிச் சீரழிந்த தன்மை யும் சிரியாகவே புரிந்து குறிப்பிடுகிறார் (காலத்தின் படைப்பு - நாடகம், காதம்பரி - சிறுகதை). ஆனால் இந்தத் தன்மையைப் பொதுமைப் படுத்தி உண்மையான மகிழ்ச்சியை, மாண்யயரன மகிழ்ச்சியின் மூலம் ஈடு கட்டி விட முடியும் என்று நம்புகிற எல்லா மதங்களின் வளர்ச்சிப் போக்கும் இப்படித்தான் இருக்கும் என்கிற விஞ்ஞான பூர்வமான வரலாற்றுப் பார்வை கரிச்சான்குஞ்சுவிடம் இல்லாமற்போனதன் விளைவாகவே பிராமணன், பிராமணத் தன்மையை (!) இழந்து போனதற்காகப் புலம்பவும் நேரிடுகிறது. எல்லா மதங்களும் ஆனும் வர்க்கத்தின் ஆதிக்கத்திற்கான கருத்து நிலைக் கருவியாவது தவிர்க்க இயலாதது என்பதை உணராமல், அவ்வாறு ஆகாத ஒரு கற்பணாவாத அடிப்படையிலான மதத்தை எண்ணி வேத காலம் திரும்பி வராதா என ஏங்கவும் நேரிடுகிது.

மதத்தை பற்றிய கரிச்சான் குஞ்சவின் இந்த வரலாற்றுக்கண்ணோட்டமற்ற பார்வை ஆண்டவனுக்கு தரகர்களாக அறிவித்துக் கொண்டு அருள் புரியும்

சாமியார்களின் விஷயத்திலும் பிரதிபலிக்கிறது. ‘குசமேட்டுச்சோதி’, ‘சொரணை’, ஆகிய கதை களில் ஏமாற்றுச் சாமியார்களையும், அவர்களை வைத்துப் பிழைக்கும் இடைத் தரகர்களையும், தாசில்தார், கலெக்டர், ஐட்ஜ், மந்திரி (அன்.பக், 8) உட்பட நம்பி வருகிற மக்களையும், மிகக்கடுமையாக கேளி செய்து. ‘மனித கண்யம் மறைந்து விட்டதாக’ கடுமையாகச்சாடும் (க.ரு.க.டக் 11) கரிச்சான் குஞ்சு காஞ்சியில் வீற்றிருந்து அருள் புரியும் பெரிய பெரியவாள் அவர்களையும் (பெரியவாள் சொன்ன சிறுகதை), சந்தன மணங்கமழுத் திரிந்து அருள் புரியும் சந்தனச் சாமியையும் (அம்மா தாயே) போற்றிப் புகழ்கிறார், நினைந்து நெகிழ்கிறார். தனக்கென ஏதுமில்லாமல் எனிமையின் உருவாய் பற்றற்றுத்திரியும் சாமியார்களையும், சாமி பேயரால் வீலைகள் செய்து பக்களை ஏமாற்றிப் பிழைச்கும் பிராடுகளையும் வேறுபடுத்திப் பார்ப்பது சரிதான். ஆனால் இறுதி ஆய்வில் போலிச் சாமியாரும் சரி, “உண்மைச்” சாமியாரும் சரி, மக்களுக்கெதிரான வர்களாகத் தான் இருக்கிறார்கள் என்பதே நியதி. போலிச் சாமியார்கள் பக்களை ஏமாற்றுவது வேண்டுமானால் வெளிப்படையாகவும், நேரடியாகவும் தெரியலாம். ஆனால் இந்த உண்மைச் சாமிகள் மக்களை இந்த சுரண்டல் அமைப்பிற்கு ஆட்படுத்தும் கருத்துரிமைக் கருவியாக விளங்குவதும், மக்களை ஏமாற்றுபவர்களுக்குத் துணை புரிவதும் சற்று ஆழச் சிந்தித்துப் பார்க்கும் போது துலங்கும். பெரியவாள் கொலுவிருக்கும் காஞ்சி பீடத்திற்குள் நடைபெறும் ஏமாற்றுக்கள் கரிச்சான் குஞ்சு போன்றோர் அறியாததல்ல. பெரியவாளுக்கும் இது தெரியாததல்ல. ஆனாலும் பெரியவாள் இவற்றைக்

கண்டித்ததில்லை. சாதிக் கொடுமையின் விளைவாக தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மதமாற்ற மரயையில் தஞ்சம் புகும் போது புலம்பித் திரிந்து மத வெறியைத் தூண்டி விடும் இந்தப் பெரியவாள்கள் யாரும் ஆயிர மாயிரம் அரிஜூனங்கள் சுட்டெடிக்கப்பட்ட போது வாய் திறந்ததில்லை. ஆபாசப் படங்களையும் கதை களையும் வெளியிடும் இதழ்களில் புன்னகை பூத்து அருள் மொழி பகரத் தயங்கியதுமில்லை. மக்களை அடக்கி ஒடுக்கும் ஆட்சியாளர்கள் வரும் போது “ஸ்பெஷல்” தரிசனம் கொடுக்க மறுத்ததுமில்லை.

கரிச்சான் குஞ்சு ஒன்றைப்புரிந்து கொள்ள வேண்டும். சரி, தவறு என்பதெல்லாம் ஸ்தூலமான பின்னணியில் வைத்துப் பரிசீலிக்க வேண்டிய விஷயங்கள். ஒட்டு மொத்தமான மக்களின் நலன் எனகிற பின்னணியில் வைத்துப் பரிசீலிக்கும் போது நேரடியாக ஏமாற்றுபவர்களுஞ்சரி, ஏமாற்றுபவர்களுக்குத் தெரிந்தும் தெரியாமலும், நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் துணை புரிபவர்களுஞ்சரி மொத்தத்தில் மக்கள் விரோதிகள்தான். சரியானதாக இல்லாத எதுவும் நேரடியாகத் தவறானதாகவோ இல்லை, தவறுக்குத் துணை புரிகிற வகையில் மறைமுகமாகத் தவறானதாகவோ தான் அமையும். சரிக்கும் தவறுக்கும் இடைப்பட்ட நிலை எதுமில்லை. “நம்புவது நல்லது என்றால் நாயைக்கறந்தா நாட்டுக்குப் பால் தருவது! ” எனப் பின்னர் புலம்புவதில் (அன், பக் - 8) பயனில்லை. ஆராயாமல் நம்புவது என வந்து விட்டால் பின்னர் நாய்ப் பாலையும் குடித்துத் தான் ஆகவேண்டும். மக்களுக்கெதிராக எரிகிற கொள்ளியாக இருக்க முடியாது. நல்ல கொள்ளியாக இருக்க முடியாது.

ஆனால் சில கொள்கிகளை நல்ல கொள்ளி எனப் பிரித்துப் பார்த்து குடுபட்டுக் கொள்ளும் போது கரிச்சான் குஞ்சு போன்ற நேர்மையுள்ளம் கொண்டோர் அடைகிற அதிர்ச்சி சற்று கூடுதலாகத்தான் இநக்கிறது. தன்னால் மிகவும் மதிக்கப்பட்ட, மாசு, மநள், மயக்கம் எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொண்ட அறிவுச் சுமை சுமந்த அந்த முதிர்ந்த ஞானி, தனது நிலத்தில் குத்தனைக்காக சாகுபடி செய்யும் குடியானவர்கள் விஷயத்தில் ஒரு சாதாரண நிலப் பிரபுவாக நடந்து கொள்வதைக் காணும் போது (நல்ல சுகுநந்தானா?), கிடைப் பேருரையின் போது மாயையைப் பொடிப் பொடியாக உதிர்த்த பிரம்ம ஞானி இரவு வகுல் பணம் குறைந்து விட்டதை எண்ணிக் கடுகடுப்பதைப் பார்க்கும் போதும் (ஞானோதயம்) நாம் அதிர்ச்சியடையவில்லை. ஆனால் நானா ரொம்பத்தான் அதிர்ச்சியடைந்து போய் விடுகிறார்.*

இதன் முடிவு?

முடிவு - ஒதுங்கி ஒடுங்கும் தன்மையுந்தான், 'தவறு' க்கு முழுமையாக உடன் படவும் முடியாமல், 'சரி' க்காக முன் நின்று போராடுவர்களுடனும் இணையவில்லாமல் நிற்பதன் தர்க்க பூர்வமான முடிவு இப்படித்தான் இருக்க முடியும். இவற்றைக் கரிச்சான் குஞ்சுவின் கதைகளில் ஏராளமாகக் காண முடிகிறது.

* பார்க்க: மேற்குறிப்பிட்ட கதைகள். இந்த இரு கதைகளிலும் அதிர்ச்சியடைகிற பாத்திரமாக 'நானா'வே இருப்பது குறிப்பிட்டத்தக்கது.

“ எனக்கு எங்கே திரும்பினாலும் ஒரே பின் நாற்றம் ” வெந்த பினம், அரை வேக்காட்டுப் பினம் . . . சிதறி மிதியுண்டு கிடக்கும் நினம், சதை, தசை . . . ஒரே முடை நாற்றம்; ஜயய் எங்கே பார்த்தாலும் பினம். அத்து, அந்தஸ்து, மானம், மட்டு மரியாதை எல்லாம் செத்து, மடிந்து, புதைந்து ஒரே விதம். கலை, காவியம், பாட்டு, கூத்து எல்லாம் அழிந்து போய் நாறிக் கிடக்கிறது; மனிதாபிமானம், மனித மதிப்பு இந்த வகையறாவே சிதறி நண்டு துண்டாய்க் கிடக்கிறதேய்யா ! ”

என்கிற வேதனைப் புலம்பலை (அ.இ.க, பக் - 22) கரிச்சான் குஞ்சவில் நிறையக் காணலாம்.

“ என்னைச் சேர்ந்த இதோ இப்படிக் கிடக்கும் இந்தக் கூட்டம், இந்தச் சொறி நாய், அதோ அந்தச் சொறி தின்னும் அந்த நாலஞ்சு கூவிக் காரப் பசங்க, இதுக்கெல்லாம் தான் கேட்கிறேன் விமோசனம் உண்டா, இல்லாட்டு இப்படியே தான் போயிடுமா காலமேல்லாம்? ”

என்று கேட்கிறான் கரிச்சான் குஞ்சவின் சாமி (அ.இ.க, பக் - 202) தொடர்கிறார் கரிச்சான் குஞ்சு.

விளங்கவே இல்லை. விளங்காமை நீண்டதில் வேறு முடிவு கிடைத்தது.

அது என்ன முடிவு ?

“ இதுலே விளங்க என்னா இருக்குது; விசயமே இல்லையே. இப்படியேதான் கிடக்கும், கிடக்கணும், நடக்கும், நடக்கணும் இதுலே ஒன்னும் மாத்தம் வரலை, வராது; ”

இந்த முடிவு கதா பாத்திரத்தின் முடிவுமட்டுமல்ல, கதாரியின் முடிவும் இதுதான் என்பது கதை முடியும் போது (பக் - 206) நமக்குப்புலப்படுகிறது.

ரயில் வந்தது, எல்லோரும் ஏறினர். சாமியும் ஏறினான். ரயில் தண்டவாளத்தின் மேல் எப்போதும் போல்தான் ஓடிற்று.

கதையின் தலைப்பு ‘எது நிற்கும்?’. ஆம் ஒரு கேள்வியையே கேள்விக்கான பதிலாக்கி முடிக்கிறார் கிச்சான் குஞ்சு. எல்லாமே நிற்காமல் ஓடிக்கொண்டு தான் இருக்கும். எதிர் கொள்ளும் துண்பம், துயரம் உட்பட. இதில் எந்த மாற்றத்தையும் நீ செய்துவிட முடியாது. பேசாமல் ரயிலேறிப் போ என்கிறார் கிச்சான் குஞ்சு. ஆனால் அப்படிப் பேசாமல் ரயிலேறிப் போய்விட நாம் தயாரில்லை. எல்லாமே ஓடிக்கொண்டிருக்கும் போதுதான் இந்த இழிவுகளை ஒழிக்கும் முயற்சியும் நடக்கும். எதுவும் நிற்கும் வரை இந்த முயற்சி காத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. இந்த முயற்சியை நிறுத்தி விடவும் எந்த சக்தியாலும் முடியாது.

‘காதம்பரி’, ‘ஞானோதயம்’, ‘யார் சமத்து’, ‘ரத்தச்சவை’, ‘தங்கக் கழுகு’, போன்ற கதை களிலும் இப்படி ஓடி ஒதுங்கும் பண்பு தான் தலை தூக்கி நிற்கிறது. ஆசார அனுஷ்டானங்கள் தவறாத கோபாலயர் கந்து வட்டி மூலம் அக்கிரகாரத்து ஏழைகளின் ரத்தத்தை உறிஞ்சும் போது குழுறும் ராமு, குரங்கை வேடிக்கை பார்க்கும் பைத்தியமாக ஒதுங்குகிறான் (ரத்தச்சவை). பணத் திமிரினால் சொல்லிக் கொடுத்த குருவையே அவமானப்படுத்தும் ராமயரிடம் அவமானப்படும் சாஸ்திரிகள் செய்யாத குற்றத்தைச் சுமத்திக் கொண்டு தண்டங்கட்டுகிறார்.

‘என்னிடமிருந்த கொஞ்சம் நஞ்சம் பொன், என்னான பூமிக்கு அசத்தமும் அழுக்கும் ஆகும் அல்லவா?’ என்று கூறி (அன். பக் - 82) நிகழ்ந்து விட்ட அவமானத்தைத் தத்துவ விசாரத்தில் ஒளிந்து கொள்வதன் மூலம் மறக்கமுயல்கிறார் (தங்கக்கழுது).

தனது சமர்த்தைப் பற்றிய அசாத்திய நம்பிக்கை கொண்ட பணத்திமிர் பிடித்த முதலாளியிடம் அவமானப்படும் போது, ‘சமத்து என்பது நாம் செய்து கொள்வதல்ல நம்முடைய சமத்தினால் ஆவதொன்றுமில்லை’ என (அன். பக் - 158) விதியின் பாதுகாப்பில் ஒதுங்கும் வாத்தியார் (யார் சமத்து?), குமாஸ்தாவாகி வாழ்வை இழந்து விட்ட தாகப் புலம்பும் நண்பனிடம் “சரிதான் போ, நானோ குமாஸ்தாவாகாமலே வாழ்வை இழந்து விட்டேன்” என அழும் (அன். பக் - 249) சாமா (ஞானோதயம்) - இவர்களெல்லாம் கரிச்சான் குஞ்சவின் பாத்திரங்கள். இவர்கள் அனைவரும் எதார்த்த வாழ்வின் அவலங்களைக் கண்டு பணம் பொறுமூபவர்கள். எதார்த்த நிலையை ஏற்றுக் கொண்டு அடிபணிந்து போகவுமில்லாமல் எதிர்த்து நிற்கத் திராணியுமில்லாமல் ஒதுங்கிப் புலம்பி ஒடுங்குபவர்கள். நிலவும் அமைப்பின் மேல்தட்டில் அமர்ந்து கொண்டு ஆதிக்கம் செய்து அநியாயம் புரிபவர்களைப் பார்த்து தனது பாத்திரங்களோடு சேர்ந்து கொண்டு சபிக்கிறார் கரிச்சான் குஞ்ச. தர்க்க ரீதியாக இந்த அநியாயங்களை நீக்குகிற முயற்சியில் இறங்காமல் வேதகால வாழ்வைப் பரிந்துரை செய்கிற கரிச்சான் குஞ்ச தர்க்கத்திற்கு மீறிய முறையில் இத்தகையோர் தண்டிக்கப் படுகிற நிகழ்ச்சிகளைக் கடை பண்ணி (யார் சமத்து?) மகிழ்ச்சியடைய நேர்கிறது. “இல்லை. இந்தச்

சம்பவங்கள் நான் வாழ்க்கையில் நேரில் சந்தித்தது” எனக் கிச்சான் குஞ்சு கூறலாம். நம்புகிறோம். ரொம்பவும் சமர்த்துப் பேசிய திமிஸ் பிடித்த முதலாளி யின் பிள்ளைகள் உண்மையிலேயே இப்படிச் செத்துக்கூடப் போயிருக்கலாம். ஆனால் இப்படிப் பட்ட முதலாளிகளின் வீடுகளிலெல்லாம் இப்படி நடப்பதில்லை. எனவே இது ஒரு பொதுமையான விஷயமுமில்லை. வகை மாதிரியான பாத்திரங்கள் மங்குபெறும் வகைமாதிரியான நிகழ்ச்சிகள் வகை மாதிரியான சூழல்களில் நிகழ்வதைச் சித்தரிப்பதே சரியான இலக்கியப் படைப்பாக அமைய முடியும். இப்படித் தர்க்கத்திற்கு உதவாத வகை மாதிரியற்ற சம்பவங்களைச் சித்தரிப்பது,

குபேர தரிசனம், யார் சமத்து, உயிராசை ஆகிய கதைகளையும் அவை பகுத்தறிவை நோக்கி எறியும் கேள்விகளுக்காக நான் ரசித்தேன். வாழ்வியக்கத்திற்குடே அவ்வப்போது நம் சிந்தனையில் இடறும் ஒரு அமானுஷவிகத் தன்மை தர்க்க அறிசை சீண்டும் “அற்புதங்கள்” இக் கதைகளில் இடம் பெற்றுள்ளன,

என்று ஆதவன் போன்ற நவ சனாதனிகள் பூரித்துப் புளகிதம் அடையத்தான் (அன். முன்னுரை) பயன் படுமேயோழிய, தரமான இகெங்கியப் படைப்புக்களாக மிளிரா. வகை மாதிரியான சூழல், வகை மாதிரியான மனிதர்கள் எங்கிற மிரிக்க முடியாத இரண்டு அம்சங்களும் இந்தக் கதைகளில் ஒன்றிணையவில்லை என்பதை இந்தக் கதைகளைப் படிக்கும் யாரும் உணர்வர். இரண்டில் ஒன்று கெடுவதன் விளைவாக இந்தக் கதைகள் முழுமை பெறாமல் குறைபாட்டுடன் திகழ்வதையும் உணர முடியும். ‘உயிராசை’ போன்ற கதைகளில் இரண்டு

நடைமுறைகள் நிலவுவதையும் நாம் உய்த்துணர முடியும். ‘புருவாகவோ பூச்சியாகவோ எப்படியாவது இந்த மண்ணில் ஒட்டிக் கொண்டு கிடந்தால் போது மென்ற உயிராசை’ (அன். பக: 206) என்பது அடிப்படையானமனிதாய உணர்வுகளிலிருந்து கிடைப்பது. இந்த மண்ணையும், மண்ணின் மீதான வாழ்க்கையையும் நேசித்து அதற்கான எந்த விதமான தியாகங்களையும் செய்யும் மனிதப் பண்பு ஒரு தர்க்க பூர்வமான நடைமுறை (discursive practice) ஆகும். இந்தக் கதை உள்ளத்தைத் தொடுவைற்குக் காரணம் இதுவேயாகும். ‘புகழும் பெருமையும் பெருவாழ்வும் எங்கள் வம்சத்திற்கே ஒட்டுவதில்லை. புகழ் சேர்ந்தால் மரணம் நேரும்’ என நம்பி பாப வாழ்க்கையாக தான் கருதுவதைத் தேர்ந்தெடுத்து ஒடுங்கும் நடைமுறை தர்க்கத்திற்கு அப்பாறப்பட்டது (non discursive-practice). இந்த இரண்டு நடைமுறைகளில் மனிதாயமான நடைமுறையைப் புறக்கணித்துவிட்டு அற்புதங்களில் ஊறித் திளைக்கும் ஆதவன்களை நாம் அடையாளங்காண வேண்டும். இப்படி விரச்தியும், ஒதுக்கமும், தர்க்கத்திற்கப்பாலான நடைமுறைகளில் சரணடையும் தன்மையும் கரிச்சான் குஞ்சவின் கதைகளில் தலை தூக்கி நிற்பதன் அடிப்படையை விளங்கிக் கொள்ள அவர் அன்றாட வாழ்க்கையில் எதிர் கொள்ளும் எதார்த்த உலகத்தை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

○

இந்த ஆய்வுக்கு நாம் எடுத்துக் கொண்டுள்ள அறுபத்து மூன்று சிறுகதைகள், ஒரு நாவல், ஒரு ஆய்வு நூல் ஆகியவற்றில் நாற்பத்தோரு சிறு கதைகளும் நாவலும் பிராமணச் சூழலை மையமாகக்

கொண்டவை. முற்றிலும் பிராமணப் பாத்திரங்கள் அல்லது பெரும்பான்பயோன் பிராமணப்பாத்திரங்கள் நிரம்பியதைகள். சுமார் பதினான்கு சிறுகதை நாடகங்கள் முதலியன வரலாறு, புராணச் சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஏழே எழு கதைகள் தான் பிராமணரல்லாத பாத்திரங்களையும் பிராமணச் சூழல்லாத சூழலையும் மையமாகக் கொண்டு படைக்கப் பட்டவை. பிராமணச் சூழலும், பிராமண உரையாடல்களும் இதர கதைகளில் சிறப் பாகச் சித்தரிக்கப்பட்டது போல இந்த எழு கதைகளில் பிராமணரல்லாத சூழல்களும் உரையாடல்களும் இயல்பாகவும் இயற்கையாகவும் சித்தரிக்கப் படவில்லை. நாவலில் வரும் ஆர்சத்தியார் குடும்ப உரையாடலை இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கூறலாம். சில வேளைகளில் பிராமணரல்லாத பாத்திரங்களின் உரையாடலில் கூட பிரசமணத் தனம் ஒடுகுவி விடுகின்றது.*

கரிச்சான் குஞ்சுவை ஆலீர்வதி த்து எழுத்துலகில் புகுத்திய கு. ப. ரா. கூறிய அறிவுரைகளில் ஒன்று கதைக் கருவை வாழ்க்கைச் சம்பவங்களிலிருந்தே பெற வேண்டுமென்பது. அதை சிரமமேற்கொண்டு தான் இலக்கியப் பணி புரிந்து வருவதாகக் கூறுகிறார் கரிச்சான் குல்சு.** பெரும்பாலும் கரிச்சான் குஞ்சுவின் வாழ்க்கை அனுபவங்கள் யாவும் பிராமண

* எடுத்துக் காட்டு; வாணாள் முழுக்க நாணா அதை வச்சுண்டு வாழப் போறேன் (க.கு.க., பக: 19)

** நேரடி உரையாடல் ஒன்றின் போது கரிச்சான் குஞ்சு இதனைக் குறிப்பிட்டார்.

குழலிலேயே அமைந்தவை. பிறப்பால் பிராமண ராயினும் வாழ்க்கை அனுபவங்களில் பெரும்பான்-மையை வெளியே பெற்ற ஜி. நாகராஜனுடையதைப் போன்றதல்ல கரிச்சான் குஞ்சவின் வாழ்க்கை. பொருள் புரியாது வேதம் பயிலவதை வெறுத் தொதுக்கி வடமொழி இலக்கியக் கல்விக்குத் தாவியதும், எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டுக் கட்டிய துணியோடு திருநெல்வேலிப் பக்கம் சில மாதங்கள் அலைந்ததும் கு.ப.ரா. என்கிற தனது ஆதர்ஷ புருஷனோடு வாழ்வதற்காகச் செய்த வேலையைத் தூக்கி ஏற்றுவிட்டு கும்பகோணத்தில் வந்து கஷ்டங்களை எதிர்கொண்டதும் ஒரு கலைஞருக்கே உரித்தானவைதான் என்றாலும் மொத்தத்தில் வாழ்க்கையை மரபு வழிப்பட்டதாகவே அமைத்துக் கொண்டவர் கரிச்சான் குஞ்ச. சந்தி செய்தல், கோவிலுக்கு விரும்பிச் செல்லுதல் போன்றவற்றை விட்டுவிட்டவராயினும் ராமாயணப் பிரசங்க வாய்ப்பு அதனுடன் இணைந்த லௌகிகப் பலன்கள் ஆகிய வற்றிற்காக குடுமிடப்பட்ட சனாதனத்தோற்றத்தை விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டவர் கரிச்சான் குஞ்ச.* ஒரு ஜெயகாத்தனுக்கும், ஒரு ஜி.நாகராஜனுக்கும் என் ஒரு ஜானகிராமனுக்கும் கிடைத்த அளவிற்குக் கூட வித்தியாசமான பல்தரப்பட்ட வாழ்க்கை அனுபவங்கள் கரிச்சான் குஞ்சவிற்குக் கிடையாது. தன் காலத்திய அரசியல், இலக்கிய இயக்கங்களில் அவர் ஆர்வத்துடன் பங்கேற்றதுமில்லை. அவருக்குள்ள இலக்கிய ஆர்வத்திற்கெல்லாம் மூலாதாரமாக விளங்கியவை வேதம், பழைய இலக்கியங்கள், புராணம், வரலாறு, கு.ப.ரா, பாரதி போன்றோரின்

* இதனையும் உரையாடவின் போது குறிப்பிட்டார்.

ஆக்கங்கள், அவர் எதிர்கொண்ட பிராமணச் சூழல் ஆகியவைதான்.

கரிச்சான் குஞ்சவிற்கு முக்கிய அனுபவங்களைத் தந்த அவரது இளமைக் காலத்து பிராமணச் சூழல் எவ்வாறிருந்தது? பசித்த மானுடம் என்கிற அவரது நாவலும், இதர் சில சிறுகதைகளும் அவரது இளமைக்கால பிராமணச் சூழலை விளக்கிக்கொள்ள உதவுகின்றன. நிலப் பிரபுத்துவத்தின் அடிப்படையிலான சமூகத் தலைமை, வாழ்க்கை உத்தரவாதம் முதலியவை காவிரிக்கரை பிராமணச் சமூகத்தில் சிதையத் தொடங்கியிருந்த காலமது. நாடெங்கும் வலுப்பெற்று வளர்ந்து வந்த பிராமண எதிர்ப்பியக்கம் வேறுன்றி இருந்ததும், நிலப்பிரபுத்துவ மன்னராட்சி முறையில் பலகாலமாகப் பெற்று வந்த நேரடியான ஆட்சி அனுகூலங்கள் நொறுங்கியதும் பிராமண சமூகக் கட்டுக்கோப்பிற்குள் பல நிலைகுலைவுகளை ஏற்படுத்தியிருந்தன. ஆனால் பிராமணனாகப் பிறந்தாலே சமூகத் தலைமை, வாழ்க்கை உத்தரவாதம் உண்டு என்கிற நிலை அடிப்பட்டுப்போனாலும் பாரம்பரியமாகக் கல்வி சமூகத்தலைமை ஆகியவற்றில் முன்னின்று வந்திருந்ததின் விளைவாக புதிதாகத் தோன்றியிருந்த வித்தையாகிய ஆங்கிலக் கல்வியைப் பயின்று அரசு உத்தியோகம், வணிகம் முதலிய துறைகளில் நுழைந்து முற்றிலும் புதியதொரு முறையில் சமூகத் தலைமையையும் வாழ்க்கை உத்தரவாதத் தையும் நிலைநாட்டிக் கொள்வதில் பிராமண சமூகம் வெற்றி பெற்றது. எனினும் பாரம்பரியமாக விதிக்கப்பட்ட தொழில்களாகிய வேதம் ஓதுதல், கல்வி போதித்தல், அரசு நிர்வாகம் ஆகியவை தவிர வணிகம், ஓட்டல் தொழில் முதல் ஏவற்பனி வரை

அனைத்துப் பணிகளையும் ஏற்க வேண்டியிருந்தது.* இதன் விளைவாக வாழ்க்கைச் சூழலில் அவர்கள் ஒரு இடப்பெயர்ச்சியை (dislocation) சந்திக்க வேண்டியதாயிற்று. வாழ்க்கையை அப்படியே எடுத்துக் கொண்டு (take it for granted) சலபமாக வாழ்ந்து விடுகிற தன்மை போய் முடிவெடுக்கும் சமை (burden of decision) அவர்கள் உள்ளத்தில் ஏற்றப் பட்டது. ஆனாலும் சூழலில் பொருத்திக்கொண்டு அதில் மேற்கூரை அடைய முயலும் பிராமண சமூகத் திற்கே உரித்தான் சாதுரியம், நெகிழ்வுத்தனமை **

* “தலையிலே ஏழுத்துத்தான் இது. பிராமணப்பையன் கார் ஓட்டக் கத்துண்டு டிரைவர் வேலை பார்க்கிற காலமும் வந்துடுத்தே” (பசி. மானு, பக் - 150).

“இப்பதான் ஜயங்க செய்யாத தொழிலே இல்லையே காலம் போற போக்கு, எங்கப்பாரு சொல்லிக்கிட்டே இருப்பாரு; கனி முத்திப்போன துக்கு வேறே அடையாளமே வேணாம். பார்ப் பனர்கள் சோற்றுக்கடை ஸைச்சிருக்கிறது ஒண்ணே போதுமேன்னு . . . பார்ப்பான் குதிரை வண்டி வச்சிருக்கான், தாசி விடே கதின்னு கிடக்கான் . . . மாட்டு வியாபாரம் தரகுன்னா இந்த ஊருலே பாப்பானங்க வச்சதே சட்டமாயிடுச்சி” (பசி, மானு, பக் - 155).

** படிப்பை விட்டுவிட்டு டிரைவர் வேலைப் பயிற்சிக்காக வந்திருப்பதாகக் கூறும் கிட்டாவிடம் மன்னார்குடி மாமி செல்கிறாள்; “ஏன் அப்படிப் பண்ணினே, உங்க ஊரிலே எல்லாராத்துப் பையன் களும் படிச்சு உத்தியோகம் பண்றானே; ஆனா அத னாலையும் ஒண்ணும் குறைச்சல் இல்லே; வருத்தப் படாதே. இதுவும் ஒரு வேலைதானே.” (பசி, மானு பக் - 169)

ஆகியவற்றின் மூலம் அது தன்னை நிலை நிறுத்திக் கொள்வதில் வெற்றி பெற்றது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

இதே சமயத்தில் ஒன்றாயிருந்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முயற்சியால் தஞ்சை மாவட்டத்தில் அதிலும் குறிப்பாகக் கரிச்சான் குஞ்சுவின் கதைக் களமாகவிளங்கும் மன்னார்குடிப் பகுதியில் விவசாய இயக்கம் ஒங்கி வளரத் தொடங்கியிருந்தது. பொறக் குடிகளாகவும், உட்குடிகளாகவும் இருந்து ஆண்டாண்டு காலமாய் இந்த பிராமண நிலப்பிரபுக் களுக்குச் சேவகம் புரிந்து கொடுமையான நிலப் பிரபுத்துவச் சரண்டலுக்கு ஆளாகிக் கொண்டிருந்த பெரும்பாலும் சாதி இந்துக்களான குத்தகைதாரர்களும், பெரும்பாலும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களான விவசாயக் கூலிகளும் ஒன்றிணைந்து ஆங்காங்கு முரண்படத் தொடங்கியிருந்தனர்.* இதன் விளைவாக பிராமண நிலவுடமையாளர்கள் நிலத்தையும் வீட்டையும் இதர சாதி நிலவுடமையாளர்களிடம்

* அம்மாவுக்கும் வயசு ஆயிடுத்து; வரவரக் குடியானவர்களும் ஒழுங்காக அளப்பதில்லை. நிலம் எதற்கு என்று யோசித்தான். (பசி. மானு. பக்-280)

மாத்தூர் அசு, தன் குடியானவர்கள் மிகவும் ஏமாற்றுவதாகவும், கிளான் கட்சி வைத்துக்கொண்டு எதற்கும் எதிர்ப்பு தெரிவிப்பதாகவும், இனிமேல் நிலம் வைத்துக்கொண்டு காலம் தள்ள முடியா தென்றும் சொல்லி வருத்தப்பட்டார் (பசி. மானு. பக் - 260).

விற்றுவிட்டு நகரங்களை நோக்கி வெளியேறத் தொடங்கியிருந்தனர்.*

எனினும் பாரம்பரிய சமூக உத்தரவாதத்தின் ஏச்ச சொச்சங்களாலும், புதிய சமூகச் சூழலின் நிரந்தர மற்ற தன்மையிலிருந்து காத்துக்கொள்ளும் தற் காப்பு உணர்ச்சியில் சமூகத்தவர்கள் ஒருவருக் கொருவர் பரஸ்பர உதவி செய்து கொள்வதன் முக்கியத்துவம் பிராமண சமூகத்திற்குள் உணரப்பட்டதாலும் **, எந்தப் பிராமணனும் ஓரளவு சமூக அந்தஸ்துடன் வாழ்க்கை உத்தரவாதத்தைத் தேடிக் கொள்வதற்கு முழு வாய்ப்புமிருந்தது. *** குத்தகை

* “ எதாவது ஒரு வழியாக எல்லாவற்றையும் விற்றுவிட்டு எங்கேயாவது டவுனில் இருக்க வேண்டும் ” (பசி. மானு. பக - 281).

ஊரில் முக்கியமாக அக்கிரகாரத்து நிலங்கள் அநேகமாக விற்கப்பட்டு விட்டனவாம். இனிமேல் நிலம் வைத்துக்கொண்டு ஊரில் காலந்தள்ள முடியாதென்றும் வருத்தப்பட்டார் (பசி. மானு. பக - 260).

** இன்று இத்தகைய உணர்வு எல்லா சமூகங்களிலும் தலைதூக்கி நிற்கிறது என்றாலும் முதன் முதலில் இந்த உணர்வு தோன்றி வரீந்தது பிராமண சமூகத் திடந்தான் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

(கட்டுரை ஆசிரியர்)

*** “ வாப்பா . . . மெக்கானிஸம் நமக்குத் தண்ணி பட்டபாடு. அந்த நுட்பமெல்லாம் சுலபமாக சொல்லித் தாரேன். பிராம்மணப் பையனாவும் இருக்கே ” (பசி. மானு. பக - 172).

“ அவர் நல்ல உபசாரி. அதுவும் நம்மளவானுக்கு நிறையச் செய்யறார்னு கேள்வி. நீ அவரைப் போய் பாறேன் ” (பசி. மானு. பக - 177).

விஷயங்களில் முரண்பட்டாலும் இதர விஷயங்களில் இதர சாதி நிலவுடையாளர்களின் ஆதரவும் பிரா-மணர்களுக்கு இருந்தது (பசி. மானு. பக் - 170, 198).

இதர சமூகங்களைக் காட்டிலும் பிராமண சமூகத் திற்கிருந்த வாய்ப்பாகவே இவற்றைக் கருத வேண்டும். சாப்பாடு, உடை உட்பட முற்றிலும் இலவச மான வேத, வடமொழி, தமிழ்ப் பாடசாலைகள் ஆங்காங்கு பிராமணப் பிள்ளைகள் படிப்பதற்கு வாய்ப்பைத் தந்தன. எழ்மையான சூழலில் பிறந்த கரிச்சான் குஞ்ச இத்தகைய பள்ளிகளிலேயே படித்து ஆசிரியப் பதனியை அடைய முடிந்தது என்பதை நினைவிற் கொள்ள வேண்டும். பசித்த மானுடத்தில் வருகிற அனாதைக்கிறுவன் கணேசனுஞ் சரி, தந்தையற்ற ஏழைச் சிறுவன் கிட்டாவன் சரி வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே வாழும் கோடிக்கணக்கான ஏழை இந்தியர்களின் அடிப்படைத் துன்ப துயரங்கள் எதையும் அனுபவிக்க வில்லை. நிராதரவான சிறுவர்களாக இருந்தாலும் இறுதி வரை அவர்கள் அடிப்படை வாழ்க்கைத்தேவை, உத்தியோகம் முதலியவை களுக்காக கஷ்டப்பட வில்லை; ஏமாற்றத்தை எதிர் கொள்ள வில்லை. கு.ப. ராவுடன் வாழ்வதற்காக செய்த வேலையைத் துறந்து வந்தார்களென்றால் இன்னொரு வேலை தேடிவிட முடியும் என்கிற நம்பிக்கை கரிச்சான் குஞ்சவுக்கும் ஜூன்கிராமனுக்கும் இருந்தது. அந்த நம்பிக்கை வீண போகவுமில்லை.

எனவே இதர சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களைக் காட்டிலும் அன்றூள்ள சூழலில் பிராமண சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு வாழ்க்கை அனுபவம் குறைவு எனலாம். சுருக்கிச் சொல்வதானால் பாரம்பரியமான சமூக மேன்மை, வாழ்க்கை உத்தரவாதம் முதலியவை

தகர்ந்து போனதன் விளைவாக மொத்த பிராமண சமூகத்தினது சமூக அனுபவமும் விரிவடைந்திருந்தது! என்றாலும் பிராமண சமூகத்தைச் சேர்ந்த தனிப்பட்ட உறுப்பினர்களின் வாழ்க்கை அனுபவம், அவர்கள் எதிர்கொண்ட பிரச்சனைகள் ஆகியவை இதர சமூகங்களுடன் ஒப்பிடும்போது மிகவும் குறைவே என்னலாம். இந்த அனுபவக்குறைவு கரிச்சான் குஞ்சு விள் பெரும்பாலான கதைகளில் பிரதிபலிப்பதை நாம் அறியலாம். பாலியல் பிரச்சனை அளவிற்கு வேறொத்தப் பிரச்சனையும் கரிச்சான் குஞ்சுவின் மானுடர்களை எதிர் கொள்ளவில்லை. மனிதனின் உடற்பசி, குறிப்பாக பாலியற் பரியே மனிதனின் அனைத்துப் பிரச்சனைகளுக்கும் காரணம் என்பதும் அதனைத் துறப்பதே விடுதலைக்கான வழி என்பதுந் தான் அவரது ஓரே நாவலாகிய பசித்த மானுடம் சொல்லும் செய்தி. வயிற்றுப்பசி மானுடத்தின் முக்கியப் பிரச்சனையாகக் கரிச்சான் குஞ்சுவில் எங்குமே வெளிப்படவில்லை. மானுடத்தின் வெற்றியை சுட்டிக் காட்டுவதற்குக் கூட பாலியல் உணர்வின் உதனியை நாடுகிறார் (மானுடம் வென்றதம் மா) அது மானுடத்தின் வெற்றியாக அமையாமல் பாலியனின் வெற்றியாக அமைந்து விடுகிறது. துறவு, ஞான வேடங்களுக்குப் பின்னே ஒளிந்திருப்பது சாதாரண மானுட உணர்வுகள் தான் என்பதை நிறுவுவதில் வேண்டுமாலால் கரிச்சான் குஞ்சு பாலியல் உணர்வு வேட்கையின் துணையோடு வெற்றி பேறலாம். ஆனால் மிகுகத் தன்மையிலிருந்து வேறுபட்டுமர்ந்த மானுடத் தன்மையை நிறுவ பாலியல் உணர்வு அவருக்குக் கை கொடுக்காது. இங்கு கூட தர்க்க ரீதியாக நிறுவ வேண்டிய ஒன்றைத் தேவையில் வாமல் Non - discursive Practice மூலம் நிறுவ

முயல்கிறார் கரிச்சான் குஞ்சு. இது தர்க்க ரீதியான அடுத்த கட்ட நடவடிக்கையை நோக்கி இட்டுச் செல் வதற்குப் பதிலாக ஒதுங்குதலுக்கும் விரக்திக்குமே இட்டுச் செல்லும். இட்டுச் செல்கிறது.* எனினும் பாலியல் உணர்வென்பது மனிதனின் இயல்பான உணர்வுகளிலொன்று என்பதில் ஜயமில்லை. இன்றைய சமூகத்தில் பல்வேறு அரசியல் . . .

* காலங்காலமாகச் சமூகத்தின் மேற்படியிலிருந்து ஆட்சி புரிந்த பிராமண சமூகத்திற்குப் போர்க்குண மில்லாததில் வியப்பில்லை. ஆனால் வர்க்கத்துடன் இணைந்து ஆதிக்க மேன்மையை அனுபவிப்பதுப், புதிய சூழல்கள் உருவாகும் போது அதற்கேற்றவாறு தன்னை நெகிழ்த்திப் பொருத்திக்கொண்டு மேலாதிக் கத்தைத் தக்க வைத்துக் கொன்வதும், அதற்கு வழி யில்லாத போது சூழனிலிருந்து ஒதுங்கிக் காத்திருப் பதும், வேறுபட்ட சூழலை நாடிச் செல்வதும் பிராமண சமூக உளவியலில் ஓராம்சம் எனலாம். சூழலை எதிர்த்து நிற்கும் அம்சம் பிராமண சமூக உளவியலில் குறைவு. எதிர்த்து நிற்கவும் முடியாமல், புதிய சூழலை அனுகவும் முடியாமல் போகும் போது ஒதுக்கமும், தத்துவ விசாரமும், சோர்வும், விரக்தியும் இயல்பாகி விடுகின்றன. பெரும்பாலும் பிராமண சமூகச் சூழனிலேயே தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டதால் வேறுபட்ட சமூக அனுபவங்களைப் பெற வாய்ப்பில்லாமல் போனதாலும், அதே சமயத்தில் தான் சஞ்சரிக்கும் தத்துவ உலகின் ஆனுமைக் கருத்துக்களை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளும் சந்தர்ப்ப வாதத்தன்மை இல்லாமற் போன காலும் கரிச்சான் குஞ்சவின் கதைகள் பலவற்றில் ஒதுங்கமும் விரக்தியும் முன் நிற்கின்றன.

பொருளாதார, சமூகக் காரணங்களினிடப்படையில் இந்தப்பாலியல் உணர்வு நிறைவேற்றுத்தில் பல் வேறு சிக்கல்கள் எழுகின்றன என்பதில் கருத்து வேறுபாடில்லை. ஆனால் இதுவே மனிதனின் எதிர் கொள்ளும் அடிப்படையான ஒரே முக்கியமான பிரச்சனை என்பதில் தடக்கு உடன்பாடில்லை. பாலியல் பிரச்சனைகளாயினும் அவற்றை அவற்றிற் குரிய சமூக, வரலாற்று பொருளாதாரக் களப் பின்னணியில் வைத்து பரிசீலிக்கும் போதே மனித சாரத்தைவுடித்தெடுக்கும் இலக்கியப்படைப்புக்களை உருவாக்க முடியும். அத்தகைய கூறுகள் கரிச்சான் குஞ்சவின் ‘பசித்த மானுட’ த்திலும், ‘பத்தியம்’, ‘விஷவேகம்’, ‘பித்தப்பசி’ போன்ற கடைகளிலும் வெளிப்படுகின்றன. பரித்த மானுடத்தில் பாலியல் உணர்வு ஹெட்கை அடிப்படைச் சரடாக ஊடுகுளி நின்றாலுங்கூட நாவலின் முக்கிய பாத்திரங்களான கணேசன், கிட்டா ஆகியோர் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் வெறும் பாலியல் வகைப்பட்டதல்ல. கணேசனைப் பொறுத்த மட்டில் தீராத பெருளியாதி வந்தவுடன் சமூகத்தில் அவன் எதிர்கொள்ளும் அனுபவங்களை அவனது பிரச்சனைகளாகி விடுகின்றன. கிட்டாவின் வாழ்க்கைபை இயக்குவது கூட அடிப்படை வாழ்க்கை உத்தரவாதத்தை நோக்கிய தேட்டமும், பின்னர் சொத்தின் அடிப்படையிலான குடும்பச் சிக்கலுந்தரான். ஆனால் இதனைக் கரிச்சான் குஞ்சவே உணர்ந்து கொள்ளாததால்தான் மானுடத்தின் பசிகாம்மை என நீதி சொல்ல தீரிடுகிறது. தவிர்க்க முடியாமலே சமூகக் களப் பின்னணியில் வைத்து பரிசீலிப்பதால்தான் கணேசன் எனக்கு பாத்திரம் நம் மனத்தில் தங்கி உறைந்து விட நேர்கிறது. கணேசனுடன் நம்மையறியாமலே

நாமும் மேலேழும்பவும் முடிகிறது. அதே தருணத்தில் பாலியல் பசிதான் மனிதப் பிரச்சனைகளுக்கெல்லாம் மூலகாரணம் என்கிற பார்வையிலிருந்து கரிச்சான் குஞ்சு விடுபட்டு பெருவியாதியின் விளைவாகச் சமூகத்தில் எதிர்கொள்ளும் அவைங்களை மையப் படுத்தி கணேசனின் வாழ்க்கைத் தேட்டம் தொடரப் பட்டிருந்தால் துமிழின் தலை சிறந்த நாவல்களில் ஒன்றாகப் பசித்த மானுடம் உயர்ந்திருக்கும் என்பதில் ஜெயமில்லை.

அனுபவங்கள் குறைவான பிராமண சமூகத்தை மையமாக வைத்து ஏழுதப்பட்ட அவரது பெரும் பான்மையான கதைகள் அனைத்தும் அன்றாட வரழ்க்கையில் வெளிப்படும் சாதாரண நிகழ்ச்சிக் கோலைகளாக இருக்கின்றன. தன்னளவில் முழுமை பெற்று வடிவப் போலிவுடன் விளங்கினாலும் மனித மனங்களை ஊடுருவி, மன ஆழங்களில் குளித்து முத் தெடுக்கும் கதைகளாகப் பெரும்பாலானவை தேற வில்லை. இருக்கமான வடிவத்தில் தனது குருநாதர் கு.ப.ரா.வை நினைவுட்டினாலும் இயல்பான உரையாடல்கள், சீரான ஓட்டம், விறுவிறுப்பு எல்லாமிருந்தாலும் மனத்தில் நிற்காமல் நழுவி விடுகின்றன.

இந்த அடிப்படையிலேயே கரிச்சான் குஞ்சவின் கதை பற்றிய கண்ணோட்டமும் உருவாகியிருக்கிறது. கதை ஏழுதுகிறவனுக்கும் பெரிய மனத்தத்துவ ஆய் வெல்லாம் தேவையில்லை. கண்டதைக் கண்டபடி எழுதினால் போதும் என்கிறார் (அன்.பக்.37). இன்னொரு கதையில் (அண்ணிக்குத் தெரியுமா),

ஒரு பாத்திரம் (அண்ணி) இவரது கதைகளைக் கீழ்க் கண்டவாறு வீமரிசிக்கிறது (அன்.பக்.167).

“ எல்லாரும் இதைப் படிச்சிப்பிட்டு சிரிப் பாங்கடி சாரதா, ஏது என்னன்னுதான் யாருமே நினைக்கறதில்லையே; பச்சைப் பிள்ளைகளை சற்றே கிச்சு கிச்சு மூட்டினா சிரிக்குதுங்களே, அதே மாதிரிதான் இவங்களும் சிரிச்கிறாங்க. எனக்கு இதுகளைக் கேட்டாலே குமட்டுது. மனசிலே போய் அப்பிக்கிடனும், அப்படியில்லாட்டி கதை என்னடி கதை ! ”

கரிச்சான் குஞ்சு இதற்கு என்ன பதில் சொல்கிறார். தெரியுமா? (அன்.பக் - 172)

“ கலை, புரட்சி, இலக்கியம் இதெல்லாம் வெட்டிப்பேச்சு; நான் சொல்கிறேன் கேளு. மனைவி காப்பி போடுவது, புளி அதிகமாய்க் குழம்பு ஆக்குவது, புடவை கேட்பது, பிறந்த வீடு போவது இம்மாதிரி சங்கதிகளில் தான் பெரிய பெரிய விஷயமெல்லாம் ஒளிஞ்சிறுக்கு ”. அண்ணி சொல்கிறாள் (அன்.பக். 173).

“ அந்தக் காலத்திலே கதை எழுதினாங்க, ராமாயணம், பாரதம், அரிச்சந்திர நாடகம், குசேலாபாக்கியானம், நசிகேசன் கதை, ஞான வெட்டியான், இன்னும் எவ்வளவோ? அதெல்லாம் தலைமுறை தலைமுறையா அழியாமல் இருந்து, வந்துகிட்டே இருப்பானேன்? இந்தக் காலத்துலே இவங்களுந்தான் கதை கதையா எழுதறாங்க; ஒருவாட்டி படிச்சுட்டா அப்புறம் இந்தக்கதைகளில் என்னா இருக்கு? உப்பு சப்பில்லாமை போயி பொட்டலம் கட்டறமே இதுதான் கண்டோம். இதெல்லாம் என்னடி கதை? ஒரு நல்ல தங்கா கதைக்கு ஈடுகட்டுமா ”

அண்ணி கேட்பதிலுள்ள நியாயம் நமக்குப் புரிகிறது. ஒரு கதை வாச்கனின் மனத்தில் பட்டு, உடுருவி, நிலைக்க வேண்டுமென்றால் கதையில் வெளிப்படும் அனுபவங்களில் வாசகன் தன்னை அடையாளங்காண வேண்டும். ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுக்கட்கு முற் பட்ட கதையாயினும் இன்றைய வாழ்க்கை அனுபவங்களோடு ஒரு பொருத்தம் (relevance) ஏதேனும் ஓரம்சத்திலேனும் இருப்பதால்தான் சீதையின் துயரங்களும், நல்லதங்காளின் சோகங்களும் இன்றைவும் நமது கிராமப்புறத்துப் பெண்களின் இதயத்தை நெருடுகின்றன. உப்பு, புளி அனுபவங்களில் கூட வாசகன் தன்னை கண்டாலுங்கூட அவை மனித வாழ்க்கையின் சாராம்சமான அனுபவங்களாக இருப்பதில்லை. எனவே இத்தகைய ஆழமற்ற உப்பு, புளிக்கதைகள் நிலைத்து நிற்க முடியாது என்கிற அண்ணியின் கருத்தில் நமக்கும் உடன்பாடுதான். “எங்கள் கதையெல்லாம் வாழ்க்கையை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டும். இதெல்லாம் அண்ணிக்குத் தெரியுமா? என்று பொருமிக் கதையை முடிக்கிறார் (அன். பக. 173) கரிச்சான் குஞ்சு.

வாழ்க்கையை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுவதற்குப் பெயர் எதார்த்தமல்ல. படம் பிடித்துக் காட்டப்படும் வாழ்க்கைக் காட்சிகள் அன்றைய சகாப்தத்தின் சாராம்சத்தை வெளிக் கொள்ள வேண்டும். பெரும்பான்மையான மக்களின் நோக்கம் தேவை, அதற்கான போராட்டம் ஆகியவற்றோடு அவை இணைந்திருக்க வேண்டும். இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும் போது உள்ளதை உள்ளபடியே படம் பிடிப்பது மட்டுமல்ல, சில உள்ளதுகளைத் தவிர்ப்பது கூடத்தான் எதார்த்தம் என்பது புரியும்.

எனவே ஒரு கலைப்படைப்பு வாசகனின் மனத்தில் படிய வேண்டுமென்றால் வாழ்வியல் அம்சங்களில் எதைக் கலைப்படி மாகத் தேர்ந்தெடுக்கிறோம் என்பதும், அந்தக் கலைப்படிமத்தை எவ்வாறு வெளிப்படுத்துகிறோம் என்பதும் எத்தகைய தர்க்க அடிப்படையில் வளர்த்தெடுத்து முரண்பாடுகளைத் தீர்க்கிறோம் என்பதும் முக்கியமாகின்றது. கரிச்சான் குஞ்சவைப் போல மெத்த வேதாந்தமெல்லாம் படித்தறியாவிட்டாலும் அண்ணியின் பரமரத்தன மான வார்த்தைகளினுடே இவ்வளவு அர்த்தமும் பொதிந்திருக்கிறது.

அண்ணியே கரிச்சான் குஞ்சவின் படைப்புத்தானே, எனவே அண்ணிக்குத் தெரிந்தது அவருக்குத் தெரியாதா என்கிற கேள்வி எழுவது இயல்ல தான். கரிச்சான் குஞ்சவின் அடிப்படையான முரண்பாடாக இந்தக்கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் சுட்டினோமே அந்த முரண்பாட்டின் ஓரம்சம்தான் அண்ணிக்கும் கரிச்சான் குஞ்சவிற்குமிடையேயான இந்த சர்ச்சை. அண்ணிக்கு எதிராக வெறுமனே விவாதத்திற்காக வைக்கப்பட்டகருத்துக்களல்ல அவை என்பது அவரது 'கண் தெரிந்துளிட்டால்', 'நீல ஊமத்தை', 'லஷ்மப்பாட்டி', 'ஓளரங்கசீப் சிரித்தார்' போன்ற கதைகளைப் படிக்கும் போது தெரிகிறது. புத்தகத் தொகுப்பில் ஓராத கதைகளுள் பல இப்படித்தான் இருந்திருக்க வேண்டும் என நம்மை ஊகிக்கவும் வைக்கிறது. ஆவைவத் தூண்டும் வகையில் கதையை வளர்த்தெடுத்து அதிர்ச்சியைத் தூண்டும் வகையில் முடித்தாலே போதும், அதுவே சிறந்த கதை என்கிற கருத்து கரிச்சான் குஞ்சவிற்கு உண்டு என்பது அவரது 'பெரியவாள் சௌன்ன கிறுகதை' யைப் படிக்கும்போது வெளிப்படுகின்றது.

கரிச்சான் குஞ்சவின் வரலாற்றுக் கதைகளைப் பற்றியும் இங்கொன்று சொல்லிவிட வேண்டும். வரலாற்றை அணுகும் முறையிலும் அவரது இயல்பான் அக முரண்பாடு வெளிப்படுகின்றது. வரலாற்றைப் பொற்காலமாகவும், வரலாற்றுத் தலைவர்களை அவதாரங்களாகவும் அனுகி சாதாரண மசாலா கதைக்குச் சரித்திர மலாம் பூசி வரலாற்றுப் புதினங்கள் வடிக்கும் கல்கித்தனம் கரிச்சான் குஞ்சவிடம் (மேதினி, கழுகு, ரஸ்யா சுல்தான், ஒளரங்கசீப் சிரித்தார், பரிசா பந்தயா, வம்சரத்தினம், உறவு முன்) இல்லை. நிலப்பிரபுத் துவ மன்னர்களின் அராஜகப் போக்குக்களையும், சொகுசரன் வாழ்க்கைகளையும், இன்பத் தேடல் களையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார். ஆனால் அதே சமயத்தில் இந்தக் கொடுமைகள் யாவும் குறிப்பிட்ட மன்னர்கள் அல்லது படைத்தலைவர்களின் கொடுமையாகத்தான் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளதேயோழிய நிலப்பிரபுத்துவ மன்னராட்சியின் பொதுமையான தன்மையாகக் காட்டப்படவில்லை. ஒரு அரசின் வாழ்வுக்கும் வீழ்ச்சிக்கும் தனி நபர்களின் திறமை அல்லது திறமையின்மை பிரதான காரணமாகி விடாது. அதற்கு வேறுபல சமூக, அரசியல், பொருளாதாரக் காரணங்கள் உண்டு என்கிற அளவிற்கு வரலாற்றை ஊடுருவிப்பார்க்கும் விஞ்ஞான பீதியான வரலாற்றுப் பார்வை இல்லாததால் குறிப்பிட்ட வரலாற்றுக் கட்டத்தின் சாராம்சத்தை இக்கதைகள் எதுவும் வெளிக்கொணர முடியாமல் தோற்றுப் போய் விடுகின்றன.

கரிச்சான் குஞ்சவில் சில கதைகள், பாத்திரங்கள், நிகழ்வுகள் உள்ளத்தில் நிற்கின்றன என்றால் அதற்கு ஆழந்த தத்துவ, இலக்கியப்புலமை கு.ப.ரா:

பாரதி போன்றோரின் நவீன தமிழ் நடையால் பண்பட்ட, எழுத்தோட்டம், இருப்பியற் கேள்வி குஞ்சுக்குச் சுனாதனம் அளித்த பதிலைக் கேள்விக் குள்ளாக்கும் நேரமை, இடையறாது இழையோடும் மனித நேயம் ஆகியவையே காரணம். பிராமண சமூகச் சூழலை ஏற்றுக்கொண்டு அதன் எல்லைக் குள்ளேயே அனுபவங்களை வார்த்துக் கொண்டது அவரது மிதப்பெரிய பலவீனம். இந்த நடைமுறை அவரது சனாதனத்தை மீறிச் சிறகடித்த தத்துவப் பார்வையை மீண்டும் சனாதன எல்லைக்குள் கொண்டுவரவே பயன்பட்டன. காவிய ரசனை, தத்துவப் புலமை ஆகியவையே அவரது கலைத் திறனின் அடிப்படையாக இருப்பதன் விளைவாக புராண, வரலாற்றுச் சம்பவங்களினடிப்படையில் தத்துவ விசாரங்கள் செய்கிற ‘மானுடம் வென்றதம்மா’, ‘பேச்சு . . பேச்சு . . எல்லாம் பேச்சு’, ‘காதம்பரி’ போன்ற கதைகள் அவரது இதர படைப்புக்களைக் காட்டி ஒம் கம்பீரமான நடையுடன் இயல்பாக எழுகின்றன.

கரிச்சான் குஞ்சவின் ‘தோற்றத்திலும் வாழ்க்கைச் சூழலிலும் உள்ள சனாதனத்திற்கும் அதற்குச் சந்தேகமை பொருந்தாத மனித நேயம், எதனையும் கேள்விக்குள்ளாக்கிச் சுயமாய்ச் சிந்திக்கும் முயற்சிக்குமிடையே வெளிப்படும் முசன்பாட்டை விளங்கிக் கொள்வதன் மூலமே அவரது படைப்புக்களின் வெற்றி தோல்விகள், ஏற்ற இறக்கங்கள் ஆகியவற்றை விளங்கிக்கொள்ள முடியும்.

கட்டுத் தைக்கு பயன்பட்ட கரிச்சான் குஞ்சுவீன்
படைப்புக்கள்.

1. அம்மா இட்ட கட்டளை, கலைஞர் பதிப்பகம்
1975 (அ.இ.க)
2. கரிச்சான் குஞ்சு கதைகள், ஸ்டார் பிரசராலயம்
1981 (க.கு.க)
3. அன்றிரவே, நாம்தா பதிப்பகம்
1983 (அன்)
4. பசித்த மானுடம், மீனாட்சி புத்தக நிலையம்
1978 (பசி.மானு)
5. பாரதியார் கண்டதும் தேடியதும்,
வானதி புத்தக நிலையம்
1982 (பா.க.தே)

உதிரிப் படைப்புக்கள்

மேதினி, கழுகு, ரஸியா சுல்தான், காலத்தின்
படைப்பு, பானுமதி, பேச்சு பேச்சு
எல்லாம் பேச்சு.

டானியலின் நாவல்களில் வெளிப்படும் அடிப்படை வர்க்க உள்வியல்

அடிப்படை வர்க்கம் என்பதை நாம் முதலில் வரையறுத்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியம். இதற்கு வர்க்கம் பற்றிய மாமேதை லெனினின் வரையறையை ஒரு முறை நினைவுட்டிக்கொள்வது நல்லது.

உற்பத்திச் சாதனங்களுடன் தங்களுக்குள்ள உறவின் (இந்த உறவு என்பது பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் வரையறுக்கப் பட்டதாகவும் சட்டபூர்வமாக உறுதி செய்யப்பட்டதாகவும் இருக்கும்)

அடிப்படையிலும், உழைப்பின் சமூக ஒழுங்கமைப்பில் அவர்களது பங்கின் அடிப்படையிலும் அதாவது சமூகச் சொத்தில் தங்களின் பங்கு, அதனை அவர்கள் கைப்பற்றும் விதம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலும் வரலாற்று ரீதியாக தீர்மானிக்கப்பட்ட சமூக உற்பத்தி அமைப்பில் தாங்கள் வகிக்கும் இடத்தின் அடிப்படையில் தங்களுக்குள் வேறுபட்டுள்ள பெருங்குழுக்களாகும் (V.I. Lenin, a great begining)

என்பது அவர் கூற்று. மனித குல வளர்ச்சியினுடே பரிணமித்த அனைத்துவகை உற்பத்தி முறைகளிலும் பங்கு பெற்ற பல்வேறு வர்க்கங்களுக்கும் பொருந்து கிற, கருத்து மயக்கத்திற்கு இடமில்லாத இறுக்கமான ஒரு வரையறையாக இது அமைந்திருப்பதனாலேயே இது சற்றுச் சிக்கலானதாகவும் இருக்கிறது. உழைப்பின் சமூக ஒழுங்கமைப்பில் (social organization of labour) பெறுகிற இடம், சமூக விளைபொருளில் தங்கள் பங்கைக் கைப்பற்றும் வகைமுறை (mode of acquiring that share of social wealth), உற்பத்திச் சாதனங்களுடனான உறவு ஆகிய அம்சங்கள் இந்த வரையறையில் கவனிக்கப்பட வேண்டியவை. இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும் போது இந்தியா, இலங்கை போன்ற அரை நிலப் பிரபுத்துவம் கோலோச்சுகிற நாடுகளில் இன்றளவும் சாதிக்கும் வர்க்கத்திற்கும் உள்ள இயைபுகள் குறிப்பிடத் தக்கவையாகும். அதிலும் ஈழத்தைப் பொறுத்த மட்டில் சாதி முறையின் இறுக்கம் இங்குள்ளதைக் காட்டிலும் அதிகம் என்பது மேலும் கவனத்திற்குரியதாகும். கங்கைச் சமவெளி யில் உருவான சாதி முறை இடம் பெயர்ந்து தென் திசை நோக்கிப் பரவியதன் விளைவாக இதனைக் கருதலாம். ஒரு அமைப்பு தானாக உருவாகி வளர்கிற இடத்தைக் காட்டிலும், ஒரு மேலாதிக்கத்தின்

கீழ் திட்டமிட்டு அறிமுகப்படுத்தப் படுகிற இடத்தில் முழுமையுடையதாகவும் இறுக்கமுடையதாகவும் இருக்கும் என்பார் பேராசான் மார்க்ஸ் (pre-capita list modes production, moscow 1979, pp. 104). " பிரான்சில் இயல்பாக எழுந்த நிலப்பிரபுத்துவத் தைக்காட்டிலும் இங்கிலாந்தில் அறிமுகப்படுத்தப் பட்ட நிலப் பிரபுத்துவம் முழுமையுடையதாக இருந்தது " என அவர் கூறும் எடுத்துக்காட்டையும் மனதிற் கொண்டு பார்க்கும் போது ஈழத்தின் சாதி இறுக்கத்தை விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

மேலும் ஏகாதிபத்தியம் அறிமுகப்படுத்திய காலனிய உறவுகள் இலங்கையின் பிற பகுதிகளில் நிலவுடமையில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களை யாழ்க்குடாப் பகுதி யில் ஏற்படுத்தாதன் விளைவாக சாதிக்கும் வர்க்கத் திற்குமுன்ன இயைபு இன்று வரை இங்கு காப்பாற்றப் பட்டு வருவதும் கவனத்திற்குரியதாகும். எனவே பஞ்சமர், கோவியர் போன்ற உழைக்கும் சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்களையும் தங்கள் உழைப்பையே நம்பி உள்ள சுரண்டும் வாய்ப்பில்லாத மிகச் சில உயர் சாதி உழைப்பாவிகளையும் அடிப்படை வர்க்கம் என்கிற வரையறைக்குள் நாம் அடக்கலாம்.

அடிப்படை வர்க்கத்தை இயக்க அடிப்படையில் ஒருங்கிணைக்கும் நோக்கத்துடன் அடிப்படை வர்க்கத்தின் உள்வியலைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது.

மனிதர்களுக்கிடையோன ஆதிக்க உறவுகள் பற்றிய அறிவைத் தேடுவது, ஒரு சரியான சமுதாயத்தைச் சமைக்கிற விருப்புறுதியையும் திறனையும் படைப்பது ஆகியவற்றை இணைத்து கொள்ளாத வரை சமூகவியல் ஆய்வுகள் என்பன

தேங்கிப் போன்றாகவும் பூரணமற்றாகவுமே அமையும் (quoted in o.c. cox, caste, class and race newyork, 1970 pp 1)

என்பார் ஓயில்விர்த். சமூகப் பயன்பாட்டு நோக்கத்துடன் இலக்கியத்தை அணுகுவோர் யாரும் கவனத்தில் இருத்திக் கொள்ள வேண்டிய கருத்திது. அடிப்படை வர்க்கத்தை இயக்க அடிப்படையில் ஒருங்கிணைத்துக் குறிப்பிட்ட செயல் திட்டங்களுடன் நின்ட நாட்களாகப் போராடிக் கொண்டிருக்கிறவர் என்கிற வகையில் டானியலின் நாவல்கள் அடிப்படை வர்க்கத்தின் உள்வியலைப் புரிந்து கொள்ள எந்த அளவு பயன்படும் என ஆராய்வது அடிப்படை வர்க்கத்தைத் திரட்டும் நோக்கமுடையோர்க்கு அவசியமாகிறது.

எல்லாக் கலைஞர்களுக்கும் ஏதேனும் ஒரு வர்க்கத்திற்குச் சார்பானவர்களே என நம்புகிறவர்கள் நாம். தான் சார்ந்து நிற்கும் வர்க்கத்தின் கருத்துக்களை எந்த அளவுக்கு வெளிப்படையாக இல்லாமல் தனது படைப்பின் இயக்கப் போக்கில் இயல்பாக வெளிப்படுத்துகிறானோ அந்த அளவிற்கே அவன் கலைஞர் என்கிற வகையில் வெற்றி பெறுகிறான். வெறும் கருத்துப் பிரச்சார கலைஞராக எற்றுக் கொள்ள முடியாது.

கலைஞர் என்பவன் பிரச்சாரகன் அல்ல. அவன் கொள்கை விளக்க உரை நிகழ்த்துவதில்லை. மாறாக அவன் வரைந்து காட்டுகிறான் (port rays). வர்க்கப் போராட்டத்தை வரைந்து காட்டும் ஒரு கலைஞர் அது எவ்வாறு பாத்திரங்களின் உள்வியல் உருவாக்கம், சிந்தனை, உணர்வுகள் ஆகியவற்றைத் தீர்மானிக்கிறது

என்பதைக் காட்ட வேண்டும். சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் இத்தகைய கலைஞர்ன் என்பவன் ஒரு உளவியல் அறிஞனாக இருத்தல் அவசியம் (G. Plekhanov, selected philosophical works-vol. v. Moscow 1981, pp 466)

என்பார் அறிஞர் பிளக்கானவு.

ஆனால் கலைப் படைப்புக்களில் வெளிப்படுகிற அடிப்படை வர்க்கத்தின் உளவியலையும் ஆனால் வர்க்கத் தின் உளவியலையும் நாம் ஒரே மாதிரியாக அளவிட்டு விட முடியாது. அடிப்படை வர்க்கத்தின் விடுதலைப் போராட்டம் என்பது ஒரு மக்கள் திரள் இயக்கமாகும். எனவே அடிப்படை வர்க்கத்தின் உளவியல் பற்றிய ஆய்வு தனி மனத உளவியல் பற்றிய ஆய்வாக இல்லாமல் அடிப்படையில் வெகுசன உளவியல் பற்றிய ஓர் ஆய்வாகசே அமையும்.

மக்கள் திரள் (mass) என்பது தனி மனிதர்களின் தொகுப்பு என்பது உண்மைதான். இந்தத் தனி மனிதர்கள் ஒரே மாதிரி இருப்பதில்லை என்பதும் உண்மைதான். மக்கள் திரள் இயக்கத்தில் பங்கெடுக்கும் போது கொழுத்த / இளைத்த, உயரமான / குட்டையான, கருத்த முடியுடைய / நரைத்த முடியுடைய, தெரியசாலியான / பயந்த சுபாவமுள்ள, வலிமையான / பலவீனமான, நெஞ்சுரம்க்க / நெகிழ்ச்சியான மனமுடைய பலவேறு தரப்பட்ட மனிதர்களைச் சந்திக்க முடியும். ஆனால் இந்தத் தனி மனிதர்கள் மக்கள் திரளாலேயே படைக்கப் பட்டவர்கள். மக்கள் திரளின் சதையின் சதையாகவும், எலும் வின் எலும்பாகவும் விளங்குபவர்கள். பூர்வவார்குமலிலிருந்து உருவாகிற தலையகன்கள்

(heroes) கும்பவிலிருந்து (crowd) விலகித் தனித்து எதிராக நிற்பதைப் போலன்றி இவர்கள் பக்கள் திரளிலிருந்து விலகித் தனித்து நிற்பது இல்லை. மாறாக மக்கள் திரளின் ஓரங்கம் என்கிற பிரக்ஞங்கடையவர்கள். எந்த அளவிற்கு ஆழமாக இந்தப் பிரக்ஞை வேறொன்றி இருக்கிறதோ அந்த அளவிற்கு மகிழ்ச்சியாகவும் வளிமையாகவும் உணரக் கூடியவர்கள் (அதே தொகுப்பு பக. 467)

என்றும் கூறுவார் பிளக்கானவ். கலை இலக்கியம் பற்றிய மகத் தெளிவான பல கருத்துக்களைக் கூறி யுள்ள மார்க்சீய அறிஞரின் மேற்கண்ட கூற்று டானியலின் எழுத்துக்களைப் பரிசீலிப்பவர்கள் ஆழமாகக் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டியதாகும்.

காட்சிக்குக் காட்சி தோன்றி, தனியொருவனாக நின்று பிரும்மாண்டமான கும்பலொன்றைச் சண்டையிட்டு ஒழித்துக் கட்டி இன்னொரு பெரிய கும்பலைக் காப்பாற்றும் கதாநாயகர்கள் நிரம்பிய திரைப்படத்கலாச்சாரத்தின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்ட தமிழ்ச் சூழலில் கதாநாயகர்களுக்கும் அறிவுக்கு முரண்பட்ட வீர சாகசங்களுக்குமுள்ள மரியாதை அனைவரும் அறிந்த ஒன்று. இத்தகைய தனி மனித சாகசங்கள் அதிகம் மூன்றாக்கு வேலை கொடுக்காமலேயே எளிதில் உள்வங்க்க கொள்ளக் கூடியவைகளாகவும் விளங்குகின்றன.

இத்தகைய ‘வளிமை’ மிகுந்த தனி மனிதர்களுக்கு அடிப்படை வர்க்கத்தில் இடமில்லை. அவர்கள் குவியலாகவே அறியப் பட்டவர்கள். குவியலாகவே காரியமாற்றுபவர்கள். குவியலிலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட

தனி மனிதர்களுக்கு இங்கே மதிப்பில்லை. குவியலின் விளைபொருளான தங்களது பழுமொழிகள், விடு கதைகள், கதைப்பாடல்கள் போன்றவற்றில் மகத் தான் அறிவுத்திறனை வெளிப்படுத்தும் அடிப்படை வர்க்கத்தில் ஒரு தனி மனிதனைப் பிரித்தெடுத்து ஒரு குறிப்பிட்ட வீஷயம் பற்றிய அவனது கருத்தைக் கேட்டால் அவன் விழிக்கக் கூடும். கருத்தே இல்லாத வனாகவோ, இருப்பதையும் கோர்வையாக வெளிப் படுத்தத் தெரியாதவனாகவோ நாம் அவனைச் சந்திப்போம்.

எனவேதான் அடிப்படை வர்க்கம் பற்றிய படைப்புக் களில் நாம் கதாநாயகர்களைப் பெரும்பாலும் சந்திப் பதில்லை; மகத்தான் வீர சாகசங்களைச் செய்யும் தனி நபர்களைக் காண்பதில்லை. செயலூக்கமற்ற மனித மந்தைகளை வழி நடத்தும் மேய்ப்பர்களையும் வள்ளல்களையும் எதிர் கொள்வதில்லை.

நாவல் படைப்பாளிகளைப் பொறுத்த மட்டில் இது ஒரு சாதகமான அம்சமில்லைதான். நாவல் என்பதே ‘தனி மனிதன்’ வரலாற்றில் உருவான கால கட்டத் தின் இலக்கிய வகை என்பர். சமூக அனைவியக்கங்களால் அலைவுறுகின்ற தனி மனிதர்களின் ஆழ் மனத்தில் குள்த்து முத்தெடுக்கும் வாய்ப்பு டால்ஸ்டாய் போன்ற மகத்தான் படைப்பாளிகளுக்குக் கிட்டியதைப் போல அடிப்படை வர்க்கங்களை மையப் படுத்தி எழுதுவோர்க்கு கிடைப்பதில்லை.

இதன் பொருள் அடிப்படை வர்க்கத்தை மையப் படுத்தி எழுதும் படைப்பாளிகளுக்கு மகத்தான் நாவல்களைப் படைக்கும் வாய்ப்பே இல்லை என்பதல்ல. அடிப்படை வர்க்கங்களை மையப்படுத்தியும்

மகத்தான நாவல்கள் உருவாகலாம். ஆனால் அது தனி மனித ஆழ் மன விசாரமாக இருக்க முடியாது. மகத்தான கலாச்சார - வரலாற்று நிகழ்வுகள் அடங்கிய சமூக மாற்றச் சுகாப்தங்களின் வரலாறாகவும் இந்தச் சமூக நிகழ்வுகளில் அடிப்படை வர்க்கத்தின் பங்கை விவரிப்பனவாகவும் இவை அமையும். எனவே இத்தகைய சுகாப்தங்களே இங்கு கதாநாயகர்களாக அமைகிறது என்றால் அது மிகையில்லை. இத்தகைய மகத்தான சமூக நிகழ்வுகளில் அடிப்படை வர்க்கத்தின் பிரதிநிதியாகப் பங்குபெறும் சில தனி மனிதர்கள் சில வேளைகளில் முன்னிலைப் படுத்தப் படலாம். ஆனால் அவர்களின் இயக்கம் மக்கள் திரள் இயக்கத்தால் கட்டுப்படுத்தப் பட்டதாகவும் அதி லிருந்து விலகி நிற்காததாகவும் அமையும். ஏக்கள் திரளிலிருந்து தகுதியாலும் திறமையாலும் சாகங்களாலும் வேறுபடுத்தப் பட்டவர்களாக இவர்கள் இருப்பதில்லை. இங்கும் மகத்தான சாதனைகள் புரியப்படும். ஆனால் அது மக்கள் திரனினுடையதாக இருக்கும். தனி மனிதர்களின் சாதனைகள் மக்கள் திரளின் சாதனைகளுடன் ஒப்பிடும் போது மகத்தான தாக இருப்பதில்லை. எனிமையானதாகவே இருக்கும். இங்கு தனியர்த்தர்கள் தியாகங்கள் செய்வர்; ஆனால் இந்தத் தனி மனிதத் தியாகங்களைச் சுற்றி எழுகிற அவலங்களும், சோகங்களும், மன விசாரங்களும் இங்கு கருப்பொருளாவதில்லை. இந்தச் சுகாப்தத் தின் மகத்தான குறிக்கோள், அது எழுப்பும் உணர் வெழுச்சி ஆகியவற்றோடு ஒப்பிடுகையில் தனி மனிதத் துயரங்கள் முக்கியமாவதில்லை. இதன் பொருள் இந்தத் தியாகங்கள் முத்கியமானதல்ல என்பதில்லை. இந்தத் தியாகங்களின் அடியாக எழும் அவலங்களும் சோகங்களும் மற்ற நாவல்களைப்பொல் அடிப்படை வர்க்கங்களை . . .

மையப்படுத்தி எழுதப்படும் நாவல்களில் முக்கிய மாவுதில்லை. சரத் சந்திரருடைய தேவதாசின் மரணத்தைக் காட்டிலும் டானியலின் ரத்தினம், கார்த்திகேசு ஆகியோரின் மரணம் (பஞ்சமர்) பல கோடி மடங்கு உண்ணத்மானது தான். ஆனால் தேவதாசின் மரணத்தைச் சுற்றி எழும் அவலம் நாவலில் முக்கியமானதைப் போல இங்கு ரத்தினம், கார்த்திகேசு ஆகியோரின் மரணத்திடியாக எழும் அவலம் முக்கியமாகவில்லை. அவலத்தைக் காட்டி லும் எழுச்சியே இங்கு முக்கியமாகிறது. இங்கே மகத்தான் சோகம் என்பது இயக்கத்தின் வீழ்ச்சி தானேயொழிய தனிமனிதர்களின் வீழ்ச்சியல்ல.

இரண்டு மகத்தான் நாவல்களை ஒப்பிட்டுக் காட்டுவதன் மூலம் இதனை மேலும் எளிதாக வீளக்க முடியும். மனித குல வரலாறு கண்ட மகத்தான் படைப்பாளிகளில் ஒருவராகிய டால்ஸ்டாயின் 'புத்துயிர்ப்பு' நாவலில் கதாநாயகனாகிய பிரபுக்குல கோமான் நெற்றுதலின் ஆன்மிக உயர்வு பிரும் மாண்டமாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறது. மனித மனத்தின் மகத்தான் ஆழங்களின் விசுவ ரூபங்களை நாம் தரிசிக்கிறோம். சமூகப் பிரச்சனைகளினிடயாக இந்தத் தனி மனித மன விகிதிப்புகள் நேர்வதனாலும் பிரபு வர்க்க இழிவுகளை டால்ஸ்டாய் மிகத் துல்லிய மாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதாலும் இந்த நாவல் மகத்தான் கலைப் படைப்பாக இன்றும் திகழ்கிறது. வெனின் டால்ஸ்டாய் பற்றிக் கூறிய மொழியின் பொருளும் விளங்குகிறது. ஆனால் இது அடிப்படை வர்க்கத்தை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட நாவல் அல்ல. அதனால் தான் தனி மனிதர்களைக் கதாநாயகனாகக் கொண்ட கலைப் படைப்பாகத்

திகழ்கிறது. தனி மனித மன ஆழத்திற்குள் இறங்கி டால்ஸ்டாய் தன் கலைத்திற்கணக் காட்டுவதற்கு எளிதான வாய்ப்பும் கிடைத்து விடுகிறது.

பாதங்கள் வெடிக்கும் ஒரு கொடிய பனிக்காலத்தில் இட்லரின் பாசிச் ராணுவத்தை எதிர்த்து மரணத் திற்கு அஞ்சாமல் போராடும் வீர வரலாற்றைச் சித்தரிக்கும் நாவல் வாண்டா வாளிலெவ்வின் ‘வானவில்’ (ஸ்டாலின் பரிசு பெற்ற இந் நாவலைச் சோவியத் திரிபுவாதிகள் இப்போது வெளியிடுவது இல்லை). தனி மனிதர்கள் யாரையும் கதாநாயகர் களாகக் கொள்ளாமலேயே இந்நாவல் மகத்தான கலைப்படைப்பாக விளங்குகிறது. இங்கே கிராமத்து விவசாய வர்க்கமும், பாசிச் எதிர்ப்புச் சுகாப்தமுமே கதாநாயகர்கள். இங்கும் கர்ப்பினி ஒலினா, சிறுவன் மிஷ்கா ஆகியோர் மகத்தான சாதனைகளைச் செய்கிறார்கள்; தியாகங்கள் புரிகிறார்கள்; மரண முறுகிறார்கள். ஆனால் அவை மொத்த கிராம மக்களின் மகத்தான தியாகங்களின் ஓரங்கமாகவே எழுகின்றன. தனி மனித உளவியல் நுணுக்கச் சித்தரிப்பு இல்லையாயினும் விவசாய வர்க்கத்தின் உளவியல் நுணுக்கங்களை ஆழமாகச் சித்தரிப்பதன் மூலம் நாவல் மகத்தான கலைப் படைப்பாக வெற்றி பெறுகிறது.

டானியலின் நாவல்களின் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் புரிந்து கொள்வதற்கு இதனை நினைவிற் கொள்வது அவசியம்.

பொதுவாக அடிப்படை வர்க்க உளவியல் பற்றிய ஆய்வில் நாம் இருவகைப் படைப்பாளிகளை எதிர் கொள்கிறோம். பிரக்ஞஞ் பூர்வமாக அடிப்படை

வர்க்கச் சார்பில்லாமல் அல்லது அடிப்படை வர்க்கங்களின் விடுதலைப் பற்றிய சரியான அரசியல் கண் ஜோட்டமல்லாமல் அனுதாபம் கொண்டு எழுதுகிற படைப்பாளிகள் ஒரு வகை. அடிப்படை வர்க்கத்தின் பலம், பலவினம் ஆகிய இரண்டையும் புரிந்து கொள்வதற்கு இவர்கள் பயன்படுவர். புரட்சிக்கு முந்திய ருஷ்யாவின் உஸ்பென்ஸ்கி, கரோளின் போன்ற நரோத்னிக் எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களையும், சேரி மக்களின் வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்துக் காட்டிய ஜெயகாந்தன், ஜி. நாகராஜன் போன்றோரின் எழுத்துக்களையும் இவ்வகைக்கு எடுத்துக் காட்டுகளாகக் கூறலாம். அடிப்படை வர்க்க உள்ளியலின் பலவினங்களையும் புரிந்து கொள்ளப் பயன்படுவதென்பது இவற்றின் நேர்மறையான அம்சம் என்றாலும் சில வேளைகளில் இவர்களது அரசியல் பார்வையிலுள்ள தவறுகளின் காரணமாக அடிப்படை வர்க்க உள்ளியலைப் பற்றிய இவர்களின் பார்வைகளே தவறாகி விடவும் கூடும் என்பதையும் நாம் நினைவிற் கொள்வது அவசியம்.

டானியல் போன்றவர்கள் இரண்டாம் வகையைச் சார்ந்தவர்கள். இவர்கள் பிரக்ஞ பூர்வமாக அடிப்படை வர்க்கத்தின் சார்பான படைப்பாளிகள். அடிப்படை வர்க்கத்தின் விடுதலைக்கான இயக்க பூர்வமான பணியில் வாசகனை ஈர்த்து விடும் உணர்வாவேசமிக்க எழுத்துக்களைப் படைப்பவர்கள் ஆராய் பவர்கள் இவர்களையே வரவேற்க முடியும். ஆனால் அடிப்படை வர்க்க உள்ளியலை இந்த வகைப் படைப் புக்களிலிருந்து புரிந்து கொள்வது என்கிற வரையில் இவை அடிப்படை வர்க்கத்தின் பலவினங்களைக் காட்டிலும் பலத்தையே பெரிது படுத்திக் காட்டுப் பவையாக இருக்க முடியும் என்பதையும் மனத்தில்

இருத்திக் கொள்வது அவசியம். இதன் பொருள் அடிப்படை வர்க்கத்தின் பலவீனங்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கு இவை பயன்படவே மாட்டா என்பதல்ல.

‘பஞ்சமர்’ அளவிற்கு அதற்குப் பின் வந்த டானி யலின் படைப்புக்கள் வெற்றி பெறவில்லை என்கிற ஒரு கருத்துப் பரவ்வாக வாசகர்கள் மத்தியில் நிலவு வைத்தும் நாம் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியம், டானியலின் ‘பஞ்சமரை’த் தனி யாகவும் இதர படைப்புக்களைத் தனியாகவும் வைத்து ஆராய்வதற்கான கூறுகள் உண்டு. ‘பஞ்சமர்’ ‘கோவிந்தன்’, ‘அடிமைகள்’, ‘காளல்’ (அச்சில்) ஆகிய நான்கு நாவல்களுமே உண்மையான வரலாற்றுச் சம்பவங்களின் அடிப்படையாக எழுதப்பட்ட வரலாற்றுத் தன்மை கொண்ட நாவல்களாகும். இவற்றில் பஞ்சமர் மட்டுமே பிரக்ஞா பூர்வமாக அடிப்படை வர்க்கம் இயக்க அடிப்படையில் இணைந்து சாதி இழிவுகளுக்கெதிரான சனநாயக உரிமைகளுக்காகப் போராடும் வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். காலனிய, அரைக் காலனிய ஆதிக்கங்களில் கிராமப்புறங்களின் ஒத்திசைந்த சூழல் (harmonious situation) சிதைந்து அடிப்படை வர்க்கம் சனநாயக உணர்வு பெற்று, ஆனால் இயக்க பூர்வமாக இணையாமல் தன்னெழுச்சியாக முரண்பட்ட வரலாற்றுத் துணுக்குகளை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவை ‘போராளிகள் காத்திருக்கிறார்கள்’, ‘கோவிந்தன்’, ‘அடிமைகள்’, ‘காளல்’, ஆகியவை. ‘ஷுமரங்கள்’, ‘முருங்கையிலைக் கண்சி’ ‘மையக்குறி’ போன்ற குறு நாவல்களும் பிரக்ஞா பூர்வமாக இயக்க அடிப்படையில் இணைந்து போராடிய வரலாற்றைச் சித்தரிக்காதவை என்கிற

வகையில் அவற்றைப் ‘பஞ்சம்’ ருடன் வைத்துப் பார்ப்பதைக் காட்டி ஒம் இரண்டாம் வகை நாவல் கருடன் வைத்துப் பார்ப்பதே பொருத்தமாகும்.

இரு மகத்தான் வரலாற்று மாற்றச் சகாப்தத்தில் அடிப்படை வர்க்கத்தின் புரட்சிகரமான பங்கை விவரிக்கின்றது என்கிற வகையில் டானியலின் முழு மையான கலைத்திறன் பூராவும் செயற்படும் விரிவான களமாகப் ‘பஞ்சமர்’ விளங்கிய அளவிற்கு இதர நாவல்கள் விளங்க முடியாது என்பதை நாம் இதுகாறும் கூறி வந்த கருத்துக்களின் அடிப்படையில் விளங்கிக் கொள்வது எனிது. ‘பஞ்சமரில்’ வரலாற்று மாற்ற சகாப்தமும், அடிப்படை வர்க்க இயக்கமும் ‘கதாநாயகர்களாக’ விளங்கிய அளவிற்கு அதற்குப் பின் வந்த நாவல்களில் விளங்க வில்லை என்பதே உண்மை. இத்தகைய புரட்சிகரபான வரலாற்றுச் சகாப்தத்தின் அடிப்படை வர்க்க உள்ளீயலைப் படம் பிடிக்கவும் இயலாமல், தனி மனித மன ஆழங்களைத் தோண்டுகிற வாய்ப்பும் இல்லாமற் போனதன் விளைவே “பஞ்சமரைப் போன்று அதற்குப் பின் வந்த நாவல்கள் அமையவில்லை” என்கிற குரல் என்பதை நம்மால் விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது. காலங் காலமாகப் பஞ்சம மக்கள் இழிவுக்குக்குள் ளாக்கப்பட்ட வரலாற்றையும், அடிப்படை வர்க்கம் இந்தத் தளையிலிருந்து விடுபடுவதற்காக ஏழுச்சி பெற்ற வரலாற்றையும் கலாபூர்வமாக வெளிப் படுத் தியவை என்கிற வகையில் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் டானியலுக்கான இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிற அதே வேளையில் பஞ்சமர் அளவிற்கு இதர நாவல்கள் உயர முடியாமற் போனதன் காரணத்தையும் சுட்டிக் காட்டுவது நமது கட்டையாகிறது.

இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் சாதிக் கொடுமை ஒர் காலாவதியாகி விட்ட பிரச்சினை என்கிற கருத்தை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளா விட்டாலும் சமூத்தைப் பொறுத்தமட்டில் இன்று பிரதானமாக இருக்கிற இனப் பிரச்சினையிலிருந்து விலகி நிற்க முயல்வதன் விளைவாகவே டானியல் இப்படி வரலாற்றுப் பழமையில் தலை புதைக்க நேர்கிறது என்பதையும் இங்கு சுட்டிக்காட்ட வேண்டியதாகிறது. வாழ்கிற காலத்தின் வரலாற்றுப் பிரச்சினைகளை விட்டொதுங்கும் யாருக்கும் இது தனிர்க்க இயலாத்தே.

அப்படியானால் டானியலின் நாவல்கள் காலாவதி யாகி விட்டன, அவர் சாதிப் பிரச்சினையை விட்டு வெளியே வர வேண்டும் என நாமும் கூறுகிறோமா? இல்லை. இல்லவே இல்லை. இத்தகைய குரலை இதுவரை ஒவித்து வந்தவர்கள் ஆனும் வர்க்கத்தி னரும் புதிய சன்நாயகப் புரட்சியின் ஓரங்கமாக சாதி இழிவுகளுக்கெதிரான சன்நாயகப் போராட்டங்களைக் காணத் தவறிய திரிபுவாதிகளுமேயாவர். எனவே இத்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இத்தகைய குரலை நாமும் எழுப்புவதென்பது சாராம்சத்தில் ஆனும் வர்க்கத்தினருக்கும் திரிபுவாதிகளுக்கும் சாதகமா கவே அமையும். மாறாக பிளக்கானவு, உஸ்பென்ஸ்கி யைப் பற்றிச் சொன்னது போல (அதே நூல், பக.43) தேசிய இனப்பிரச்சினை முற்றிவிட்ட இச்சூழலிலும் காலாவதியாகி விடாத சாதிப் பிரச்சினைகளை விட்டு விட்டு வெளியே வாருங்கள் என டானியல் போன்றோரை வற்புறுத்துவதென்பது கேளிக்குடியது ஆகும். அதே சமயத்தில் தேசிய இனப்பிரச்சினையை முற்றாகப் பார்க்க மறுப்பதன் தவறான விளைவு கனுக்குக் கண்ணே முடிக்கொள்ளவும் முடியாது.

எனவே இத்தகைய ஒரு பார்வை கொண்டிருப்பதன் விளைவாக டானியலின் மகத்தான கலைத்திறன் எவ்வாறு பழுதுபட்டுப் போகிறது என்பதை அவரது படைப்புக்களின் வாயிலாகத் தர்க்க பூர்வமாகச் சுட்டிக் காட்டுவதே அடிப்படை வர்க்கத்தின் சார்புள்ள, புதிய சன்நாயகப் புரட்சியில் ஆர்வமுள்ள விமர்சகர்களின் கடமையாகிறது.

எனினும் இங்கு நமது நோக்கம் அதுவல்ல என்பதால் டானியலின் நாவல்களுக்காடாக வெளிப்படும் அடிப்படை வர்க்க உள்ளியலம்சங்களுக்குச் செல்வோம்.

○

அடிப்படை வர்க்கத்திடம் மூட நம்பிக்கை முகுந் திருக்கலாம்; பொதுவான அறிவு மட்டம் தாழ்ந் திருக்கலாம்; தர்க்க பூர்வமாக விவாதிக்கும் திறமை இல்லாதிருக்கலாம். ஆனால் தங்களைப் பாதிக்கிற சமூகப் பிரச்சினைகளைப் பற்றிய நடைமுறை அறிவில் ஆனும் வர்க்கத்தைக் காட்டிலும் அடிப்படை வர்க்கம் சிறந்திருப்பது கண்கூடு. விஞ்ஞானப்பார்வை இல்லாமலேயே விஞ்ஞான அறிவு போதிக்கப்படுகிற நமது கல்வி நிறுவனங்களில் பட்டம் பதவி பெற்ற அறிவியலாளர்கள் தத்தம் துறைகளில் வியக்கத் தக்க சாதனைகளைப் புரிந்திருந்தாலும் சமூகப் பிரச்சினைகளில் முட்டாள் தனமாகவும், பிறபோக்குத் தனமாகவும் கருத்துக்கள் உதிர்ப்பதை அனுபவ பூர்வமாகக் காண்கிறோம். இப்படிப்பட்ட எடுத்துக்காட்டுகளை நாம் வரலாறு பூராவும் காணலாம். இல்லாத தத்துவ வித்தாரங்களையெல்லாம் பேசிய அரிஸ்டாட்டில் கிரேக்க அடிமை முறையை ஆதர்க்க வில்லையா? அரிஸ்டாட்டிலின் தத்துவ அறிவு

வீச்சின் அருகேகூட நெருங்கி யலாத் ஸ்பார்ட்டகஸ் அடிமை முறையை எதிர்த்துக் கலகம் புரிந்தானென்றால் அது அவனைப் பாதித்த பிரச்சினை என்பதால் தான்.

வண்டனில் படித்துப் பணிபுரிந்த திறமைசாலிகளான அப்புக்காத்தர்களும் (பஞ்சமர்), அரசாங்கத்தில் பெரிய பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற சண்முகம் பிள்ளைகளும் (கோவிந்தன்) தங்கள் கிராமத்திற்குத் திரும்பி வந்து அடிப்படை வர்க்கத்தை ஏமாற்றிச் சுரண்ட முயலும் போது யடு கேவலமாகத் தொல்வி யுறுகின்றனர். அவர்களின் கூர்த்த மதியில் உருவான திட்டங்கள் எல்லாம் மாறிவரும் சமூகச் சூழின் விளைபொருளாகிய உரிமை வேட்கையுடன் கூடிய வர்க்க ஒற்றுமை முன் நொறுங்கிப் போவதைப் பார்த்து அவர்கள் நிலை குலைந்து போகின்றனர். பொதுவாகவே அடிப்படை வர்க்கத்திற்கு ஆளும் வர்க்கத்திடம் விசுவாசத்தை மீறிய ஜயமொன்று எப்போதுமே நிலவி வரும். காலங்காலமாக இவர்கள் தங்களின் ரத்தச் சொட்டுக்களை உறிஞ்சிப் பெருத்தவர்கள் என்கிற உணர்வினடியாக உருவாகுகிற ஜயப்பாடு இது. ஆதிக்க சக்திகள் தங்களிடம் நேரடித் தொடர்புடைய பிரச்சினைகள் குறித்து எதைப் பேசினாலும் அது அவர்களுக்குச் சாதகமாகவும் தங்களுக்கு எதிர்ப்பாகவுந்தான் இருக்கும் என்கிற நியாயமான சந்தேக உணர்வு அடிப்படை வர்க்கத்திற்கு எப்போதும் உண்டு. டால்ஸ்டாயின் பிரபுத்துவக் கதாநாயகனாகிய நெற்றுதல் தனது புத்துயிர்ப்பு நடவடிக்கைகளின் ஓரங்கமாக தனது பண்ணை நிலங்களை எல்லா விவசாயிகளுக்கும் பிரித்துக் கொடுக்கும் திட்டத்தை அவர்கள் முன் வைக்கும் போதும், டானியலின் சண்முகம் பிள்ளை,

அப்புக்காத்தர் போன்றோர் வஞ்சகமாக அடிப்படை வர்க்கத்தைக் கூட்டிப் பேசும் போதும் அவர்கள் இப்படித்தான் ஜயமுறுகின்றனர். உடனடியாக முடிவு சொல்லாமல் யோசித்துச் சொல்வதாகவும் சொல்கின்றனர். யோசித்துச் சொல்லும் போது சரியான முடிவுகளையே சொல்லவும் செய்கின்றனர்.

இத்தகைய ஜயம் மட்டுமன்றி இடையறாத ஒரு வெறுப்பையும் அடிப்படை வர்க்கம் ஆனாம் வர்க்கத் திடம் கொண்டுள்ளது. மேலோட்டமாக வெளிப்படும் அடிமைத்தனத்திற்கும் விசவாசத்திற்கும் அடியில் ஊடாடும் இந்த வெறுப்பு வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போது வெளிப்பட்டு விடுகிறது.

தங்களது இயல்பான திறமையின் அடிப்படையில் மாந்திரீகத்திற்கோ, வைத்தியத்திற்கோ ஆதிக்க வர்க்கம் தன்னிடம் வரும்போது எடுத்தெறிந்து பேசிப் போவிப் பழி தீர்த்துக் கொள்ளும் கழித்தான் (அடிமைகள், பக்-82), ஆட்டிறைச்சிப் பரியாரி (அடிமைகள், பக்-59) போன்றோர் இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டுக்கள். நிலப் பிரடுத்துவத்திற்குச் சேவை செய்த பல்வேறு கிராமத் தொழிற் பிரிவுகளிலும் தொழிற் திறமையின் அடிப்படையில் ஆதிக்க வர்க்கம் சார்ந்து நிற்க வேண்டிய கொல்லர், தச்சர் போன்ற கைவினானார்களைக் காட்டிலும், தொழிற் திறமையின் அடிப்படையில்லாத தொண்டுழியங்களைச் செய்து வந்த தொழிற் பிரிவுகள் இழிந்த சரதிகளாக மாறிய அடிப்படையும் நமக்கு விளங்குகின்றது.

தனது ஆயுள் முழுமையையுமே அடிப்படை வர்க்கத் தின் இழிவுகளைப் போக்குவதற்காக அர்ப்பணி த்துக்

கொண்ட டானியலிடமே இந்தப் பழி தீர்க்கும் போக்கு-ஊடாடி இருப்பதையும் நம்மால் அவதானிக்க முடிகிறது. ஆனால் வர்க்கத்தின் பாலியல் ஊழல் களைப் பச்சையாகப் படம் பிடித்துக் காட்டும் போதும் பால்குடி சண்முகம் பின்னையின் சடலம் அழுகிச் சிறைவதை நிதானமாக விவரிக்கும் போதும் இந்தப் பழி தீர்க்கும் போக்கை நாம் காண்கிறோம்.

தங்களைப் பாதிக்கிற சமூகப் பிரச்சினைகளைக் கூர்மையாகக் கண்டு அடிப்படை வர்க்கம் வர்க்க உணர்வு பெறுவதற்குத் தடையாக இருக்கிற அம்சங்கள் இரண்டு. முழுமையான பண்ணையைட்டிமை முறையில் பண்ணையைட்டிமைகள் தாங்கள் தங்களின் குறைந்த பட்சத் தேவைகளின் சொந்தக்காரர்கள் (owners of means of subsistence) என்கிற ஒரு உரிமை உணர்வைப் பெறுகிறார்கள். இத்தோடு நிலப் பிரபுத்துவப் பண்பாட்டு அடக்கு முறையும் இணையும் போது கிராமங்களில் முரண்பாடுகள் வெளிக் கிளம்பாத ஒரு ஒத்திசைந்த சூழல் (harmonious situation) நிலவுகின்றது. ஆனால் காலனிய / அரைக்காலனிய ஆதிக்கங்களால் நிலப்பிரபுத்துவமும் முழுமையாகச் சிறையாமல் கூவி அடிப்படையில் வேலை என்கிற நிலையும் உருவாவதன் விளைவாகக் குறைந்த பட்சத் தேவையின் சொந்தக்காரர்கள் என்கிற உணர்வும் சிறைத்து போகிற ஒரு அரைநிலப் பிரபுத்துவச் சமூதாயத்தில் உரிமை வேட்கையும் அதனாடியாக உருவாகிற முரண்பாடுகளும் மேற்கிளம்புகளின்றன. எனினும் நிலப் பிரபுக்களின் வீடுகளில் தொண்டுழியம் செய்வோருக்கு இந்த உரிமை உணர்வு ஏற்படுவதில் தாமதம் ஏற்படுகிறது. இன்றும் கூடக் குறைந்த பட்சத் தேவைகளின் சொந்தக்காரர்கள் என்கிற உணர்வு எஞ்சியிருப்பதும்

இதற்கோர் காரணமாகும். மேலும் மாறி வரும் குழலுக்கேற்ப ஆனாம் வர்க்கம் தனது போக்கில் சனநாயகத் தன்மை காட்டுவதாகச் செய்யும் பாவ்வாக்களும் கட்டாடியை விறாந்தையில் அமரச் செய்து பேணியில் காப்பி வழங்குவது போன்றவை தொண்டுமீயம் செய்வோரின் கண்ணை மறைக்கப் பயன்படுகின்றன. மகள் ந் திருமணப் பிரச்சினையில் சிறைக்குட்டியின் ஆலோசனையைக் கேட்கும் போதும் (பஞ்சமர், பக்-135) ‘எங்கடை பள்ளனுக்கு இல்லாத உரிமையா’ என இச்சகம் பேசும் போதும் (கோவிந்தன், பக்-22) நயினார் தொழனாக ‘நடத்தும் போதும்’ (கோவிந்தன், பக்-22) தொண்டுமீயம் செய்வோரின் கண்கள் முழுமையாகத் திரையிட்டுத்தான் போய் விடுகின்றன. ஆம்! விசுவாசம் வர்க்க உணர்வை மழுங்கடித்துத்தான் விடுகிறது. ஆனால் அதே தருணத்தில் இத்தகையத் தொண்டுமீயத்திற்கு ஆட்படாத அவர்களின் வீட்டுப் பெண்களிடம் இதைப்போன்ற கண்மூடித்தனமான விசுவாசம் இருப்பதில்லை. இயல்பான வர்க்கக் கூர்மையுடன் ஆதிக்க கூத்திகளின் ஏமரற்றத்தைக் கண்டு பிடித்து விடுகின்றவர் [(‘கோவிந்தனில்’ வரும் இத்தினி (பக்-37) பெரிய கறுப்பி பக்-45) ‘அடிமை’ களில் வரும் கறுத்தான் மனைவி (பக்-222)].

ஆனால் இத்தகைய தொண்டுமீய விசுவாசம் வர்க்க உணர்வை மறைப்பதென்பது இயக்க ரீதியான பிரக்ஞை பூர்வமான செயற்பாடுகள் உருவரகும் வரைதான். பிரக்ஞை பூர்வமான செயற்பாடுகள் உருவாகும் போது மத்திய தரவர்க்கத்தைக் காட்டி வரும் அடிப்படை வர்க்கம் ‘பஞ்சமரின்’ சின்னாச்சியைப் போல எளிதாக இந்த விசுவாசத் திரையை விலக்கி விட்டு வெளியே வந்து விடுகிறது.

வர்க்க உணர்வு பெறுவதைத் தடுக்கிற இன்னொரு அம்சம் உதிரி வர்க்கத் தனமாகும் (lumpenism). இந்த உதிரித்தனம், விவசாயச் சமூகத்திலிருந்து விலகி நகர்ப்புறங்களுக்கு வந்து ரிக்ஷா ஒட்டுநர் போன்ற உதிரித் தொழிலாளிகளாகும் போது மிகு கிண்றது. முதலாளியம் வளர்ச்சியடைந்த ஒரு சமூகச் சூழலில் கிராமப் புறங்களிலிருந்து இடம் பெயர்ந்து நகர்ப்புறத்திற்கு வருகிற அடிப்படை வர்க்கம் தொழிற்சாலைகளில் வேலை வாய்ப்புப் பெற்று தொழிலாளி வர்க்கமாக மாறும். இதனால் தொழிலாளியின் வர்க்க உணர்வு பெற்று கிராமப்புற அடிப்படை வர்க்கமாக இருந்த போதைக் காட்டிலும் ஒருபடி முன்னேற்றமான வர்க்கப் பிரக்ஞையை அடையும். ஆனால் ஒரு காலனிய அரைநிலப் பிரபுத்துவ அல்லது அரைக்காலனிய அரை நிலப் பிரபுத்துவச் சமூகச் சூழலில் தொழில் வளர்ச்சி இல்லாமையின் காரணமாக இடம் பெயரும் அடிப்படை வர்க்கம் தொழில் வாய்ப்புப் பெறுவதில்லை. உதிரித் தொழிலாளிகளாக மாறுகிற வாய்ப்புக்களே மிகுந்துள்ளன. இங்கே ஆளுமை கொள்ளும் அரைக்காலனிய-அரை நிலப் பிரபுத்துவச் சீரழிவுக் கலாச்சார ஒடுக்கு முறை அவர்களது அடிப்படை வர்க்கப் பிரக்ஞையை மேலும் சிதைக்கிறது.

இத்தகைய உதிரிப் பொறுக்கிப் பிரக்ஞை நகர்ப்புறங்களில் சினிமா ரசிகர் மன்ற நடவடிக்கைகள் (பஞ்சமர், பக்- 259), போலிப் பாரானுமன்ற அரசியல் நடவடிக்கைகள், சிறு குற்றங்கள் (மையக்குறி) போன்ற நடவடிக்கைகளில் வெளிப்படுகின்றன. கிராமப்புறங்களில் இது நிலப் பிரபுத்துவத்தின் அடியாள் சேவகங்களில் வெளிப்படுகின்றது. நிலப் பிரபுத்துவத்தின் ‘தொழர்கள்’ என்கிற போலிப்

பெருமையும், அவர்களது லீலா விநோதங்களின் மிச்ச சொச்சங்களை அனுபவிக்கும் வாய்ப்பும் பெரி தாய்ப் போவதன்-விளைவாக தாங்கள் சார்ந் திருக்கும் வர்க்கப் பிரக்ஞெயை இழக்கிறார்கள். இன்னும் சொல்லப் போனால் தக்களது வர்க்கத் தையே ஒடுக்கும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடு கின்றனர். இதனை நிலப் பிரபுத்துவத்தின் வீருப் பத்திற்கிணங்கச் சில நேரங்களிலும் (பஞ்சமர்பக்-236), குட்டி ஆதிக்க நடவடிக்கைகளின் ஓரங்க மாகச் சில நேரங்களிலும் (அடிமைகள், பக்-230) நிறைவேற்றுகின்றனர். நயினாரின் “தோழனாக” இருப்பதின் மூலம் நயினாருக்குக் கிடைக்கும் பிரபுத்துவ மரியாதையின் எச்ச சொச்சங்களைப் பொறுக்கிக் கொள்ளும் வாய்ப்பிலும் போலிப் பெருமையிலும் (மையக் குறியில் வரும் பண்டாரி) இவர்கள் திருப்தியடைவதுண்டு. இத்தகைய ஒரு லூப்பன் கலாச்சாரத்தை இன்றைய ஆனும் வர்க்கம் அரைக்காலனிய-அரை நிலப் பிரபுத்துவக் கலாச்சார நடவடிக்கையின் ஓரங்கமாக அடிப்படை வர்க்கத்தின் மத்தியில் திட்டமிட்டுப் பரப்பி வருவதையும் நாம் கவனத்தில் எடுத்துப் பரீசிலித்தல் தகும்.

உதிரித் தளத்தின் விளைவாக அடிப்படை வர்க்கத் தைச்சேர்ந்த ஓரிருவர் வர்க்கந் துரோகம் மூத்தலை ஆதிக்க வர்க்கம் தனக்குச் சாதகமாக டட்டுமே பயன்படுத்திக் கொள்கிறது. விசுவாச ஊழியம் செய்யும் அடிமை “அத்து மீறி” உரிமை கோரும் போது இரக்கமேயில்லாமல். உரிமைகளை மறுக்கிறது (மையக்குறி அத்-7, கோவிந்தன், பக்-58). ஆரண்யன் சால்வையையும், ஆயிரத்து எழுநூத்தி மூன்று வேட்டியையும் ஆதிக்க வர்க்கந்தான் அணிய

முடியும். எவ்வளவுதான் விசாவசமாக இருந்தாலும் அடிப்படை வர்க்கம் இவற்றை அணியலாமா?

ஆனால் வர்க்கச் சூழலிருந்து விலகிச் செல்லாத போது உதிரித் தன்மை அவ்வளவு எளிதாகத் தோன்றி விடுவதில்லை. இயக்க ரீதியாக அடிப்படை வர்க்கம் திரஞ்சுப்போது அடிமை விசாவசம் நீடித்து நிற்பதில்லை (பஞ்சமர்-சின்னாச்சி; கோவிந்தன் - நன்னியன்). இயக்க ரீதியான வழி காட்டவில் திரளாத போதுங்கூட இயல்பான உழைப்பு ஒழுங்கமைப்பின் மூலம் உருவான வாழ்க்கை முறையின் விளைவாக அடிப்படை வர்க்கத்தின் ஒரு உறுப்பினர் தாக்கப்படும்போது இயல்பாகவே “ஒருவருக்குள்ளது எல்லோருக்கும்” என்கிற வர்க்க உணர்வோடு அனைவரும் திரண்டெழுவதையும் ('அடிமைகள்' பக். 197, 209, 244;) 'கானல்' (அச்சில்) காண்கிறோம்.

ஒன்றுபட்ட நடவடிக்கைக்காக உணர்வு பூர்வமாகத் திரண்டெழுந்த பின்பு மிக எளிதாக அடிப்படை வர்க்கம் அச்சத்தை வென்றுவிடுகின்றது. ஆனால் வர்க்கத்தைக் காட்டிலும் அடிப்படை வர்க்கத்திற்கு மரண பயம் குறைவாக இருக்கும் என்பர். தியாகம் செய்வதற்கும், உயிரை இழப்பதற்கும், காவல் துறையின் கொடுமைகளை எதிர் கொள்வதற்கும் அடிப்படை வர்க்கம் அஞ்சுவதில்லை ('பஞ்சமர்', பக். 71, 90, 105, 206, 296,) தேவையானபோது வர்க்க எதிரியையும் துரோகியையும் அழித்தொழிப்பதற்கு (கோவிந்தன்-பக்.120) தயக்கம் காட்டுவதில்லை. வர்க்க எதிரியை அழித்தொழிப்பதென்பதை ஒரு அகிம்சை அல்லது ஒழுக்கப் பிரச்சனை

யாகக் கருதி அடிப்படை வர்க்கத்திடம் நீதி போதம் செய்வதில் பயனில்லை. புரட்சியின் மூலமாகவே அடிப்படை வர்க்கத்தின் பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்படும் என்பதில் ஜயமில்லை. தேவையற்ற தியாகம் அழித் தொழிப்பு ஆகியவற்றைப் புரட்சிகர ஒழுக்கவியல் (Revolutionary Ethics) வலியுறுத்துவதில்லை. ஆனால் அதே தருணத்தில் அழித்தொழிப்பு என்பது அடிப்படை வர்க்கத்தைப் பொறுத்த மட்டில் போர்த் தந்திரம், நடை முறைத் தந்திரம், செயல் திட்டங்களில் முன்னுரிமை அளித்தல் ஆகியவை தொடர்பான பிரச்சினைதானேயொழிய அது ஓர் ஒழுக்கப் பிரச்சினை அல்ல.

“உவை தங்குருக்கை வெட்டுப்பட்டு குத்துப் பட்டு அழியோனும் கிட்டுண்ணு? என்ற இந்த அறுபத்தாறு வயசுக்குள்ள எத்தினையைக் கண்டிருக்கிறன். நீயும் உன்ற வயதுக்க எத்தனையைக் கண்டிருப்பன்! என் கனக்க, அண்டைக்கு கூட்டத்தில் வைச்சு தோழர் குமாரவேலுப் பொடியனைச் சுட்டுக் கொல் லப் பாக்கெக்க சின்னச் சப்ளைநிச்சக்கு ரத்தம் துடிச்சுருக்குமென்டு நினைக்கிறீரோ? வேலுப் பிள்ளை சமக்காறனுக்கு தோழரைப் பேரன் எண்டு தெரியாதுதான்; எண்டாலும் ஒரு மனுச உயிரை வதைக்கிறமென்டு சின்ன ஏக்கமாவது வந்திருக்குமென்டே கிட்டுணு நினைக்கிறீர்? உங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து கொடியாமத்தானைக் கொண்டு வந்து வடவியுக்கை காவல் இருத்தி ஈடுவிச்சினம் எண்டு றதை மறுக்கிறீரோ? ... எட தமிழன்ர குலக் கடவுள் கந்தப் பெருமானுக்கு

முன்னாலை வைச்சு கந்தப் பெருமான், வள்ளி தெய்வானையோடு பூங்காவன ததி லை இருக்கீக்க கற்கண்டனையெல்லே அடிச்சுக்கொண்டவங்கள்! அப்ப மனுசனுக்குப் பயப் பிடாட்டாலும் தாங்கள் நம்புற கடவுளுக்கு முன்னாலை செய்யிறமென்டு கூச்சப்பட்ட வங்களே உவங்கள்? எத்தினை இல்லாத பொல்லாத சனங்களை உவங்களும் உவங்களோட ஆக்களும் ஆடாக்கட்டி தோலா உரிச்சிருப்பாங்கள். உவங்களுக்காக நீர் சரி விழை பாக்கிறீர் என்ன?

என ஜயாண்னர் பட்டியலிட்டுக் காட்டுவது ('பஞ்சமர்,' பக், 196, 197,) கிட்டுணுவுக்கு மட்டும் பதிலாக அமையவில்லை. ஆதிக்க வர்க்கத்தின் அசிங்கங்களை அம்பலப்படுத்துவதையே குறிக்கொளாகக் கொண்டிருக்கிறது எனவும் ஒரும் வர்க்கத் திற்கு எதிரான வன்முறைக்கு டானியல் வித்திடு கிறார் எனவும் புலம்புவோருக்குச் சொல்லப்படும் பதில்தான்.

மனித வரலாற்றில் முதன் முதலாக சமூக உழைப்புப் பிரிவினைகளும் வர்க்கங்களும் அதன் விளைவான அரசும் தோன்றியபோது ஆதிக்க வர்க்கம் பெரும் பாலான மக்களிடமிருந்து பறிக்கும் அடிப்படை உரிமைகளில் முதன்மையானது ஆயுதந் தாங்கும் உரிமை என்பர Ernest Mandel, The Marxist Theory of State, Newyark, 1971) இறுதி ஆய்வில் அரசு என்பது ஆயுதந் தாங்கிய மனி தர் களின் ஒரி அமைப்பே என்பார் பேராசான் ஏங்கள்ஸ், ஆயுதம் தாங்கும் உரிமை பறிபோவதோடு அடிப்படை

வர்க்கம் உரிமைகளை இழக்கத் தொடங்குகிறது. அடிப்படை வர்க்கம் என்று ஆயுதந் தாங்கத் தொடங்குகின்றதோ அன்றே அதன் இழிவுகள் குறையவும் தொடங்கும் வெள்ளைக்காரன் தனது தேவைகளுக்காக காலனி நாடுகளில் ராணுவத்திற்கு ஆளைடுத்த போது, அடிப்படை வர்க்கம் அதிகம் ராணுவத்தில் பங்கு பெற்று ஆயுதத்தோடு ஊருக்குள் உலாவுவதையும் அதன் விளைவாகச் சாதி இழிவுகள் தகர்வதையும் ‘அடிமைகளில்’ காண்கிறோம் (பக்-250).

சாதி இழிவுகள் என்பது ஓர் சமூகப் பிரச்சினை (Social question). அதன் சமூக வேர்களைக் கண் பறிந்து போக்குவதொன்றே சாதி இழிவுகளைப் போக்கும் வழியாக இருக்க முடியும். மாறாக காந்தி போன்றவர்கள் கருதியதைப் போல ஓர் ஒழுக்கப் பிரச்சினை அல்ல (Moral question). ஆதிக்க வர்க்கத் தின் ஆன்மிக மேன்மை மூலமாகச் சாதி இழிவுகளைப் போக்கி விட முடியாது.

நாகரீகமான வாழ்க்கை முறையும், பெருந்தன்மையும், வள்ளன்மையும் காட்டுகிற வாய்ப்பு வசதி திகளைப் பெற்றிருக்கும் ஆதிக்க வர்க்கத்தைக் காட்டி வரும் அடிப்படை வர்க்கத்தின் வாழ்க்கை முறையும், பண்புகளும், வெளிப்பாடுகளும் சற்றே ‘நாகரிக’ மற்றதாகவும் கரடு முரடானதாகவும் இருப்பது இயற்கையே. ஆனால் இத்தகைய கரடு முரடான வாழ்க்கை முறை, வெளிப்பாடுகளுக்குப் பின்னே உண்மையான மனித நேயம் ஊடாடுவதைச் சற்றுக் கூர்மையாகக் கவனித்தால் விளங்கும். ஆனால் எதையும் ஆழமாகக்கவனித்து, சிந்தனையைச் செலவு செய்து விஷயங்களைப் புரிந்து கொள்ளும் மனிதத் திறன் இன்று திட்டமிட்டு மழுங்கடிக்கப்பட்டு

வருவதன் விளைவாக எளிதில் மேலோட்டமாகத் தெரிகிற ஆனால் வர்க்கப் பெருந்தன்மையை வியந்து பேசுதலும், போர்ட்டர்கள், டிரைவர்கள், செருப்புத் தொழிலாளிகள் போன்றவர்களை ஏமாற்றுக்காரர்களாக உணர்வதும், இப்படி இருப்பதால் தான் இவர்களது வாழ்க்கை முறை இவ்வளவு அவலமாக அமைந்து விடுகிறது என எளிதில் தீர்ப்பு வழங்கப் படுவதும் வழக்கமாகி விட்டது. அதாவது வினைவு காரணமாகவும், காரணம் வினைவாகவும் மயங்கிப் புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது.

சமூகப் பிரச்சினைகளில் ஒருவரின் கண்ணோட்டமும் செயற்பாடுகளும் எப்படி இருக்கின்றன என்பதைக் கொண்டே ஒருவரின் மனித நேயத்தையும், பண்பாட்டையும் வர்க்க குணாம்சத்தையும் விளங்கிக் கொள்ள முடியும். நாயைக் கட்டிப் போடுகிற பிரச்சினையிலிருந்து (கோவிந்தன், பக்-197), செத்துப்போன ஒரு பெண்ணின் தற்கொலை பற்றிய காரணத்தை அனுகுவது வரை (கோவிந்தன், பக்-104) அடிப்படை வர்க்கத்திற்கும் ஆனால் வர்க்கத்திற்குமிடையோன பார்வை வேறுபாடு குறிப்பிடத் தக்கது. பாலியல் உறவு, கணவன் மனைவி உறவு ஆகியவற்றைக் கொச்சையாகக் காணாமல் இயல்பான மனிதாய உறவுகளின் ஒரம்சமாக அனுகும் நோக்கும் போக்குங்கூட ஆதிக்க வர்க்கத்தைக்காட்டிலும் அடிப்படை வர்க்கத்திடமே மிகுந்திருக்கும் ('கானல்', அத்-28).

உயர் சாதியினராக இருந்தாலும் உடலுழைப்பை நம்பிச் சீவிக்கிறவர்களிடம் சாதியை மீறிய வர்க்க உணர்வு எழுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் அதிகம். "எனக்கென்ன பெரிய காணி, பூமி, தோட்டம், துரவு இருக்கோ? நானும் உங்களைப் போலத்தான்; இந்த

விட்டையும் அந்தக் காணித் துண்டையும் விட மாற்க கட்ட ஒன்றுமில்லாதவன். நானும் இந்த மம்பட்டியை நம்பித்தான் பிள்ளை குட்டியோடை இருக்கிறேன்” என்று கூறி (‘கானல்’, அத்-14) தனது சாதியையும் விரோதித்துக் கொண்டு எவ்விசை சாதியினருடன் வர்க்க ரீதியாக இணைந்து நிற்கும் பூக்கண்டர் போன்றோர் டானியலில் அழுர்வந்தானென்றாலும் வர்க்க அடிப்படையில் ஒன்றினைந்தோரிடையே சாதியை மீறிய வர்க்கப் பிரக்ஞங்கையை ஊட்டுவது எனிது என்கிற அடிப்படை வர்க்க உளவியலை அவர்கள் மத்தியில் பணியாற்றுவோர் மறந்து விடலாகாது. பல தருணங்களில் டானியல் இதை மறந்து விடவில்லையாயினும் சில தருணங்களில் மறந்து விடுவதாகவே தெரிகிறது. “முருங்கையிலைக் கஞ்சி” (தினகரன் வார மஞ்சரி யில் 4-3-84 முதல் தொடராக வெளிவந்த குறுநாவல்) யில் வரும் ஆறுமுகத்தார் இதற்கோர் எடுத்துக்காட்டு. ஆறுமுகத்தார் ஒரு புகையிலை விவசாயி; கடும் உழைப்பாளி; மனைவி வள்ளிப் பிள்ளையும் அவரும் மம்பட்டியை நம்பி வாழும் சிறு விவசாயிகள் தான். ஓர் அரை நிலப் பிரபுத்துவச் சமூகத்துச் சிறு விவசாயிகளின் அளைத்துச் சிரமங்களின் மத்தியில் தனது மகனைப் படிக்க வைத்து ஒரு வேலையும் வாங்கிய குடும்பம் தங்களது மகத்தான நம்பிக்கையாகத் திகழ்ந்த ‘மூத்தவன்’ ஒரு சிங்களப் பெட்டையைத் திருமணம் செய்து கொள்ள முடிவு எடுத்த விட்டதை அறிந்து “சிங்களத்தி எண்டாலும் லட்சமிகரமான பெட்டை” என (அத்-8) அந்த விவசாயக் குடும்பம் அதனை எளிதில் ஏற்றுக் கொள் வதையும், பெருந்தேச இனவெறிக்கு அந்தப் பெண் பலியாகும் போது அவளது படத்தை வைத்து வணங்குவதையும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

மணமுடிக்க இருந்தவள் கொலை செய்யப்பட்டதால் மனம் பாதித்துத் திரிந்த மகன், சில மாதங்களுக்குப் பின் ஒரு தாழ்ந்த சாதிப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டதை அறிந்த அதே விவசாயக் குடும்பம் கொதிப்பதும் முருங்கையிலைக் கஞ்சி வடித்து மகனை முழுகித் தொலைப்பதும் முரண் பாடாக அமைகிறது. அதிலும் பூக்கண்டரோடு ஒப்பிடும் போது இந்த முரண்பாடு துல்லியப்படுகிறது. மனைவியாகவிருந்தவளை இழந்து பைத்தியமாகத் திரிந்த மகனின் நிலை கண்டு நித்தமும் வேதனைப் பட்ட ஆறுமுகத்தாரின் பாத்திர உருவாக்கம் இறுதி யில் மகன் தாழ்ந்த சாதிப்பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொள்வதையறிந்து தாண்டிக் குதிக்கும் போது சிதைகிறது. தேசிய இன உணர்வுக்கும் மேலாகச் சாதியுணர்வு மிகுந்துள்ளது என்கிற கருத்தை வலியுறுத்தும் முயற்சியில் இது நிகழ்ந்து விடுகிறது. சிங்களப் பெட்டையை மனைந்து கொள்ள மகன் முடிவெடுக்கும் போது உடனடியாக ஆறுமுகத் தார் கொதித்தாலும் விரைவில் அடங்கிப் போய் விடுகிறார். சிறு விவசாய வர்க்கத்திடம் எதிர் பார்க்கக் கூடியதுதான் இது. தாழ்ந்த சாதிப் பெண் ஆடனுள்ள தொடர்பை அறிய வரும் போது உடனடியாக வெளிப்படும் மனதிலை மட்டுமே கதையில் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஒரு வேளை கதை தொடர்ந்திருந்தால் ஆறுமுகத்தாரின் மன மாற்றத்தைத் தரிசித்திருப்போமோ? (1984)

கட்டுரைக்கு பயன்பட்ட கே. டானியலின்
படைப்புக்கள்.

1. போராளிகள் காத்திருக்கிறார்கள்,
வீரகேசரி வெளியீடு.
2. பஞ்சமர், பிரகாஷ் வெளியீடு 1982.
3. கோவிந்தன், கார்க்கி நூலகம் 1982.
4. அடிமைகள், தொழிலை வெளியீடு 1984.
5. பூமரங்கள் (குறுநாவல்) 1984.
6. முருங்கையிலைக் கஞ்சி,
(தினகரன் வார மஞ்சரியில் 4-3 84 முதல்
தொடராக வெளிவந்த குறுநாவல்).
7. மையக்குறி,
('ஈழ நாடு' பத்திரிகையில் 1984 ல் தொடராக
வெளிவந்த குறுநாவல்).
8. காணல் (அச்சில்).

பாரதி - புரிந்து கொள்ள வேண்டிய ஒரு புதிய அம்சம்

மகாகவி பாரதியின் கவிதை ஆக்கங்கள் அனைத்தையும் ஒட்டு மொத்தமாக கணக் கிலெட்டுத்துக் கொண்டு பார்க்கும் போது இயற்கை பற்றிய அவரது படைப்புக்கள் குறைவாகவே உள்ளன. செல்லி, கீட்ஸ், பாரதிதாசன் போன்ற கவிஞர்களுடன் ஒப்பிடும் போது இது தெளிவாகும். மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் போது இத் கருத்து முரண்பாடு உடையதாகத் தோன்றலாம்.

பாரதியின் வசன கவிதைகள் எல்லாம் இயற்கையைப் போற்றித்தானே உள்ளன! சந்திரிகை, ஸார்ய தரி சனம், வெண்ணிலா, மாஸல வருணனை (பாஞ்சாலி சபதம்) போன்ற பாடல்கள் இயற்கை வருணனை தானே! “காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி, நீள் கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்” என்பதைக் காட்டிலுமா இயற்கையைப் போற்றிவிட முடியும்-என்பன போன்ற கேள்விகள் எழுலாம்.

சந்திரிகை, வெண்ணிலா, மாஸல வருணனை போன்றவையெல்லாம் இயற்கை வருணனை, இயற்கை வியப்புப் பாடல்கள்தாம். பாரதியின் மகத் தான் கவித்திறனை மனதிற் கொண்டு பார்க்கும் போது இவை அவரது கவிதா ஆளுமைக்குச் சான்று கூறத் தக்கனவாய் இல்லை. இரண்டாம் பட்சமான வைகளாகவே தேறுகின்றன.

வசன கவிதைகளிலும் சரி, அவரது இதர கவிதைப் படைப்புக்களிடையே ஒளிரும் அக்னி, மழை, குரியன், வாயு போன்ற இயற்கை வடிவங்கள் பற்றிய கவிதைக் கீற்றுக்களிலும் சரி அவை வெறும் இயற்கை வருணனைகளாக இல்லை. இயற்கையை மனிதனின் நீட்சியாகக் கண்டு ஒன்றிக்கும் போக்கு இல்லை. ஷல்லி, கீட்ஸி, போன்ற இயற்கைக் கவிஞர்கள் இயற்கையை அணுகுதற்கும் இதற்கும் வேறுபாடுகள் உண்டு. அவ்வளவு ஏன், பாரதிதாசனின் அழகின் சிரிப்பிற்கும் இவற்றிற்கும் ஒட்டு, உறவு எதும் உண்டா? தன்னை அழித்துக்கொண்டு இயற்கை மயமாகித் துயர்களை யும் பிரபஞ்ச விநோதங்களாக இயற்கை, பாரதிக்குத் தென்படவில்லை. மாறாக, அவனுக்குப் புறத்தே நிற்கும் மகத்தான் ஆற்றல் வடிவங்களாகத்தான் அவை அவனுக்குக் காட்சி கொடுக்கின்றன. தலைக்கு

அந்நியமாக நின்று, தன்னைக் கட்டுப்படுத்தும் இயற்கைச் சக்திகளின் அகவயமான பிரதிபலிப்பே ஆதி மனிதனின் இயற்கை மதம் என்பர். இதில் இயற்கைச் சக்திகள் கடவுளாகத் தெரியும். ஜோப் பாவில் கிறிஸ்தவத்திற்கு முற்பட்ட ‘பகன்’ மதம், நமது ரிக்வேத மதம் ஆகியவற்றில் இந்தக் கூறுகள் உண்டு. இந்தக் கடவுள்களை வணங்கி அன்றைய மனிதன் ஆறுதலையும் ஆத்ம சுகத்தையும் அடைந் தான். இத்தகைய ஒரு (pagen awareness) ரிக்வேதப் பிரக்ஞாயே பாரதியின் வசன கவிதைகளிலும் இதர இயற்கை பற்றிய கவிதைக் கீற்றுக்களிலும் நாம் காண்கிறோம்.

வியனுல கனைத்தையும் அருதென நுகரும்
வேதவாழ் வினைக் கைப் பிடித்தோம்

(ஜய பேரிகை)

என்பது பாரதி மொழி. வசன கவிதைகளைப் படிக்கும் போது ரிக் வேதக் கவிதைகளையே படிப்பது போன்ற மயக்கம் நமக்கு ஏற்படுகின்றது. பாரதி மொழி பெயர்த்த ‘வேத ரிஷிகளின் கவிதைகள்’ என்பன பெரும்பாலும் ரிக் வேதக் கவிதைகள் தான் என்பதையும், “வேத ரிஷிகள் காலத்தில் கோவீல் கிடையாது; விக்ரஹாராதனை கிடையாது . . . ப்ரக்ருதி இயற்கைத் தோற்றும் . . . இயற்கை தெய்வத்தின் காட்சி, இதை ரிஷி போற்றும் போது பாத்யங்கூ நாராயணனைப் போற்றுகிறார்” எனப் பாரதியே குறிப்பிடுவதையும் (வேத ரிஷிகளின் கவிதை) மனங் கொள்ளல் வேண்டும்.

சமூக மாற்றங்களின் வளர்ச்சிப் போக்கில் தத்துவ விசாரங்கள், ஒற்றைக் கடவுள் வணக்க முறை

(monotheism) ஆகியவை தோன்றுகின்றன. அத்தகைய தத்துவங்களில் ஒன்றாகிய அத்வைதத்தில் பாரதிக்குள்ள ஈடுபாடு அனைவரும் அறிந்த ஒன்று. எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் வேதாகமங்களே மூலாதாரம் என சமய நெறிப்பட்டோர் அடித்துக் கூறி நுழீக் கேட்க வேத மதத்திற்கும், இன்றைய இந்து மதத்திற்கும், இந்தத் தத்துவங்களுக்கும் இடையே நுணுக்கமான வேறுபாடுகளின் வேர்களை இரண்டு சமூக அமைப்புக்களிலிருந்துதான் தேட வேண்டும். இங்கு இது பிரச்சினை அல்ல. மீண்டும் பாரதிக்கு வருவோம்.

இயற்கையே கடவுள்; கடவுளும் நானும் ஒன்று என்கிற இரண்டு பிரக்ஞங்களும் இணையும் போது அது பாரதியின் மகத்தான கவித்திற்றினில் “காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி, நீள் கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்” எனத் தெரிகின்றது. எனவே இது மற்ற கவிஞர்களிடம் காணப்படும் “வெறும்” இயற்கை ஒன்றிப்புக் கவிதையாக அமையவில்லை என்பது வெளிப்படை. இந்த ஒன்றிப்பு என்பது இயற்கை அழகில் ஈடுபட்டு வயித்துத்தனத்துக்கும் (self) இயற்கைக்கும் (non self) இடையேயான வேறுபாடுகளை அழித்துக் கொள்வதால் ஏற்படும் ஒன்றிப்பு இல்லை. ரொம்பவும் தத்துவார்த்த தளத்தில் ஏற்படும் ஒன்றிப்பு. கீட்டனின் இறப்பைப் பற்றிச் சொல்லும் போது ஷெல்லி, “அவன் இயற்கையோடு ஒன்றித்துப் போனான்” என்று சொல்கிறானே அந்த ஒன்றிப்பிற்கும் இதற்கும் உள்ள வேறுபாடு முக்கியமானது. இயற்கையோடு தன்னை ஒன்றித்துக் கொள்ளும் உன்னத வழியாக மரணத்தைப் பாரதி கண்டதில்லை. அப்படிக் காணபவருக்கு மரணபயம் ஏற்பட வழியே

இல்லை என்பார் அறிஞர் பிளக்கானவ் (selected philosophical works, vol-5. page 559 — 563).

ஆனால் பாரதிக்கு இருதி வரை மரணபயம் இருந்து வந்தது.

“குப்பாய ஞானத்தால் மரணமென்ற
குளிர் நீக்கி யெனைக்காத்தான்,”
(பாரதி அறுபத்தாறு)

“மன்னவனைக் குருவென நான்
சரணமடந்தேன்;
மரணபயம் நீங்கினேன்”
(பாரதி அறுபத்தாறு)

“தொன் உயிரை விட்டுச் சாக லாமோ?”
(பாரதி அறுபத்தாறு)

“மரணமு மஞ்சேன் தோய்களை யஞ்சேன்”
(பஹாசக்தி பஞ்சகம்)

இப்படிப் பாரதியில் நிறையக் காட்டலாம். இயற் கையோடு இயற்கையாக ஒன்றித்துப் போகிறார் கருக்கு இப்பூர்கவே இந்த மரணபயம் இல்லாமற் போய் விடுகின்றது. ஆனால் பாரதிக்கு சரணாகதி யிலும் அத்வைத ஒன்றிப்பிலுந்தான் மரணபயத்தை வெல்ல முடிகின்றது. குள்ளச்சாமி, யாழ்ப்பாணத்துச் சாமி, கோவிந்த ஸ்வாமி, குவளைக் கண்ணன் போன்ற பாங்கான குருக்களைப் போற்றித்தான் மரணபயங் களைந்ததாக வெளிப்படையாகவே சொல்கிறார். குவளைக் கண்ணன் போன்றோரைப் பற்றிப் பிறர் எழுதியிருப்பதையும் கண்ணனே எழுதி யுள்ள கட்டுரைகளையும் படிக்கும் போது பாரதி போன்றவர்களைச் சரண் கொள்ளும் அளவிற்குத் தத்துவத்திலோ வித்தையிலோ சிறந்தவர்களாக அவர்கள் தெரியவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அத்வைத் தூங்றிப்பிலும் பாரதியால் மரணத்தை வெல்ல முடிகிறது. “அத்வைத் நிலை கண்டால் மரணமுன்டோ? ” என்கிறார். “காக்கை சூருவி எங்கள் ஜாதி” என்கிற புகழ் பெற்ற வரிகள் உள்ள அதே ‘ஜெயபேரிகை’ யில்தான். “காலன் நடுநடுங்க விழித்தோம்” என்கிறார். ரிக் வேதக் கவிகளை நினைவுட்டும் வசனகவிதையில் தான் இயற்கை முழுவதையும் இனிமையாகக் கண்டு, சாதலையும் இனிது என்கிறார். பகவத் கீதையைச் “சாகாமலி ருக்க வழி சொல்லும் அமிர்த சாஸ்திரம்” என்கிறார் (பகவத் கீதை). “மரணபயமில்லாத ஹிந்து நாகரிகம்” என்கிறார் (வேதாவதிகள் கவிதை). இந்த மரணபயத்தின் மறுதலையாகப் பாரதி அமர வாழ்வு (immortality) பற்றியும் நிறையப்பேசுகிறார்.

“அமரத் தன்மையு மெய்தவும் இங்கு நாம் பெறலாம்”

(நான்மணி மாலை)

“அமரத் தன்மை - இஃதே வேத ரகசியம்”

(பகவத் கீதை)

“சாகா வரமருள்வாய் ராமா” (சாகா வரம்)

“காந்தே உயிர் எனவே உயிர்கள் அழிவதில்லை

சிற்றுயிர் பேருயிரோடு சேர்கிறது.

மரணமில்லை”

(வசன கவிதை)

“பார்மீது நான்சாகா திருப்பேன் காண்பீர்”

(பாரதி அறுபத்தாறு)

இவை போன்ற பாரதி வாக்குக்கள் ‘மண்மீது அமர வாழ்வு’ காண்பதற்குப் பாரதி ஏங்கியதைத் தெளி வாக்கும். இங்கும் ஒவ்வொரு நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

ஒட்டு மொத்தமாகப் பாரதி மரணம் பற்றிப் பேசவ
தையெல்லாம் தொகுத்துப் பார்க்கும் போது அத்
வைத நிலையில் பேருயிரோடு கலக்கும் ஆத்மாவின்
அமர வாழ்வைக் காட்டிலும் இந்த உடலின் அமர¹
வாழ்வே பாரதிக்கு முக்கியமாகின்றது. பார்மீது
சாகாதிருக்க வேண்டும். ஆனால், அது சாத்திய
மில்லை என்பதுதான் பாரதி யின் மிகப்பெரிய
அவலமாகி விடுகின்றது.

பாரதியின் சொற்ற வாழ்வு துண்பங்கள் நிறைந்தது.
குழந்தையிலேயே அன்னையின் மரணம்; காலனிய
ஆட்சியின் தொழிற் கொள்கையால் மூலதனத்தோடு
அனைத்தையும் இழந்த தந்தையின் சோகம்,
இளமையிலேயே தந்தையின் இழப்பு, கரடு
முரடான அரசியல் பாதை, கடும் அடக்கு முறை,
வறுமை, நோய் - இவைதான் பாரதியின் வாழ்க்கை
யாக இருந்தது. உண்மை வாழ்க்கையின் இந்த
அவலங்கள் தான் பாரதியில் மத அவலமாகவும்
(religious distress) அமர வாழ்வு எக்கமாகவும்
வெளிப்படுகின்றது; உண்மை வாழ்க்கையின் பாது
காப்பின்மையே எதிலும் எளிதில் அவரைச் சரண
டைய வைக்கிறது.

இன்னொன்றையும் இங்கு குறிப்பிடுவது முக்கியம்.
அமர வாழ்வு பற்றிய ஏக்கமென்பது தனிநபர் வாதப்
போக்கின் (individualism) மத வெளிப்பாடே
என்பர் மார்க்ஸிற்கு முந்திய தத்துவ ஆசான்கலில்
ஒருவராகிய பொயர்பாக்கும், பிந்திய அறிஞர்களுள்
ஒருவராகிய பிளக்கானவும் (அதே கட்டுரை).
பாரதியிடம் இருந்த தனிநபர் வாதப்போக்கும் ஆய்
ங்க்குரிய ஒரு அம்சமாகும். இயல்பாகவே அடித்தட்டு
மக்களைக்காட்டிலும் மேலதட்டு மக்களிடம் தனி நபர்

வரதப்போக்கும் அதன் விளைவுகளில் ஒன்றாகிய மரணப்பயமும் அதிகமாக நிலைத்திருக்கும் என்பர். பாரதி இயல்பாக வருண அடிப்படையிலேயே மேல் தட்டு வர்க்கத்தைச் சார்ந்தவர். இளமை வாழ்க்கை யும் மேல்தட்டுச் சூழலிலேயே அமைந்திருந்தது.

மேல்தட்டு வர்க்கத்தினராக இருந்தாலுங்கூட தனது பிறவிச் சூழலை அழித்துக் கொண்டு (declass) அடித்தட்டு மக்களுடன் இணைந்து இயக்க அடிப்படையில் கட்டுப்பாட்டுடன் இயங்கும் போது தனி நபர் வாதப் போக்குக்கள் அழியும்; மரண பயம் நீங்கும். பாரதியின் அரசியல் வாழ்வை ஆராய்ந்தால் இத்தகைய இயக்கப் போக்கு பாரதியிடம் இருந்ததில்லை என்பது தெரியும். கடும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பாளராகப் பாரதி விளங்கிவார் என்பதிலும், தனது குடும்பத்தையும் தன்னையும் வியக்கத்தக்க அளவில் வருத்திக்கொண்ட போராளியாக இருந்தார் என்பதிலும் ஏகாதிபத்திய அரசு பாரதியின் எழுத்துக்களைக் கண்டு குலைநடாங்கியது என்பதிலும் யாருக்கும் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது. தனது தொடக்க கால எழுத்துக்கள் மூலம் கணல் கக்கிய பாரதி இயக்க ரீதியாகத் தன்னை உறுதியான இயக்கம் ஒன்றாடன் இணைத்துக்கொண்டு உறுதியான திட்டத்தின் கீழ் இயங்கினாரா என்றால் இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் பாரதி உறுப்பினராக இருந்தாரா, அதிகாரப் பூர்வமான பிரதிநிதியாக மாநாடுகளில் கலந்து கொண்டாரா என்பதெல்லாம் தெளிவில்லாமல் இருக்கின்றது. காங்கிரஸில் உறுப்பினராக இருந்திருந்தாலுங்கூட அன்றைய காங்கிரஸ் இயக்கம் மரணப்பயத்தை வெல்லக்கூடிய தோழிமை மனப்பான மையை தன் உறுப்பினர்களிடையே ஊட்டத்தக்க

இறுகிய இயக்கமாக இல்லை என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

இயற்கையோடு தன்னை மறந்து ஒன்றவும் இயலாமல், இயக்க அடிப்படையில் உறுதியாக இணைந்து அடையாளம் காணவும் முடியாமல், தன்னை declass செய்துகொண்டு அடித்தட்டு வர்க்கப் பிரக்ஞையை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும் இல்லாமல் தனிநபர் வாதப் பண்புக் கூறுகளுடன் விளங்கியதன் விளைவே பாரதி யின் மரணப்பயம்; அமர வாழ்வு எக்கம் முதலியன் எனவாம்.

பிளக்கானவ், டால்ஸ்டாய் பற்றிக் கூறியது போல இந்த மாபெரும் படைப்பாளியின் உள்வியலைப் புரிந்து கொள்ள முயல்பவர்கள் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய ஒரம் சமாக இதனைக் கருதுகிறேன்.

“ கலைஞர் உணர்வு டூர்வமான வன். எதனையும் எவ்வாறு செய்வது என்பதில் அமிழ்ந்து விடுகிறான். விமர்சகனோ, கலைஞரைவிட, திறமைசாலியாகவும், செயலூக்கத்திற்கு வழிகாட்டுபவனாகவும் இருக்கவேண்டும்” என்று அலைக்கிடால்ஸ்டாய் சொல்வதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

இத்தகைய ஒரு பொறுப்புணர்வு கொண்ட விமர்சகராக அ. மார்க்ஸ் செயல்பட்டிருக்கிறார். “ படைப்பாளி வாழ்க்கை இலக்கியம் ” என்று ஆயும் முறையே, இந்தப் பொறுப்புணர்வை வெளிப்படுத்தப் போதுமான சாட்சி சொல்கிறது.

- சூரியதீபன்